31st March 1965] [Mr. Speaker]

Clauses 2, 3 and 4 were put and carried.

Clause 1, the Enacting Formula and the Long Title were put and carried.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Sir, I move—

"That the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Amendment Bill, 1965 (L.A. Bill No. 10 of 1965) be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

V. GOVERNMENT MOTIONS—*cont.*

(2) DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY—*cont.*

**கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:* கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நேற்று நான் பேசுகையில் மத்திய ஆட்சிமொழிப் பற்றி நம் முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிட்டு இருக்கின்ற 343, 341, 351 ஆகிய பிரிவுகளைப் படித்துக் காட்டினேன். நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி மத்திய ஆட்சிமொழி இந்தி என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதோடுகூட நமது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 345-ஆவது பிரிவும் இருக்கிறது. இது II-வது சாப்டர் (Chapter). "ரீஜனல் லாங்வேஜ்" (Regional Language) என்ற தலைப்பு. அதில் தான் மாநிலங்களில் எம் மொழி ஆட்சிமொழியாக இருப்பது என்பது பற்றி நிர்ணயித் திருக்கிறது. அதன்படித்தான் நம் மாநிலத்தில் தமிழ் ஆட்சிமொழி என்று நிர்ணயித்துக்கொள்ள நமக்கு இடம் இருக்கிறது. இந்தப் பிரிவில்தான் மாநிலங்களின் ஆட்சிமொழியாக அந்த அந்தப் பிராந்திய மொழி இருக்கலாம் என்பதற்கு இடம் கொடுக்கப்பட் டிருக்கிறது. அதோடு தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தையும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதற்கும் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இடம் அளிக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதையும் கனம் உறுப்பினர் கள் காண்பார்கள். ஆகவே, மொத்தத்தில் "ஆட்சிமொழி", என்ற தலைப்பில் 343 முதற்கொண்டு 351 வரையில் உள்ள பிரிவுகள் மத்திய ஆட்சிமொழியைப் பற்றியும், மாநில ஆட்சிமொழி யைப் பற்றியும் நிர்ணயிக்கின்றன. இதுதான் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 17-ஆவது பாகமாக இருக்கிறது. இது தான் "அபிஷியல் லாங்வேஜ்" (Official Language) என்ற தலைப்பில் உள்ளது.

இதுபற்றி ஒரு கருத்து கூட இருந்து வந்தது என்பதை நாம் உணர்வோம். அதாவது இந்த 17-ஆவது பாகத்தையே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இருந்து எடுத்துவிட வேண்டும், நீக்கிவிட வேண்டும் என்று கூறப்படுகிற கருத்தை இந்த மன்றம் உணர்ந்து இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அவ்வாறு 17-ஆவது பாகத்தையே எடுத்துவிட்டால், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் மாநில, மத்திய ஆட்சிமொழியைப் பற்றி நிர்ணயிக்க முடியாத நிலை தான் ஏற்படும். அது நல்லது அல்ல என்பதை மன்ற உறுப்பினர்கள் உணரவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் "ஆட்சி மொழி" பற்றிய

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [31st March 1965

பிரிவுகளையே கொளுத்துவது என்று இயக்கம் நடைபெற்றது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைக் கொளுத்துவதே தவறு. 'Prevention of Insults to National Honour Act' என்பதாக சட்டம் இயற்றி இருக்கிறோம். சட்டத்திற்கு விரோதமாக நடப்பது சட்டப்படி குற்றம் என்பது ஒருபுறம் இருக்க, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் உள்ள 17-ஆவது பிரிவையே நீக்கிவிடுவது என்பது நம் பிரச்சினையைத் தீர்க்காது என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் உணரவேண்டும்.

343 ஆவது ஆர்டிகிள்படி இந்தி, யூனியன் ஆட்சிமொழி என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை இயற்றியவர்களே, அதை ஏற்றுக் கொண்ட பாராளும் மன்றத்தினர்களே, உடனடியாக இந்தி ஆட்சிமொழியாக வருவதில் உள்ள சங்கடங்களை நன்கு உணர்ந்த இருந்தார்கள். அதனால் தான், 15 ஆண்டுகள் வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கலாம்—அதற்கு மூன்பு ஆங்கிலம் தான் இருந்தது ஆகவே மேலும் 15 ஆண்டுகள் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கலாம்—என்பதாக இந்தச் சட்டத்தில் இயற்றி இருக்கிறார்கள் என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். ஆனால், 'பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்தியே வந்துவிடும்' என்று சட்டம் இயற்றிய போதிலும் 'பதினைந்து ஆண்டுக்குள்ளேயே இந்தியை வைத்துக் கொள்ளலாம், ஆங்கில உபயோகத்தைக் குறைக்கலாம்' என்று கூட அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டு இருப்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். ஆனால், 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த 343 ஆவது பிரிவுப்படி இந்தியே—ஆங்கிலம் அல்ல—மத்திய ஆட்சிமொழியாக வந்துவிடும் என்பதாக நிர்ணயிக்கப் பட்டு இருக்கிறது என்றாலும், பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வருவதிலேகூட தொடர்ந்து சங்கடங்கள் இருக்கலாம், இந்தியே ஆட்சிமொழியாக வருவதற்குரிய வாய்ப்பே கூட இல்லாமல் போய் விடலாம் என்பதையும், சட்டத்தை நிறைவேற்றிய பாராளு மன்றத்தினர் உணர்ந்த இருந்தார்கள் என்பதைக் கனம் அங்கத் தினர்கள் உணர்ந்து கொள்ளலாம். எனென்றால் ஒரு கமிஷன் போடுவது என்கிற பிரிவையும் செய்திருக்கிறார்கள். 343 ஆவது பிரிவை மாற்ற வேண்டுமென்றால் சட்டம் செய்வதற்கும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் 343 ஆவது பிரிவில் இடம் கொடுக்கப்பட் பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டு மென்றால் அதற்காகப் பார்லிமெண்டிலே சட்டம் செய்வதற்கு இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே அதிகாரம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்றால் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நான் நேற்று இங்கே படித்த அரசியலமைப்புச் சட்டப் பிரிவுகளின் அடிப்படைக் கருத்துக்கு மூரண்பாடு இல்லாத வகையில், அதாவது இந்தி ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்ற 343 வது பிரிவிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படைக்கு மூரண்பாடு இல்லாத வகையில், ஆங்கிலம் மேலும் தொடர்ந்து இருப்பதற்கான சட்டம் செய்வதற்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் இந்த மன்றத்தின் அங்கத்தினர்களுக்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

31st March 1965] *[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]*

அதன்பிறகு, "அபீஷியல் லாங்குவேஜ்" (Official Language) எந்த அளவுக்கு அபிவிருத்தி யடைந்திருக்கிறது, மேலும் என்னென்ன செய்வது என்பதை எல்லாம் நிர்ணயிப்பதற்காக ஒரு கமிஷன், மூன்பு பம்பாய் மாநிலத்தின் முதலமைச்சராக இருந்த திரு. கேர் அவர்கள் தலைமையிலே 344-வது பிரிவின்படி நியமிக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிஷன் ஆராய்ந்து பார்த்து அதனுடைய முடிவுகளையும், சிபாரிசுகளையும் தெவித்தது. அந்த அடிப்படையில் அந்தக் கமிஷன் எல்லா மாநிலங்களுக்கும், அந்தந்த மாநிலங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்காக, ஒரு கொஸ்டினேயர் (questionnaire) அனுப்பினர்கள். இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் அந்தக் கொஸ்டினேயருக்கு விடையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்போதிருந்த அரசாங்கம் விடையளித்திருக்கிறது. இரண்டாவது கமிஷன் விசாரணைக்கு வந்த காலத்திலும் மற்றொரு மெமோராண்டம் (memorandum) தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தின் சார்பாக அனுப்பப்பட்டது. அதற்குப் பின்னல்தான் இந்தக் கமிஷனுடைய சிபாரிசுகள் வந்தன. ஆனல், அந்தச் சிபாரிசுகள் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய தாக இல்லை. அந்தக் கமிஷனுடைய சிபாரிசுகளைப் பார்த்தால், பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் இந்தி வந்துவிட்டால், இந்தி ஆட்சிமொழியாக இருக்கக்கூடும் என்பதிலே உள்ள சங்கடங்களை, கஷ்டங்களை அந்தக் கமிஷன் போதிய அளவு உணர்ந்ததாகப் புலப்படவில்லை. ஆகவே, அந்தக் கமிஷனின் சிபாரிசுகள் கிடைப் பதற்கு முன்னல் நாம் இரு முறைகள் நம்முடைய மாநில ஆட்சியின் கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறோம்.

பின்னல், இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, அதாவது 344 வது பிரிவின்படி, அந்தக் கமிஷன் எவ்வாறு நியமிக்கப் பட்டதோ அவ்வாறு ஒரு பார்லிமெண்டரிக் கமிட்டியும் நியமிக்கப் பட்டது. கமிஷனின் சிபாரிசுகளை வைத்துக்கொண்டு என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்பதை ஆராய்வதற்காக பார்லிமெண்டரிக் கமிட்டி (Parliamentary Committee) அமைக்கப்பட்டது. அப்போதும் இந்த மாநில ஆட்சி மூன்றாவது மெமோராண்டம் (Memorandum) தயாரித்து ஆட்சிமொழிபற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்தது. ஆனல், இந்த மூன்று மெமோராண்டங்களையும் சேர்த்துப் பார்த்தால்கூட இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் தெரிவிக்கப்பட்ட அடிப்படைக் கருத்து ஒரு கருத்துதான், அதாவது, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி இந்தி அகில இந்திய மொழியாக, மத்திய ஆட்சிமொழியாக, இருப்பது என்பதை மறுக்கவில்லை; ஆனல் இந்தியோடு ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்பது தான் அந்தக் கருத்து. இந்த மூன்று மெமோராண்டங்களிலும், முதலாவது மெமோராண்டமாக இருந்தாலும்சரி, இரண்டாவது மெமோராண்டமாக இருந்தாலும்சரி, மூன்றாவது மெமோராண்டமாக இருந்தாலும்சரி, அந்தக் கருத்துத்தான் வற்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆனல், அந்த மெமோராண்டங்கள் தயாரிக்கப்பட வேண்டிய நிலையிலே, அப்போதிருந்த சட்டமன்றத்தின் எல்லாக்கட்சித் தலைவர்கள், ஒரு சில உறுப்பினர்கள் இவர்களையெல்லாம் சேர்த்து, ஒரு கமிட்டி அமைத்து, அந்தக் கமிட்டியிலே இந்த மொழிப்

பிரச்சினையை நன்முக ஆராய்ந்து அந்தக் கமிட்டியினரும் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். அந்தக் கருத்துக்கேற்றவாறு தான், மெமோராண்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு அபீஷியல் லாங்குவேஜ் கமிஷனுக்கும் (Official Language Commission), பார்லிமெண்டரிக் கமிட்டிக்கும் (Parliamentary Committee) அனுப்பப்பட்டன. அங்கேயுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்கும் வகையிலே அங்குள்ள தமிழ்நாட்டு பார்லிமெண்ட் உறுப்பினர்களும், அந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்தோம். அதன்படியே, மூன்றாவது மெமோராண்டத்தையும் தயாரித்து அனுப்பினோம். அதையெல்லாம் அப்போதிருந்த சட்ட மன்றத்தின் எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் அடங்கிய ஒரு கமிட்டியில் கலந்தாலோசித்துத்தான் முடிவு செய்தோம். அப்பொழுது தி.மு.க. வின் பெரும் தலைவரே இந்த மன்றத்திலே தி.மு.க.வின் தலைவராக விளங்கினர்கள். அவர்களும் இந்தக் கமிட்டியிலே இருந்தார்கள். ஆகவே, எல்லோரும் சேர்ந்துதான் ஏகமனதாக முடிவுசெய்து கருத்துக்களைத் தெரிவித்தோம். அந்த மெமோராண்டங்களில் இந்தி மட்டும் போதாது ; மத்திய ஆட்சிமொழியாகத் தொடர்ந்து ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டுமென்பதுதான் முக்கியமான கருத்தாக வற்புறுத்தப்பட்டது. வேறு சில கருத்துக்களையும் தெரிவித்தோம். அதற்கப்புறம் பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அநேகமாக அதை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கேற்ற வகையிலே தன்னுடைய சிபாரிசுகளைச் செய்தது. அதற்குப் பிறகும் மீண்டும் இந்த மாநில ஆட்சி நடத்துபவர்கள், அதாவது தென் மண்டலத்திலே உள்ள மற்ற மாநில முதலமைச்சர்கள், கல்வியமைச்சர்கள் முதலியவர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து உருப்படியான வகையிலே இந்தியோடு ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமென்று, காலவரையறையின்றி இருக்கவேண்டுமென்று கருத்துத் தெரிவித்தோம். அதை அப்போதிருந்த பிரதம மந்திரி அவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதன்பிறகு அவர்களும் உறுதி அளித்தார்கள். பார்லிமெண்டில் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள். இந்தி பேசாத மக்கள், இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மக்கள் வேண்டுகின்ற வரையிலே ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமென்றும், இந்திதான் ஆட்சிமொழி, ஆனால், "செகண்டரி லாங்குவேஜ்" (Secondary Language) ஆக ஆங்கிலம் சௌகரியத்திற்காக இருக்கும் என்றும் பார்லிமெண்டில் பேசும்போழுது குறிப்பிட்டார்கள். இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மக்கள் எவ்வளவு காலத்திற்கு விரும்புகிறார்களோ, அதுவரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமென்பதற்கிணங்கத்தான் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. 343-வது பிரிவில் சட்டம் செய்வதற்கு எந்த வகையில் அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த வகையிலேதான் அபிஷியல் லாங்குவேஜ் ஆக்ட் (Official Language Act) என்ற சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபொழுதே, அப்போதிருந்த இந்த மன்றத்து உறுப்பினர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். என்னைப் போன்றவர்களும், சம்பந்தப்பட்ட தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த அமைச்சர்களும் அங்கேபோய் விவாதித்தோம். 1962-ல் கலந்துபேசிப் பிறகு அந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. சட்டம்

31st March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இயற்றப்பட்டபொழுது இன்னும் அதை எவ்வாறு மாற்றியிருக்க லாம் என்ற கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். பிரதம மந்திரி அவர் களுடைய உறுதிமொழி அபிஷியல் லாங்குவேஜ் சட்டத்தில் வரவில்லை, அந்த உறுதிமொழியும் சேர்த்துச் சட்டம் வேண்டு மென்ற கருத்து இந்த மன்றத்திலே தெரிவிக்கப்பட்டது. அங்கேயும் இதைப்பற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. முக்கியமான ஒரு பிரச்சினை. அதைப்பற்றி நான் இந்த மன்றத்திலே கூட விளக்கினேன். "May" போடுவதா அல்லது "shall" போடுவதா? என்ற பிரச்னை வந்தது. "shall" போடுங்கள் என்று நான் குறிப்பிட்டபொழுது "shall" என்று போட்டால் வியாக்கியானங்கள் எல்லாம் வரும், 20 ஆண்டுகள், 30 ஆண்டுகளுக்கு என்று காலவரையறை போட்டால்தான் "shall" போடலாம் என்று தெரிவித்தார்கள். இதுமாதிரி சில உறுதி மொழிகளைச் சட்டத்தில் போடுவதில் சிரமங்கள் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். அதைப் பிரதம மந்திரி அவர்களும் எடுத்துக் கூறினர்கள். ஆனால், கால வரம்பின்றி ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டு மென்பதுதான் நம்முடைய கருத்து. நாம் யார் எதிர்காலத்தைக் 10-30 கட்டுப்படுத்துவதற்கு? 20 ஆண்டுகள், 30 ஆண்டுகள் என்று p.m. போட நாம் யார்? இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்பதைச் சட்ட மாக்குவது என்றால், இந்தி பேசாத பிராந்தியம் எது எது என்ப திலே சிரமம் இருக்கிறது என்று கூறினர்கள். ஆனால் கருத்திலே வேற்றுமை இல்லை. இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும் என்பதுதான் விளக்கப்பட்டது. அப்போது சட்டம் இயற்றப்பட்டது; சட்டத்தோடுகூட பிரதம மந்திரி அவர்களின் உறுதிமொழியும் இருந்தது. இந்த மசோதா வைக்கொண்டு வந்த, அப்போது உள்நாட்டு அமைச்சராக இருந்த இப்போதுள்ள பிரதமர் ஸ்ரீ. சாஸ்திரி அவர்களுடைய உறுதி மொழியும் இருந்தது. சட்டம், அதோடுகூட உறுதிமொழி இரண்டும் நமக்கு வேண்டியதுதான். இந்தியோடுகூட நாம் வேண்டா மென்றுசொல்கிற வரையிலே ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டு மென்பது நிறைவேற்றப்பட்டது என்று கூறினேன். ஆனால், அது போதாது என்ற கருத்தை எதிர்க்கட்சி தெரிவித்துக் கொண்டு தான் இருந்தது. 'பிரதம மந்திரி உறுதிமொழி இருக்கிறது. ஒரு சட்டமும் இருக்கிறது; இது போதும்' என்றுதான் நான் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தேன். மற்றவர்களும் குறிப்பிட்டுக் கொண்டுவந்தார்கள்.

பின்னால் 15 ஆண்டுகள் முடியும் தருவாய் வந்தது. வந்த பிறகு கிளர்ச்சிகள் நடந்தன, இயக்கம் வந்தது, பலாத்காரச் செயல்கள் ஏறபட்டன. அதற்குப் பிறகுதான், இத்தனை உயிர்பலி வாங்கிய பிறகு தான், முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டைக் கூட்ட வேண்டு மென்ற எண்ணம் வந்தது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அது தவறு என்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன். இந்த இயக்கம் வருவதற்கு முன்பே—ஜனவரி மாதம் முதல் வாரம் என்று நினைக்கிறேன்; டிசம்பராகவும் இருக்கலாம். சரியாக நினைவு இல்லை, முதல வாரத்திற்கு மேல் இல்லை அப்போது—ஒரு முதலமைச்சர்கள மாநாடு டில்லியில் நடந்தது. அதில் பிரதம மந்திரியவர்கள்,

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [31st March 1965

உள்நாட்டு அமைச்சர் அவர்கள் எல்லாரும் இருந்தார்கள். அப்போது இந்திமொழியைக் கையாள்வது எப்படி என்றெல்லாம் விவாதிக்கப்பட்டது. அப்போதும் எங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறினேம். 1965 ஜனவரி 26-ம் தேதியிலிருந்து இந்தி ஆட்சிமொழியாக வந்து விட்டாலும் ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கப்போகிறது அபிஷியல் லாங்வேஜ் சட்டப்படி (Official Language Act) ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கப் போகிறது. மொழியை எப்படிக் கையாள்வது என்பதைப்பற்றிப் பேசியபோது, "இந்தி பேசுகிற, இந்தியைக் கையாள்கிற மாநிலமாக இருந்தாலும் அந்த மாநிலத்திலிருந்து தமிழ் நாடு போன்ற ஒரு மாநிலத்திற்கு, இந்தி தெரியாத, இந்தியைக் கையாளாத, ஆங்கிலத்திலே ஆட்சி நடத்துகிற ஒரு மாநிலத்திற்குக் கடிதம் எழுதினால் இந்தியோடுகூட ஆங்கிலத்திலும் எழுதி அனுப்பவேண்டும்" என்று நாங்கள் குறிப்பிட்டோம். "உத்திரப் பிரதேசத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டு ஆட்சிக்குக் கடிதம் வருவதாக இருந்தால்—அவர்கள் இந்தியில் எழுதிக் கொள்ளட்டும்—ஆங்கிலத்திலும் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும், ஆங்கிலத்தில் இருந்தால்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்தியில் இருப்பதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை; கூடவே ஆங்கிலத்திலும் இருக்கவேண்டும்" என்று கூறினேம். அது ஏகமனதாக அப்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதே போன்று ராஜஸ்தான் இந்தி பேசுகிற மாநிலம். இந்தியில் அவர்கள் விவகாரங்களை நடத்தலாம். ராஜஸ்தான் ஆட்சியிலிருந்து மத்திய ஆட்சிக்குக் கடிதம் வருவதாக இருந்தால், இந்தியில் எழுதினால் போதும், ஆங்கிலத்திலும் எழுத வேண்டாமென்று கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் அதுவும் சரியல்ல; மத்திய ஆட்சியில் இந்தி தெரிந்தவர்கள், இந்தி தெரியாதவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தியில் எழுதினாலும் ஆங்கிலமும் கட்டாயம் இருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டது. அதுவும் ஏகமனதாக மத்திய ஆட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், முதலமைச்சர்கள் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இது நடைபெற்றது ஜனவரி முதல் வாரம் அல்லது டிசம்பர் மாதத்தில், முதலமைச்சர்கள் மாநாடு கூடுவது, மொழிப் பிரச்னையைப் பற்றிப் பேசுவது, புதிது ஒன்றுமில்லை.

அதற்கு ஒரு ஆண்டுக்கு முன்பே அகில இந்திய சேர்விஸ் கமிஷன் பரிட்சைகள் பற்றி, ஆங்கிலம் இருக்கிறது; அதோடுகூட இந்தியையும் மீடியமாக Medium ஆக்கவேண்டுமென்ற யோசனை வந்தது. நான் அப்போது அவர்களிடம் 'கொஞ்சம் பொறுங்கள்; அவசரப்படாதீர்கள்' என்று தெரிவித்தேன். இந்தியை ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதால் இந்தி கூடாது என்று நான் சொல்ல முடியாது. ஆனால், இதற்கு அவசரம் வேண்டாமென்று மட்டும் தெரிவித்தேன். ஆனால், இந்தி பேசுகிற மக்கள் இந்தியும் மீடியமாக இருக்கவேண்டுமென்பதை விரும்புகிறார்கள் என்று கூறி அதைப்பற்றி முடிவு செய்யவும் எல்லா முதலமைச்சர்களையும் அழைத்தார்கள். மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு நினைவு இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்; மன்றத் தொடர் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு நாள் நான் இதற்காகச் சென்றிருந்தேன். அப்போதும் கலந்து பேசினார்கள். அப்போது நான்

31st March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தேன். "ஆங்கிலத்தில் ஒருசிலர் எழுதுவது, இந்தியில் ஒருசிலர் எழுதுவது என்றால் இதிலே வெறும் மார்க் வாங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் 'Rank' போட வேண்டியிருப்பதால் இதை எப்படிச் சரிப்படுத்துவது?," என்று கேட்டேன். மாடரேஷன் ஃபார்முலா (moderation formula) போடலாம் என்று சொன்னார்கள். அந்த முறை ஸ்விட்சர்லாண்டு, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது என்றும் கூறினார்கள். மாடரேஷன் ஃபார்முலா (moderation formula) ஒன்று ஏற்படுவதாக இருந்தாலும், முடிவு செய்யுமுன்பு எங்களுக்கெல்லாம் காட்ட வேண்டும்; எங்களுக்குத் திருப்தி அளிக்கக் கூடிய அளவிலே இருந்தால்தான், அதை நிறைவேற்ற முற்பட வேண்டுமென்று கூறினேன். அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இன்னும் அந்தமாதிரி மாடரேஷன் ஃபார்முலா (Moderation formula) கொண்டு வரவில்லை. இது சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது 'இதையெல்லாம் பார்த்துத்தான் கொண்டுவரவேண்டும்; இதிலே ஏன் அவசரம் காட்ட வேண்டும்?' என்று கூறினேன். அவர்களும் அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். சமீபத்தில் பத்திரிகைகளில் கனம் உறுப்பினர்கள் பார்த்திருப்பார்கள். 'இந்தியை உடனடியாக அகில இந்திய சர்வீஸ் பரீட்சைகளில் மீடியமாக கொண்டு வரப் போவதில்லை' என்ற செய்தியைப் பார்த்திருக்கலாம். அதைப்பற்றி இன்னொரு கருத்தும் இருக்கிறது. இந்தி ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது; ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து ஆட்சி மொழியாக இருக்கும். இந்த நிலையில் இந்தி ஒருவருக்குத் தாய் மொழியாக இருந்தால் அவருக்குப் பிரத்தியேகமான வசதி கிடைக்கிறது. ஆகவே, 14 மொழிகளும் ஏன் பரீட்சை மீடியமாக (medium of examination) வரக் கூடாது என்ற கருத்தும் இருக்கிறது. அந்தக் கருத்து பெரும்பாலோருக்கு இருக்கிறது. இந்த மாநிலத்திலே அந்தக் கருத்து இருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் அந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்கள். இதை நாங்கள் பரிசீலனை செய்கிறோம் என்று மத்திய ஆட்சியினர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதிலே ஒன்று நான் கூற விரும்புகிறேன். ஆங்கிலம் தொடர்ந்து மீடியமாக இருப்பதோடு கூட இந்தியும் மீடியமாக வரும் என்றால் இந்தியில் மட்டும் பரீட்சை எழுதியவரை அகில இந்திய சர்வீசில் எந்த மாநில கேடருக்கு வேண்டுமென்றாலும் அனுப்பலாம் என்பது கஷ்டமாக இருக்கும். வேறு வேறு பிராந்தியங்களிலிருந்து வருகிற ஐ.ஏ.எஸ். ஆபீசர்கள் இருக்கிறார்கள். பஞ்சாபிலிருந்து வருகிற ஐ.ஏ.எஸ். அபீசர்கள் இங்கு வந்து தமிழைக் கற்றுக் கொண்டு தமிழிலே பேசுகிறார்கள். முன்பு இருந்த ஐ.சி.எஸ். ஆபீசர்களுடைய அவ்வாறு அந்தந்த மொழியிலே பேசக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். 'இந்தியில் மீடியம் என்று வந்தால் அவர்கள் ஆங்கிலத்தைக் கையாள்வது சிரமமாக இருக்கும். இந்தியிலேயே எல்லா இடங்களிலும் ஆட்சி நடத்துவதாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை' என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள்— "இந்தியை மீடியமாக வைத்துக்கொண்டாலும் இரண்டு கம்பல்சரி (compulsory) பேப்பர்கள் ஆங்கிலத்தில் இருக்கும்; ஆங்கிலமும் அவர்கள் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும்" என்று கூறினார்கள்.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [31st March 1965

சமீபத்தில் நான் அங்கே இதைப்பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தொடர்ந்து வேறு ஒரு கேள்வியை எழுப்பினார்கள். இந்தியை மீடியமாகக் கொண்டவர்கள், ஆங்கிலப் பேப்பர் கட்டாயமாக எழுதவேண்டும்.

ஆனால் படித்த பிறகு தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். ஆபீசர் வங்காளத்திற்குப் போனால் அவர் வங்காளி மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பரீட்சை பாஸ் செய்வதில் கட்டாய மாக வங்காளி ஒன்றும் இருக்காது. நான் தெரிந்து கொண்ட வரையில் ஆங்கிலத்தை மீடியமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் களுக்கு அந்தச் சிரமம் இருக்காது என்பதுதான். இந்தியை மீடிய மாக எடுத்துக் கொண்டால் ஆங்கிலம் கட்டாயப் பேப்பராக எழுத வேண்டுமென்று இருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரை சொல்கிறேன், முடிவாகச் சொல்ல முடியாது. அப்படி வேறு மொழிகளில் பரீட்சை எழுதலாம் என்று வந்தால், கருத்து என்ன வென்றால், அதன் விளைவாக "ஆங்கிலமும் கட்டாயப் பேப்ப ராக இருப்பதுபோல், இந்தியும் கட்டாயப் பேப்பராக இருக்கும் என்பது. இந்தி மத்திய ஆட்சிமொழியாக ஆகியிருக்கிறது, எனவே இரண்டும் கட்டாயமாக இருக்கும்", என்று கூறுகிறார்கள். அதையும் கனம் உறுப்பினர்கள் சிந்திக்க வேண்டும். நான் தெரிந்து கொண்டதை எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

மீண்டும் முதல் அமைச்சர்கள் மகாநாடு பெப்ரவரி 23-ம் தேதி நடந்தது. ஆங்கிலம் இருக்கிறது, இருக்கும், தொடர்ந்து இருக்கும். பிரதம மந்திரி அவர்களின் உறுதிமொழி இருக்கிறது, அபிஷியல் லாங்குவேஜ் (Official Language) சட்டம் இருக்கிறது. அந்த உறுதிமொழி என்றென்றும் பாதுகாக்கப்படும் என்ற உறுதி மொழி இன்று நம் பிரதம மந்திரி அவர்களால் அளிக்கப்பட்டிருக் கிறது. ஆகவே இன்று ஒன்றும் மாறுதல் இல்லை. முன்பே சொன்னதுதான் இன்றும். அன்று நமக்கு உறுதிமொழி அளித்த ஒப்புயர்வற்ற பிரதம மந்திரி அவர்கள் மறைந்துவிட்டார்கள். அதோடு நாட்டில் ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டது. சிற்சில நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. அவை சிறிய நிகழ்ச்சிகளாக இருக்கலாம். அப்படி இருந்தாலும் மக்களுக்கு ஒரு அச்சம் தோன்றியது. பழைய பிரதம மந்திரி அவர்கள் இப்பொழுது இல்லையே, இது அப்படியே கவனிக்கப்படுமா, நிறைவேற்றப்படுமா, என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. அதைத்தான் நான் மத்திய அரசினரிடம் கூறி னேன். "ஒரு அச்சம் ஏற்பட்ட பிறகு இதற்கு அவசியம் இல்லை என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது. இதைச் சட்டமாக்குவது தான் நல்லது. எவ்வளவு தூரம் சட்டமாக்க முடியுமோ அதை ஆக்கலாம்" என்று கூறினேன். அதை எப்படி ஆக்குவது என்பது, இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற வரையில்—அதற்கு நான் விளக்கம் கூறுவது—எந்த மாநிலமாக இருந்தாலும் சரி, இந்தி பேசாத மாநிலங்கள் விரும்புகிற வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும் என்பது. அப்போது ஒரு வரம்பு வந்து விடுகிறது. முப்பது அல்லது 40 ஆண்டுகள் என்று போடலாம் என்று வந்தாலும் ஒரு வரம்பு வருகிறது. முன்பே பிரதம மந்திரி அவர்கள் கூறினார்கள், அப்போதைய உள்நாட்டு மந்திரியாக

31st March 1965] *[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]*

இருந்த இப்போதைய பிரதம மந்திரி அவர்களும் கூறினார்கள், 'shall' என்று போட்டால் ஒரு சங்கடம் இருக்கிறது என்று. 'Till such time என்ருல் ஒரு வரம்பு வருகிறது; "shall" என்று போட்டால் தெளிவாக இருக்கும், சந்தேகமே இருக்காது. மூன்பே இந்த யோசனை ஏன் ஏற்படவில்லே என்ருல் அப்போது நிலேமை வேறு. அப்போது கால வரம்பு ஒன்றும் இல்லே. இப்போது வரம்பு வைத்துக் கொள்ருகிறேம். ஆகவே "shall" போடலாம் என்பது என் கருத்து. அதை வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். முதல் அமைச்சர்கள் மகாநாடு மீண்டும் கூடியபோது இந்தக் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்ட. இந்தக் கருத்தை ஒருவாறு ஏற்றுக் கொண்ட வகையில்தான் பிரதம மந்திரி அவர்கள் பார்லிமெண்டில் முதல் அமைச்சர்கள் கருத்து என்று ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டார்கள். வேறு வேறு செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வரலாம். நேற்றுக் கூட அந்த மன்றத்தில் கனம் உறுப்பினர் ஒருவர் கேட்டார். எந்தச் செய்தி வந்தாலும் இதில் ஒன்றும் ஐயப்படுவதற்கு இடமில்லே, கவலேப்படுவதற்கு இடமில்லே. இந்தச் சட்டம் ஆக்கப்படும், ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இந்தியோடுகூட இருக்கச் செய்யும் சட்டம் இயற்றப்படும். இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மாநிலங்கள் வேண்டுகிற வரையில், ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கும் வகையில் இது சட்டமாக்கப்படும். இன்னும் ஆகவில்லேயே, இன்னும் எடுக்கவில்லேயே என்று அவசரப்பட்டு, நமக்கு திருப்தி இல்லாத சட்டம் வருவதினுல் பயன் இல்லே. இப்போது அனுபவத்தில் பார்த்தோம். ஒரு மாநிலத்தில்—சொம்ப நிதானமாகச் செல்கிறவர்கள்--ஒரு கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். தங்களுடைய அரசாங்கத்தின் கருத்து என்று தெரிவித்தார்கள். மற்ற எல்லா கட்சிகளுடைய தலேவர்களேயும் கலந்து ஆலோசித்துச் செய்தது இந்தக் கருத்து என்று சொன்னர்கள். 'இந்தியை தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மாநிலங்களில் நாலில் மூன்று பங்கு ஒப்புக்கொள்ளும் வரை' என்று சொன்னுல், 'அந்த ஒரு பங்கு என்னவாகிறது?' என்றேன்.

விஜோஜி அவர்கள் சீரிய ஒரு கோட்பாட்டை நமக்கு அறிவித்தார்கள். இம்பொலிஷன் (Imposition) என்பது கூடாது. இந்தி வேண்டாதவர்களிடம், இந்தியைக் கையாளத் தயாராக இல்லாதவர்களிடம் இந்தியைத் திணிக்கக் கூடாது, அதேமாதிரி ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொல்கிறவர்களிடம் ஆங்கிலத்தையும் நாம் திணிக்கக் கூடாது. இப்போது சில உறுப்பினர்கள் யோசனே, ஆங்கிலமே இருக்கட்டும், அம்மாதிரி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மாற்றி விடலாம் என்பது. ஆனுல் ஆங்கிலமே இருக்கட்டும் என்ருல் ஆங்கிலத்தை அவர்கள் மேல் நிணிப்பதாகும். ஆகவே நாம் எப்படி இந்தித் திணிப்பு கூடாது என்று சொல்கிறேமோ அதேமாதிரி ஆங்கிலத் திணிப்பை நாம் எவ்வாறு வற்புறுத்துவது? இந்த நாடு ஒன்று. இமயம் முதல் குமரி வரையில் உள்ள நாடு. இந்த நாட்டின் ஒற்றுமைக்குச் சிறிதும் பங்கம் விளேவிக்கக்கூடிய வகையில் நாம் எதையும் செய்யக்கூடாது என்பதைக் கனம் உறுப்பினர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். யார் மீதும்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [31st March 1965

திணிப்புக் கூடாது. அதைத்தான் சொல்கிறேன். இந்தச் சட்டம் கூட எதற்கு என்று நினைக்கிறவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் சொன்னேன், உறுதிமொழியை நாம் ஒப்புக்கொள்வதாக இருந்தால் அது சட்டமாக்கப்பட வேண்டும் என்பதை ஏன் எதிர்க்கிறீர்கள்", என்று. "ஏதாவது மென்டல் ரிசர்வேஷன் (mental reservation) இருந்தாலும் எதிர்க்கலாம், இந்த உறுதிமொழி கூடாது என்றால் எதிர்க்கலாம், உறுதிமொழி இருக்கிறது, ஆகவே சட்டமாவதை ஏன் எதிர்க்கிறீர்கள்?", என்று கேட்டேன். "சட்டம் வேண்டாமென்று சொன்னால் சந்தேகம் அதிகப்படுகிறது, என் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்", என்று நான் நேரிடையாகச் சிலரிடம் கேட்க, அவர்களால் விடை அளிக்க முடியவில்லை. "நீங்கள் அளித்த விளக்கத்திற்குப் பிறகு எங்களுக்கு நிலைமை இப்போதுதான் புலப்படுகிறது", என்று ஒரு சிலர்—பார்லிமென்டில் முக்கியமான உறுப்பினர்களாக இருக்கிறவர்கள்—சொன்னார்கள். ஆகவே இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படும்.

ஒன்றை நாம் மனதில் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பதினைந்து மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு கருத்து இருக்கிறது. அந்தக் கருத்து இந்த மன்றத்திலும் தெரிவிக்கப்படலாம். இரண்டு அல்லது மூன்று மொழிகள் ஆட்சிமொழியாக இருக்க முடியும் என்பதை மற்ற நாடுகளில் பார்க்கிறோம். பதினைந்து மொழிகளையும் ஆட்சிமொழிகளாக எடுத்துக் கொள்வது என்றால் அது அவ்வளவு சாத்தியம் அல்ல என்பதைத்தான் நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதுதான் பெரும்பாலும் தெரிவிக்கப்படுகிற கருத்து. பதினைந்து மொழிகளையும் போட்டால் பார்த்துத்தான் போட வேண்டியிருக்கும். நான் எந்த மொழியையும் குறைத்துச் சொல்லவில்லை. கனம் உறுப்பினர் சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு. எனக்கும் உண்டு. சம்ஸ்கிருதம் சிறந்த பொக்கிஷம். நம் மாணவர்கள் அதைப் படிக்க வேண்டியது செய்ய வேண்டும். இந்திக்குக் கூந்தகம் இல்லாமல் சமஸ்கிருதம் படிக்க, வேண்டியது செய்யவேண்டுமென்ற முறையில் பாடத் திட்டத்தை அமைப்பதில் கவனம் செலுத்தி வருகிறோம். இந்தி, உருது, சம்ஸ்கிருதம் என்று 14 மொழிகள் போட்டிருக்கிறார்கள். எல்லா மொழிகளும் வரவேண்டும். எல்லாம் வருகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் எல்லா மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக வரும், சமஸ்கிருதமும் சேர்ந்துதான் வரும். இந்தியும் வரும். அது சாத்தியப்படுமா என்பதைப்பற்றிக் களம் உறுப்பினர்கள் சிந்திக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது மத்திய ஆட்சி மொழி இந்தி என்பது அடிப்படையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. நான் நேற்று கூறியதுபோல் நாம் சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட காலத்தில் காந்தி அடிகள் நம்மை உணரச் செய்தார்கள். நாம் அதை ஏற்றுக் கொண்டோம். அந்த வகையில்தான் இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழியாக வருகிறது. அதைப் பெரும்பாலான மக்கள் விரும்புகிறார்கள். நாம் ஜனநாயகத்தில் இருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. எல்லா

31st March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

மொழிகளையும் ஆட்சிமொழிகளாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னால் அது ஆட்சி நடத்துவதற்குச் சௌகரியமான வழியாக இருக்காது என்றுதான் நான் கூற விரும்புகிறேன்.

மற்றொன்று நான் நேற்று வாசித்தேன். 351-வது பிரிவில் இந்தியைப் படிப்பதற்கு எல்லோருக்கும் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியின் டெவலப்மெண்டுக்காக (development) அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்திக்குக் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போது மற்ற மொழிகளுக்குக் கவனம் செலுத்தப்படமாட்டாது என்று அர்த்தமல்ல. மற்ற 13 மொழிகளினுடைய டெவலப்மெண்டுக்கும் (development) அரசாங்கம் அக்கறை செலுத்தும். பதினான்கு மொழிகளையும் அரசாங்கம் தேசிய மொழிகளாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த மொழிகள் எல்லாம் முன்னேறுவதற்குக் கவனம் செலுத்தப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கமும் திரும்பித் திரும்பி இதைச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறது. அதற்கான வகையில் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கான முறையில் உறுதியும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் முக்கியமாக இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருக்கின்ற இடங்களில் வேறு ஒரு மொழியைக் கண்டிப்பாகப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் நாம் தமிழில் ஆட்சியை நடத்திக் கொண்டு வருகிறோம். வேகமாக அதை அமல் நடத்துவதற்கு நாம் முற்பட்டிருக்கிறோம். மீண்டும் நான் உறுதியாகக் கூறுவேன், மற்ற எந்த மாநிலங்களிலும் இல்லாத அளவுக்குத் தாய்மொழியில் ஆட்சியை நடத்துவதில் நாம் முன்னணியில் நிற்கின்றோம் என்று. அதே நேரத்தில் ஒழுங்காகவும், வேகமாகவும் வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவசரப்பட்டுக் காரியங்களைச் செய்வதில் தவறுதலும் எற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதிலும் நமக்கு அக்கறையிருக்கிறது. இன்றைக்கு மாநில ஆட்சியைப் பொறுத்தவரையில் தமிழில் முற்றிலும் ஆட்சி செய்வதற்கு முற்பட்டு விட்டோம். நீக்கிரத்திலேயே அது நிறைவேறும்.

மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்தவரையில், இரு மொழிக் கொள்கை இருக்க வேண்டும் என்று நாம் சொல்லுகிறோம். எல்லா மாநிலங்களும் சேர்ந்து ஒரு மொழியே இருந்தால் போதும் என்று சொல்வதாக இருந்தால் விஷயம் வேறு. ஒருசில மாநிலங்கள் வேண்டுமென்றால் ஒரு மொழியை மட்டுமே மத்திய ஆட்சிக்காக வைத்துக் கொள்ளலாம்; நம்மைப் பொறுத்தவரையில், ஆங்கிலத்தை இந்தியோடு தொடர்ந்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்தி வருகிறோம். அதற்குரிய சட்டத்தைத்தான் நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். இந்த இருமொழிக் கொள்கையிலும் பயன் இல்லை என்றால், மொழிப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கு வேறு வழியில்லை என்று நான் சொல்வேன்.

இது தவிர, மும்மொழிக் கொள்கை என்று இருக்கிறது. அது பள்ளிகளில் படிப்பதற்காக. தாய்மொழி ஒன்று, ஆங்கிலம் உலக மொழி, அதைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது, இன்னொன்று

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [31st March 1965

வேறு ஒரு மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பது, அதில் இந்தியைப் படிப்பதுதான் சௌகரியமாக இருக்கிறது என்று மாணவர்களே உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இந்தி வேண்டாம் என்று சொல்லுகின்ற மாணவர்கள் கூட, பெரும்பாலும் இந்தியைத்தான் படிக்கிறார்கள். மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்த வரையில், இரு மொழிக் கொள்கை. ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும். இந்தியும் இருக்கும். அதே நேரத்தில் மாநிலத்தின் ஆட்சியைப் பொறுத்த வரையில், தமிழில் எல்லாம் நடத்தப்படுகிறது என்றிருந்தாலும், கொஞ்ச காலத்திற்கு, எவ்வளவு காலத்திற்குத் தேவை என்று நாம் விரும்புகிறோமோ அதுவரைக்கும், ஆங்கிலத்தையும் வைத்துக் கொள்வதற்கு நாம் சட்டம் செய்திருக்கிறோம். இதுதான் நிலைமை. இதற்கு மேல் இந்த மன்றத்தின் நேரத்தை எடுத்துக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. இரண்டு நாட்கள் இதன் மீது விவாதம் நடைபெறும். பல திருத்தங்கள் இதன் மீது பிரேரேபிக்கப்படவிருக்கின்றன. இதற்கு மேல் ஏதாவது விளக்க வேண்டியிருந்தாலும் இறுதியில் நான் விடையளிக்கும்போது விளக்குகின்றேன் என்று கூறி உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : Amendments to the motion can be moved now.

SRI V. R. NEDUNCHEZHIYAN : Sir, I move the following amendment :

Add at the end the following—

" and on such consideration this House recommends to the Government to convey to the Union Government that this House is of opinion that steps should be taken to recognise all the fourteen languages enumerated in the Eighth Schedule of the Constitution as the Official Languages of the Union under Article 343 and till such time English shall be retained for all official purposes of the Indian Union."

SRI K. A. MATHIALAGAN : Sir, I second it.

திரு. சா. கணேசன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற ஆட்சிமொழிக் கொள்கைபற்றிய பிரேரணைக்கு அடியிற்கண்ட என்னுடைய திருத்தத்தைப் பிரேரிக்க அனுமதி கோரி திருத்தத்தைப் பிரேரேபிக்கின்றேன்—

இறுதியில் பின் வருபவற்றை சேர்த்துக் கொள்ளவும்—

" ஆட்சிமொழிக் கொள்கை விவாதத்திற்குப் பின், இம் மன்றம் பின்வருமாறு சிபாரிசு செய்கிறது,

' இந்தி ஆட்சிமொழியாவதால், இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்களுக்கெல்லாம் வேலை வாய்ப்புப் போன்ற வாழ்க்கை நிலை பெரிதும் பாதிக்கக்கூடுமானதாலும்—,

' இந்தி ஆழ்ந்த, முதிர்ந்த, தெளிந்த பொருள் சிறந்த, சொல் வளம் அற்ற மொழியாகவும், பழம்பெரும் இலக்கியங்கள் அற்ற மொழியாகவும், எக்காலத்திலும், எப்பகுதியிலும், எவர் ஆண்ட

31st March 1965] [திரு. சா. கணேசன்]

போதும் ஆட்சிமொழியாக விளங்காத ஒரு மொழியாகவும் இருப்பதாலும்—,

அகில உலக மொழியாக விளங்கும் ஆங்கிலமே தொடர்ந்து தம் ஆட்சிமொழியாக இருக்குமானால் இந்திய அளவில் மட்டுமின்றி உலக அளவிலும் பயன் விளைக்கக் கூடுமானதாலும்—,

தொடர்ந்து ஆங்கிலமே ஆட்சிமொழியாக இருந்தாலன்றி தேச ஒருமைப்பாட்டுணர்ச்சியே சிதறுண்டு போய்விடக்கூடுமானதாலும்—,

ஆங்கிலமே தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக இருந்தால்தான் தமது அரசியல் சட்டத்தின் முகவுரையில் உறுதி தரும் "அந்தஸ்திலும் வாய்ப்பு வசதியிலும் சமத்துவம்" என்பது நிலை நிறுத்தப் பெறுமானதாலும்—,

ஆங்கிலமே தொடர்ந்து இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக இருந்து வரவேண்டும் என்று தமிழ்நாட்டுச் சட்டசபை தன் அழுத்தமான கருத்தைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுவதுடன், இதற்கேற்ப இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் மாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்றும் இந்திய அரசைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறது."

SRI KR. RM. KARIAMANICKAM AMBALAM : Sir, I second it.

SRI M. KALYANASUNDARAM : Sir, I move the following amendment :

Add at the end the following—

" and on such consideration this House recommends that—

(*a*) effective representations be made to the Union Government for retaining English as co-official language at the Union level and for making necessary statutory provision for the same ;

(*b*) the Union Government be requested to conduct the business of the Central Offices in the States in the Regional languages and English and to ensure equal status for the Regional Languages;

(*c*) the Union Government be requested to recognise the Regional Languages for the purpose of holding examinations for All India Services and Union Public Service Commission, if and when English is replaced;

(*d*) the Union Government be requested to allot adequate funds and to take other necessary steps for introducing one of the South Indian Languages, as a third language, in Hindi-speaking areas ;

(*e*) effective steps be taken for replacing English by Tamil on a phased programme for all official purposes and to make Tamil the sole official language for all the purposes at State level, including the proceedings of the High Court, and

(*f*) all efforts be taken for the introduction of Tamil as medium of instruction at all levels of Education, while teaching English and Hindi as second and third languages in the State."

SRI A. KUNJAN NADAR : Sir, I second it.

SRI V. KRISHNAMOORTHY : In view of the fact that my Party leader has moved an amendment to the motion, I am not moving my amendment.

MR. SPEAKER : I would like to say one or two words. This is a very important discussion. I would request the hon. Members to be very lucid and to express their views with clarity and to give us more light than heat. I hope the discussion here will prove useful to the country.

There are 13 Members who have given their names. We have got about 2½ hours. The hon. Member Sri Mathialagan wants 20 minutes. I will allot 10 minutes each for the others.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு யோசனை சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த விவாதம் உஷ்ணத்திற்கு இடம் கொடுக்காத வகையில் வெளிச்சத்திற்கு இடம் கொடுக்கின்ற முறையில் இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னது மிகவும் வரவேற்கக் கூடியது தான். இதில் கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் எல்லா எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்துக் கலந்து பேசி, எதாவது ஒரு திருத்தத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகின்ற வகையில் ஆலோசிக்க முடியுமா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

11-00 *கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் :* அது சிரமமான காரியம் இப்போது கனம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொடுத் திருப்பதையும், கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொடுத் திருப்பதையும் ஒருகாலும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. இதை யெல்லாம் பேசி அப்புறம் முடிக்கலாம்.

கனம் சபாநாயகர் : கடைசியில் அப்படி முடிக்கலாம். ஆனால் இப்போது நான் சொல்லுவது வேறு. கடந்த முப்பது நாட்களாக விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நமக்கு இருக்கிற கோபம் தாபம் எல்லாவற்றையும் காட்டியாகிவிட்டது. இதிலே அந்த மாதிரி போனால் பிரயோசனம் இல்லாமல் போய்விடும். கோர்ட்டிலே கேசை ஜெயிக்க தளுக்காக, நாசூக்காக பாயிண்ட்டை எடுத்துச் சொல்லுவார்களே, அந்த மாதிரி ஒவ்வொருவரும் பாயிண்ட்டை கெயின் பண்ணுகிற முறையில் விவாதத்தில் பேச வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம். நான் இதிலே ஒன்றும் கண்ட்ரோல் செய்ய முடியாது.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு வேண்டுகோள். பேசுகிற உறுப்பினர்கள் பேசி முடிக்கிற வரையில் தாங்கள் காலம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் : அது என்னால் முடியாது. வேண்டுமானால் நீங்கள் யாராவது இங்கே இருந்துகொள்ளுங்கள், சேரைக் கொடுத்து விடுகிறேன்.

Hon. Member Sri Arangannal or any other Member may conduct the proceedings and allot the time for the speeches of the

31st March 1965] [சபா நாயகர்]

Members. The point is, it is not possible. If all the hon. Members make it a point to finish their speeches within the time allotted to them, I will not touch the time bell before me and I am even prepared to remove it from my table here.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : 'ஹீட்' இல்லாமல் பேசுவதற்குக் கூடியவரை சுருக்கமாகப் பேசுவது நல்லது.

கனம் சபாநாயகர் : நல்லது. 10 நிமிஷம் என்றால், அதற்கு மேல் ஒன்றிரண்டு நிமிடங்கள் போனால் பரவாயில்லை. சபையில் நான் சப்தம் செய்யக்கூடாதல்லவா—எனக்கு இங்கு இருக்கிற 'பெல்' தான் உதவி. கனம் அங்கத்தினர்களெல்லாம் டயத்தை அட்ஜெஸ்ட் செய்துகொண்டு போனால் இந்த 'பெல்' லைக் கூட எடுத்துப் போட்டு விடலாம்.

SRI A. KUNJAN NADAR : Sir, we can extend the time for discussion by having a sitting in the afternoon.

MR. SPEAKER : We are having discussion on this subject for another day. If necessary, and if the leaders of parties agree, the suggestion of the hon. Member can be considered.

Now hon. Member Sri K. A. Mathialagan may speak.

* திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் விவாதிக்கப்படுகிற இந்த ஆட்சி மொழி பற்றிய விவாதத்தில் வெப்பத்திற்குப் பகிலாக ஒளி அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென்று தாங்கள் கூறிய பொன்னான அறிவுரையின் அடிப்படையில் நம்முடைய நாட்டையும், எதிர்காலத்தையும் மிகவும் பாதிக்கக் கூடிய இந்தப் பெரும் பிரச்னையில் அந்த அறிவுரை நல்ல வகையிலே விளங்க அதைக் கடைப்பிடிக்க நாங்கள் முயலுவோம் என்ற வகையில் நான் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

நம்முடைய கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள், ஆட்சி மொழி சம்பந்தமாக எழுந்த வரலாற்றைப் பற்றியும், அது பிறந்த விதத்தைப்பற்றியும், இன்றைக்குள்ள நிலைமைகளைப்பற்றியும், நேற்றைய தினமும் இன்றைக்கும் விளக்கியிருக்கிறார்கள். இனி எதிர்காலத்தில் அவர்களாலே என்ன செய்ய முடிந்தது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லி, இது தான் சிறந்த பரிகாரம் என்றெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒன்று நான் சொல்லிக்கொள்வேன். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் 1964 வது வருஷத்திலே இருந்த நிலையிலேயிருந்து இன்றைய தேதியிலே முன்னேற்றமான பாதையிலே அடி எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்றைக்குச் சென்றிருக்கிற வழி மிகவும் எங்களுக்கு முழுமையான திருப்திகரமான வழியாக இல்லாவிட்டாலும், அது சரியாக பாதைகள்தான், அந்தப் பாதையில் அவர்கள் ஒரு அடி எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவருக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்வேன். அப்படி நான் பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கிற நேரத்தில் இந்த மொழிப் பிரச்னை கடந்த 30-40 வருஷங்களாகவும்

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [31st March 1965

இன்னும் எதிர்காலத்திற்கும், இன்றைக்கு இந்தியாவிலேயே மிக மிகச் சீக்கிரத்தில் பரிகாரம் தேடப்பட வேண்டிய பிரச்னையாக இருக்கிறது என்பதையும், அதனுடைய பரிகாரம் நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடுகிற இந்த இரு மொழிக் கொள்கையினாலோ இன்றைக்கு அவர்கள் சொல்லுகிற பரிகாரங்களாலோ நிறைவேற்றப்பட முடியாது என்று மிகுந்த வருத்தத்தோடு நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நேற்றைய தினத்திலே குறிப்பிட்டார்கள். காந்தி மஹான் இந்தியைப் படிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அரசியல் சட்டம் இப்படி நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது, 1965-ம் வருஷத்தில் இந்தி வந்துதான் ஆகவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். 'மே' என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்ததை இன்றைக்கு எப்படி 'ஷெல்' என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள் என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, ஆழ்ந்த வருத்தத்தோடும் வேதனையோடும் எவ்வளவோ சஞ்சலத்திற்கிடையில் சொல்லிக் கொள்வேன். இன்றைக்கு ஆட்சி மொழிப் பிரச்னை அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிற 343-வது விதியோடு ஒழிந்து விடுவது அல்ல. இது 44 கோடி மக்களின் சமுதாயப் பிரச்னையாகும். அரசியல் சட்டத்தில் 343-வது விதி ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் செய்யப்பட்டது. அந்த விதி சரியான சூழ்நிலையில் நன்முறப் பரிசீலனை செய்து செய்யப்பட்டது அல்ல. அன்றைக்கே சிலர் இந்தி ஆட்சி மொழி ஆகி விடவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். 'இல்லை, காலம் தாழ்த்த வேண்டும்' என்று இந்தி பேசாத பகுதியினர் சொன்னார்கள். பிரச்னைக்கு முடிவு காணுமல் காலம் தாழ்த்தும் ஏற்பாடாகத்தான் அது அமைந்தது. இன்றைக்கு அஃபிஷ்யல் லாங்குவேஜ் ஆக்ட் மூலமாகச் செய்வதும் கூட காலம் தாழ்த்துகிற ஓர் ஏற்பாடுதான். காந்தியடிகள் சொன்னார்கள் என்று சொன்னார்கள். காந்தியார் சொன்ன நிர்மாணத் திட்டங்களில் ஒன்று என்று சொன்னார்கள். காந்தியார் சொன்ன நிர்மாணத் திட்டங்கள் எவ்வளவோ இருக்கிறதே அவைகளெல்லாம் வெற்றிகரமாக ஆகாத திட்டங்களாகத்தான் முடிந்தன. காந்தியார் சொன்ன கதர் திட்டம் என்ன ஆயிற்று? காந்தியார் சொன்ன அஹிம்சை என்ன ஆயிற்று? இன்றைக்கு நாட்டிலே இருக்கிற பட்டாளங்களும், ஆயுத தளவாடங்களும் காந்தியார் சொன்ன அஹிம்சையின் அடையாளச் சீட்டுகளா என்று அறிய விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு கனம் மன்றடியார் இருக்கிறார், அவரை வேண்டுமானால் விட்டுவிடுங்கள், கனம் மஜீத் அம்மையாரை விட்டு விடுங்கள், இங்கு இருக்கிற மந்திரிமார்களில் 30, 40 வருடங்களாக காங்கிரசில் உள்ள எத்தனை பேர்கள் இந்தி படித்தார்கள், என்ன நற்சாட்சிப் பத்திரம் வைத்திருக்கிறார்கள்? அவர்கள் வீட்டுக் குழந்தைகளில் யார் படித்தார்கள்? மொழிக் கமிஷனுக்கு தமிழக அரசு அனுப்பிய மெமோராண்டம் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்கள். 1965-ம் ஆண்டு ஜனவரி 26-ம் தேதியிலிருந்து இந்திதான் ஆட்சி மொழியாக வந்து விட்டது. இதைத் தடை செய்ய முடியவில்லை. எனவே எங்கள் ஆட்சேபத்திற்கு துக்க நாள் கொண்டாடுகிறோம் என்றால்

31st March 1965] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

கோபித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் தமிழக அமைச்சரவை மொழிக் கமிஷனுக்கு அறிக்கை அனுப்பினார்கள். அதிலே என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் ?

" There can be no reasonable doubt in the mind of any one who has grasped the practical implications of the transition from English to Hindi, that 26th January 1965 is an utterly impossible date line. The obvious truth must be acknowledged, so that unfulfillable expectations may not continue to be fostered and unnecessary apprehensions may not continue to be entertained."

இப்படி நாம் அறிக்கை அனுப்பி வைத்தோம். 1965-ம் வருஷம் ஜனவரி 26-ம் தேதி utterly impossible date line (கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இந்தி மட்டும்) இந்தி மாத்திரம் இருப்பது. முழுக்க முழுக்க முடியாத காலவரையறை. Unfulfillable expectations "நிறைவேற்ற முடியாத போராசை" unnecessary apprehensions "தேவையற்ற அச்ச உணர்வுகள்" இவைகளெல்லாம் சென்னை சர்க்கார் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டது, இந்தி மாத்திரம் இருப்பது பற்றி. ஜனவரி மாதம் 23-ம் தேதி நான் ஒரு அவசரத் தீர்மானம் கொண்டு வந்து ஜனவரி 26-ம் தேதி இந்தி ஆட்சிமொழி ஆவதை தமிழ் நாட்டு மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை, பெரும் பீதி, அச்ச உணர்வு இருக்கிறது. வங்காளத்து அரசு இந்தி எழுத்துள்ள லாரியைப் பிடித்து நிறுத்துகிறார்கள். நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்று சொன்னபோது என்ன சொன்னார் நமது முதலமைச்சர். 1950-ம் வருஷமே அரசியல் சட்டம் சட்டமாகி விட்டது. இந்தி ஆட்சி மொழியாகி ஆண்டு பதினைந்து ஆயிற்று. அன்றைக்கு எப்படி அவசரத் தீர்மானம் பொருத்தமற்றது என்றுதான் நிராகரித்தார். இன்றைக்குக் கூறுகிறீரே, நாம் விரும்பும் வரை ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும் என்று கூறியதாக அதனை ஜனவரி 26-ந் தேதிக்கு முன்பு கூறினார ? குற்றச்சாட்டுக்காக சொல்லவில்லை. மொழிப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் சொன்னதைப் பெருமையோடு வரவேற்கிறேன். இதிலே (Rethinking) மறு சிந்தனை தேவை, இந்தியாவின் ஐக்கியமா என்பது பிரச்சினை, ஒருசிலருடைய ஆசாபாசங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படக் கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அன்றைக்கு திரு. சுனித் குமார் சாட்டர்ஜி அவர்கள் அஃபிஷியல் லாங்வேஜ் கமிஷன் அறிக்கைக்கு ஆட்சேபக் குறிப்பில் சொன்னார்கள். சட்டம் நிறைவேறி, 1965-ம் வருஷத்தில் ஆட்சி மொழி ஆவது பற்றி, ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்து என்ன சொன்னார்கள் ?

" Considering that the Hindi-speaking people will have a natural and permanent advantage over non-Hindi speakers, if Hindi which is the regional language and mother-tongue of the former, comes to be used for all the official purposes of the Union; and that as a consequence India will have privileged class of Hindi-speakers in all the departments of public life and administration;

Considering also the fact that as an immediate consequence the fundamental rights of the non-Hindi speakers in the matter of their language are sure to be profoundly affected both in a pan-Indian setting as well as within their States;

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [31st March 1965

Considering further that the present political situation in the various States of India is at present quite abnormal and full of ferment through the working of linguistic and territorial jealousies and oppositions, and is not in the least propitious for any far-reaching change which may be taken to affect or modify the linguistic and other rights of various sections of the Indian people, particularly when they are outside of the Hindi orbit;

the question of the progressive use of the Hindi language for the official purposes of the Union be kept in abeyance for the time being as it may otherwise bring in other grave complications unnecessarily within the Union."

என்று சுனித்குமார் சாட்டர்ஜி அவர்கள் தமிழ் நாட்டு சுப்பராயன் அவர்களோடு கமிட்டியின் சிபார்சுக்கு ஒரு ஆட்சேபணைக் குறிப்பு எழுதினர்கள். இதை யெல்லாம் எச்சரிக்கையில் பல்வேறு கட்டங்கள். ஒரு மொழி ஆட்சிமொழியாக இருப்பதற்கு என்ன அடிப்படை தகுதிகள் இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆட்சி மொழியாக வருவதற்கு அவர் குறிப்பிட்ட இலக்கணமே போதும் என்று நான் கருதுகிறேன். சுனித் குமார் சாட்டர்ஜி அவர்கள் ஆட்சி மொழிக்கு என்னென்ன குறிக்கோள்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஐந்து தகுதிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவை பின்வருமாறு :

" (i) Maintenance of national unity;

(ii) Maintenance of efficiency of administration;

(iii) Advancement of knowledge among all sections of the people;

(iv) Maintenance of equal opportunities for all citizens, without giving special privileges to any particular group; and

(v) Preserving India's self-respect as an independent people".

இந்த ஐந்து தகுதிகளுக்குள்ளே இந்தி எந்த தகுதிக்குள்ளாவது வர முடியுமா? ஜனநாயகப்படி இந்திதான் ஆட்சி மொழி என்கிறார்கள். இந்த வாதம் எப்படி நியாயமாகும்? இந்தியாவில் 44 கோடி மக்களில் 13 கோடி மக்கள்தான் இந்தி பேசுகிறார்கள். 31 கோடி பேர் பெரும்பான்மையான மக்கள், மெஜாரிடி மக்கள் இந்தி பேசாத மக்கள் தான். ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தில் மட்டுமே பேசும் மைனாரிட்டி மக்கள் மொழியை மெஜாரிட்டி மக்கள் மீது திணிப்பது, அதுவும் மிகப் பழம் பெருமை வாய்ந்த மொழிகளான வங்காள மொழி, மராட்டி மொழி, தமிழ் மொழி, தெலுங்கு மொழி முதலிய மொழிகள் பேசும் மக்கள் மீது திணிப்பது ஜனநாயக விரோதம் அல்லவா? மைனரிடியினர் மொழியை மெஜாரிடியினர் மீது திணிப்பது ஜனநாயகத்திற்கு விரோதம் அல்லவா? கேட்டால், நாம் எப்படிப் புரிந்தாமல் இருக்க முடியும் என்று பிடிவாதமாகச் சொல்கிறார்கள் இந்தி வெறித் தன்மையால்தான், நாட்டில் கொந்தளிப்பான நிலைமைகள் ஏற்படுகிற தன்மை வளர்ந்து கொண்டு போவதைப் பார்க்கிறோம்

31st March 1965] [திரு. கே. ஈ. மதியழகன்]

இந்தியில் முதல் உரைநடைப் புத்தகம் வந்தது 1800-ம் ஆண்டில் தான். திரு. வல்லோஜிலால் என்பவரால் முதல் உரை நடைப் புத்தகம் இந்தியில் கொண்டுவரப்பட்டது. கல்கத்தாவில் உள்ள போர்ட் வில்லியம் கல்லூரியில் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த மொழியின் தகுதிக்கு ஓர் உதாரணம். அந்தத் தகுதியை வைத்துக் கொண்டு இது தான் ஆட்சி மொழி என்று சொல்கிறார்கள். 26-ம் தேதிக்குப் பிறகு நிலை என்ன? 26-ம் தேதிக்குப் பிறகு இந்தி தான் ஆட்சி மொழி என்ற அரியாசன நிலை நிச்சயமாக இருக்கிறது. அன்று முதல் ஆங்கிலம் தவ மொழியாக, தாட்சிண்ய மொழியாக மாற்றப்பட்டதை மறைக்க வேண்டியதில்லை. நான் ஒன்றை நிச்சயமாகச் சொல்வேன். காங்கிரஸ் தலைமையினர் உண்மையிலேயே நாட்டில் இந்தி மொழிக்கு எதிராக ஏற்பட்டிருக்கிற உணர்வுகளைச் சரியாகக் கணிக்கவில்லை. முதலிலும் சரியாகக் கணிக்கவில்லை. இப்போதும் பரிகாரம் தேடும் முறையிலும் தெளிவில்லை. இந்தப் பிரச்னைக்கு காங்கிரஸ் தலைமை வழி நடத்திச் செல்லும் கொள்கையில் மக்களிடையே அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. முதல் மந்திரிகள் கூடினார்கள். முதல் மந்திரிகள் மட்டும் கூடி இந்தப் பிரச்னையை தீர்த்துவிட முடியுமா? 'பைலிங்குவலிஸம்' பற்றி இப்பொழுது நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதே மன்றத்தில் மூன்பு ஜனவரி 26-க்கு மூன்பு என்ன சொன்னார்கள்? என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்? இப்பொழுது தான் இந்த அளவுக்கு இறங்கி வந்திருக்கிறார்கள். மூன்பு என்ன சொன்னார்கள்? இந்திதான் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அது தவிர்க்கப்பட முடியாத ஒன்று. இந்திய ஐக்கியத்திற்கு அது அவசியம். அதனால் லாபம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். தேசத் துரோகிகள் என்று எங்களைப் பார்த்துச் சொன்னர், தேசத் துரோகிகள் யார்? இந்தியாவின் ஐக்கியத்தைக் குலைக்கிறவர்கள் இந்தி வெறியர்கள்தான். ஒன்றுக்கும் லாயக்கில்லாத அங்காடி மொழியை நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக ஆக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறவர்கள்தான் தேசத் துரோகிகள். இந்தி வெறியர்கள்தான் இந்தியாவின் ஐக்கியத்தைக் குலைக்கிறார்கள். பார்லிமெண்டில் ஒரு பிராந்தியக்காரர்கள் மெஜாரிடியாக இருப்பதினால் அந்தப் பிராந்திய மொழியை நாட்டு மக்கள் மீது திணிப்பதா? இன்றைக்கு நம் முன்பாக உள்ள உயிர்ப் பிரச்னை இந்தியாவின் ஐக்கியமா? இந்தி ஆட்சிமொழியா? இரண்டில் எது முக்கியம் என்பதாகும். இந்தியாவின் ஐக்கியத்தைவிட இந்தி மொழிதான் முக்கியம் என்று இந்தி மாநிலத்தவர் கருதுவார்களானால் இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து "இந்திஸ்தான்" என்று புதுநாடு ஏற்படுத்திக் கொள்ளட்டும், 14 தேசிய மொழிகள் ஆட்சி மொழிகள் ஆகக் கூடாது என்பதற்கு என்ன பொருத்தமான வாதம் சொன்னீர்கள்? மதவெறி நிறைந்த பாக்கிஸ்தானில் உருது மொழியோடு கூட, வங்காள மொழியும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. ஸ்விட்ஸர்லண்டில் மூன்று ஆட்சி மொழிகள் இருக்கின்றன. ஒரு பெர்சண்ட் இருக்கிற ரோமன்ச் மொழி ஆட்சி மொழியாவதற்கு வாக்கெடுப்பு நடத்திய நேரத்தில் நாட்டு மக்களில் 99 சதவிகிதத்தினர் அதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தார்கள். ஹங்கேரி நாட்டில் 19 மொழிகள் ஆட்சி மொழிகளாக

இருந்தன. நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் 'டெம்பரரி பாலியேடிவ்' 'கற்காலிக நிவாரணம்' தான். நிரந்தரமான பரிகாரம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்வது போல் 14 தேசிய மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக என்றைக்கு வருகிறதோ அன்றுதான். அது வரையில் இந்தப் பிரச்னை ஓயப் போவதில்லை, ஒழியப் போவதில்லை எங்களுடைய அருமைத் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இது பற்றி மிகத் தெளிவாக திட்டவட்டமாக ராஜ்ய சபையில் எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இந்தி பேசாத பிராந்திய மக்களுடைய மொழி உரிமை பற்றிய ஒரு 'மாக்ன கார்டா' என்று அந்த உரையை நான் கூறுவேன். ஆங்கிலத்தில் அந்த உரையின் நிறவுகோல் போல வாசகம் சொன்னார்கள். எந்த மொழி உயர் தனிச் செம்மொழியோ, எந்த மொழியில் எனது மூதாதையர் பேசி மகிழ்ந்தனரோ, எந்த மொழியில் எண்ணற்ற கவி வாணர்கள் கவியுறு கருத்துக்களையும், கடலெனப் பரந்த மகோன்னத இலக்கியங்களையும் படைத்தனரோ, எந்தமொழி என்னுடைய ஊனில், உயிரில், இரத்தத்தில் கலந்துள்ளதோ ; அந்த என்னுடைய அன்னை மொழியான தமிழ் மொழி எந்தநாள் டில்லிப் போரின் ஆட்சி மொழியாக ஆகப்போகிறதோ அதுவரையில் நான் ஓயப்போவதில்லை, திருப்திப்படப்போவதில்லை, என்று கூறினர்கள்.

"I will not be content and I will not be satisfied till that day when Tamil my mother tongue is made one of the Union Official language"— என்று அங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அந்த அடிப்படையில் தான் இன்றைக்கு இந்தப் பிரச்சினையை முழுக்க முழுக்க அணுக வேண்டும். ஆங்கிலத்தை நெடு நாளைக்கு நீடிப்பது நமது சுயமரியாதைக்கு உகந்தது ஆகாது. தமிழை ஆட்சி மொழி ஆக்குங்கள். எங்களை வீணாக ஆங்கில மோகக்காரர் என்று கூறுதீர்கள். நாளைக்கே தமிழைக் மத்திய ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டு வாருங்கள், இடைக் காலத்தில் கூட ஆங்கில நீடிப்பு வேண்டாம், அதைவிட்டுவிட்டு இவர்கள் ஆங்கில ஆதரவாளர், ஆச்சாரியார் சீடர்கள் என்று திசை திருப்பாதீர்கள். நிச்சயமாக நான் தெளிவாகச் சொல்ல முடியும். தென் ஆப்பிரிக்காவில் இருக்கிற இன ஒதுக்கல் போல், பாகிஸ்தான் மத ஒதுக்கல் போல் இது 'மொழி ஒதுக்கல்' தவிர வேறு என்ன? தென் ஆப்பிரிக்காவின் 'அபார்தீட்' (Apartheid) பற்றிப் பேசுகிறோம். பாகிஸ்தானைப் பார்த்து மத வெறியர்கள் என்று சொல்கிறோம். இது 'லிங்குவல் அபார்த்தீட்' 'மொழி ஒதுக்கல்' என்பது தவிர வேறு என்ன? ஆந்திர அம்மையார் ஒருவர் டெல்லி ராஜ்ய சபையில் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆந்திர மாநிலத்தில் இந்தியில் அச்சடிக்கப்பட்ட ரயில்வே டிக்கட்டைக் காண்பித்துக் கேட்டிருக்கிறார்கள். மன்னிப்புக் கேட்டிருக்கிறார்கள் அதற்கு சாஸ்திரி அவர்கள் ராஜ்ய சபையில். அரசியல் சட்டம் இருக்கிறது, ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும் என்று இங்கே திரு. பக்தவத்சலம் விளக்குகிறார்கள். ஆனால், ஆந்திரா ரயில்வே ஸ்டேஷனில் இப்படி ஒன்றும் புரியாத பாஷையில் டிக்கட் கொடுக்கப்படுகிறது, அரசியல் சட்டவிதிகளில்:

31st March 1965] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

"The form of numerals to be used for official purposes of the Union shall be the international form of Indian numerals . . ."

என்று இப்படிப் போட்டிருக்கிறது. ஆனால் ராமனாதபுரம் ராமேசுவரம் ரஸ்தாவில் போய் பாருங்கள். மைல் கல்லில் இந்தி எழுத்துக்கள்தான் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்துவதாகக் கோபிக்கிறார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிகள் அரசியல் சட்டத்திற்கு அவமதிப்பு இல்லை என்று சொல்ல முடியுமா? ஆந்திரத்தில் ரயில்வே டிக்கட்டில் அப்படி இருக்கிறது என்றால், இங்கே தமிழகத்தில் மைல் கல்லில், ராமனாதபுரத்தில், இந்தியில் தான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது, எத்தனைவது மைல் என்று யாருக்கும் புரிவதில்லை. கோவையில், பெருந்துறை ரோட்டில் இதே மாதிரி தான் இந்தி எழுத்துக்கள் தான் மைல் கல்லில் தீட்டப்பட்டுள்ளன. 'இண்டர்நேஷனல் நியூமரல்ஸ்' தான் போட வேண்டும், தேவநாகரில் எண்களை எழுதக் கூடாது, என்று அரசியல் சட்டத்தில் தெளிவாக விதிக்கப்பட்டிருந்தும், இப்படிப்பட்ட தினுசை நாம் தினந்தோறும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தக் கட்டத்திற்கு வந்தபிறகு கூட, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதற்குச் சொல்லுகிற பன்மொழி பரிகாரம் எதோ ஒரு அரசியல் காரணத்திற்காக என்று சொன்னால் அது முறையானது தானா? அன்றைக்கே தமிழகத்தின் பெருமைக்குரிய புதல்வர் டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள் சொன்னார்கள், கவனிக்கவில்லை. டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களுடைய சொந்த ஊரிலே, திருச்செங்கோட்டிலே துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்ட பிறகு தான், ரத்த வெள்ளம் ஓடிய பிறகு தான், பிணங்கள் விழுந்த பிறகுதான், அரசபீடத்தின் விழி திறந்தது. இன்றையதினம் முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. shall-க்கும் may-க்கும் வியாக்கியானம் செய்யக் கூடிய முயற்சி பிறந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு நாட்டில் 44 கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் வாழ வேண்டும், வளர வேண்டும். நாட்டினுடைய ஐக்கியத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற ஒரு பெருநோக்கம் இன்றைக்குக் கூட வரவில்லை. அந்த நிலையிலே நாங்கள் சொல்கிறோம், ஜனநாயகம் சொல்கிறது, மக்கள் உரிமைக் குரல் சொல்கிறது. இந்தப் பிரச்னையைப் புனராலோசனை மறு சிந்தனை செய்ய வேண்டும். முதல் அமைச்சர்கள் கூடி இந்தப் பிரச்னையை தீர்த்துவிட முடியாது, எப்படி எப்படித் தங்களுடைய அதிகார ஆசனத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமோ அதற்குத் தகுந்த மாதிரி, ஆளுக்குத் தகுந்த மாதிரி, நேரத்திற்குத் தகுந்த மாதிரி இடத்துக்குத் தகுந்த மாதிரி வியாக்யானம் சொல்லக் கூடிய அரசியல்வாதிகள் சிலரால் இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்த்து விட முடியாது. பெரிய வல்லுனர்கள் பன்மொழிக் கொள்கை தான் பரிகாரம், சிறந்த வழிமுறை என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்தியாவின் ஐக்கியத்தைக் காப்பாற்ற அது தான் வழி. நம்முடைய தமிழ் மொழி நல்ல ஆற்றல் படைத்த மொழி. அதை ஏன் ஆட்சி மொழியாகக் கூடாது? அதிலே ஏன் தயக்கம், தடுமாற்றம். 1960-ம் வருஷத்திலிருந்து இன்று வரையில் பார்த்தால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வட்டார மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ரூ. 2,000 தான் செலவழிக்கப்பட்டுள்ளது. 300 கோடி ரூபாய் செலவாகியுள்ள மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறபொழுது தமிழுக்காகச் செலவு செய்தது ரூ. 2,000 தான்.

[திரு. கே. ஏ மதியழகன்] [31st March 1965

தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியும், அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியும் தமிழ் போன்ற வட்டார மொழிகளையும், இந்தியையும் வளர்க்க மத்திய அரசாங்கமும், மாநில அரசாங்கங்களும் தவறிவிட்டன என்று தீர்மானம் போட்டிருக்கிறது. நீங்கள் கூறும் பரிகாரங்களெல்லாம், நிச்சயமாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன், தற்கால நிவாரணம்தான். ஆங்கிலம் கூட எத்தனை நாளைக்கு இருக்க முடியும். ஆங்கிலம் போகும்போது, அந்த இடத்தில் எது வரப் போகிறது? தமிழா? இந்தியா? திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்தக் கேள்வியைத் தெளிவாக, கிட்ட வட்டமாக, தமிழா? இந்தியா? கேட்க விரும்புகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நுங்கம்பாக்கம் பொதுக் கூட்டத்தில் ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள், மொழிப் பிரச்சினைக்கு நிரந்தர பரிகாரம் ஏற்பட வேண்டுமானால் ஆட்சிப் பொறுப்பு காங்கிரசிடமிருந்து பறிக்கப்பட வேண்டும். இன்றைக்குச் சாதாரண நெடுஞ்செழியனுக, மதியழகனுக, நாளைக்குத் தமிழ் நாட்டில் அமைச்சர்களாக லால் பகதூர் சாஸ்திரியிடமோ, அவருக்குப்பின் பொறுப்பை வகிக்கிறவர்களிடமோ, பேசும்போதுதான் இதற்கு நிரந்தரப் பரிகாரம் ஏற்படப் போகிறது என்று குறிப்பிட்டார். அதுவரை பரிகாரம் இல்லை. எங்களுக்கு அதில் தெளிவிருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பன் மொழிக் கொள்கை ஒன்று மொழிச் சிக்கலுக்குச் சரியான வழி என்று கூறி எனது உரையை முடிக்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: என்ன தான் தீர்வு சொல்லப் போகிறார்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். கடைசியில் சொல்லிவிட்டார்கள். இப்பொழுது எனக்குப் புரிந்து விட்டது. *(சிரிப்பு).*

* SRIMATHI A. SUARES : Mr. Deputy Speaker, Sir, I shall preface my remarks on the topic for discussion to-day with a brief reference to the main stages in the language issue.

In 1950 the new Constitution came into force. I shall read some of the clauses of Article 343. Clause 1 of the Article categorically states that ' the official language of the Union shall be Hindi '. Clause 2 of the same Article states that for a period of 15 years from 1950 the English language shall continue to be used for all the official purposes of the Union. Clause 3—this is important—states that Parliament may by law provide for the use after the said period of 15 years, of the English language for such purposes as may be specified in the law. This clause may be remembered when a decision is taken on the language issue.

The year 1959 is an important year when the Nehru formula was mentioned for the first time. As a result of a ballot, a private member's resolution that English be included in the Eighth Schedule of the Constitution came up for consideration in the Lok Sabha. During the discussion, the late Prime Minister intervened and said that English would continue as the alternate or associate official language of the Union as long as the non-Hindi speaking people so desired. This ame to be known as the Nehru Formula

31st March 1965] [Srimathi A. Suares]

Mr. Nehru's statement on this occasion was a very carefully balanced and deliberate statement. In it he emphasised the importance of English which he said must continue for the good of the country. He also declared that English would continue to be learnt in India as the most important international language for exchange of ideas on the trends of world thought and developments in Science and Technology.

The next stage came in April 1963 when the Official Languages Act was passed. During the interval between 1959 and 1963 the protagonists of Hindi were more and more against the use of the words 'alternate' or 'associate' in the Nehru formula. They were also against the provision that it would be left to the non-Hindi speaking people to decide how long English would continue as the associate or alternate language. The whole of this Bill was not circulated to all the States. Clauses 3 and 4 of the Bill are important. Clause 3 provides that English *may* be used *in addition* to Hindi. Though many were of opinion that the word 'may' should be substituted by the word 'shall', the word 'may' remained in the Bill. It is stated that when a Member of Parliament wrote to the late Prime Minister about the word 'may' being used instead of the word 'shall', he replied, "I am advised that 'may' means 'shall'." The words 'in addition' (to Hindi) were not changed. There is a difference in meaning between the words 'in addition' and 'alternate or associate'.

Clause 4 of the Language Bill provides for a review of the progress of Hindi after 10 years from 1965 by a Parliamentary Committee. There was no provision in the Bill for the Report of the Committee coming back to Parliament, which meant that a small body of Members—say about 30 Members—as in the case of the Parliamentary Language Committee of 1958—could reach a decision which might nullify the assurance given by the late Prime Minister. The report of this Committee would go direct to the President.

The last stage is the announcement that Hindi would become the official language of the Union with effect from 26th January 1965.

There is no need for me to dwell on what happened in the Madras State and other non-Hindi speaking States on the Republic Day and the period that followed.

Let us consider the present position with regard to Hindi. In the Madras State, little or no progress has been made in Hindi for various reasons. The Central Government servants have made an attempt to attend classes provided for them but by no means do they have a working knowledge of the language. A few circulars and communications were received in Hindi after the Republic Day this year. It is stated that these circulars would not be deciphered even by those who had made some study of Hindi and they had to be returned to the senders for translation in English. This condition prevails in the non-Hindi speaking

States. Is it then possible to make Hindi as the sole medium of communication with effect from this year ? The late Prime Minister in his wisdom, in his deep knowledge of the people of India and in his ardent desire for unity, realised as the years went by, that Article 343 of the Constitution could not be enforced without disastrous results. If he gave an assurance in Parliament spontaneously when discussing the Language problem in 1959, he knew what the position was. Nine years had passed and he discovered that no progress had been made in Hindi. If he did not assert himself on this point in 1963 when the Official Language Bill was passed, it was because of the increasing pressure from the protagonists of Hindi.

The non-Hindi speaking people now want a statutory guarantee that the assurances given by Mr. Nehru will be honoured. English should continue as the associate or alternate official language as long as the non-Hindi speaking people so desire. An amendment to the Official Language Act to embody this assurance is absolutely necessary to satisfy the non-Hindi speaking people. Consequential changes in the Act may also be found to be necessary.

11-30 a.m.

I wish to express our appreciation of the prompt action taken by our Chief Minister during the recent Anti-Hindi agitation to bring about order and peace in the State. We deeply regret the loss of human lives, the loss of valuable property, both public and private and the great dislocation in the educational routine. Parents, teachers, educationists and elders have a great task to perform to make the students realise what they have done by giving vent to emotion and by blindly following their leaders. Young school children, who participated in the agitation have to be carefully watched and guided to prevent recurrence of such behaviour. We have seen that such young children look upon the destruction of valuable property as mere fun. Student discipline will be a major problem to tackle in future, but by appealing to the finer instincts of youth, by introducing democratic methods in teaching and school organisation, we can still hope for a change for the better in the younger folk.

Reading the newspapers we find that there is hope that the Centre will give statutory guarantee to the non-Hindi speaking people for the continued use of English for official purposes in terms of Mr. Nehru's assurance. Let us unite for the good of our country and to honour the memory of our departed leader. Let us not make the language issue the cause of disintegration of the country. There are serious matters confronting the country. Instead of wasting our time and energy in controversial matters, let us put our minds together to combat border warfare, to tackle shortage of food and to work for the uplift of India's millions. The language tangle will unravel itself as the rising generation grows up. Till then, let there be understanding of the problems of others and above all, let the unity of the country be foremost in our minds and actions. Thank you, Sir.

31st March 1965]

திரு. நா. மகாலிங்கம்: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய தேசத்தின் ஆட்சி மொழிச் சம்பந்தமாக முதல் அமைச்சர் அவர்களுடைய பேச்சுக்குப் பின்னால் நடக்கக்கூடிய இந்த விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு, நம்முடைய ராஜ்ய மக்கள் எம்மாதிரியான ஒரு நிலையை எதிர்காலத்தில் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி என்னுடைய எண்ணங்கள் சிலவற்றை நான் எல்லோருடனும் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய எண்ணங்களைப் பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது தான் மொழியினுடைய நோக்கமாக இருக்கிறது. அவ்வாறு பார்த்தோமானால், நம்முடைய தேசத்திலிருக்கக்கூடிய எல்லா மக்களுடனும் நம்முடைய எண்ணங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு, நம்முடைய சிந்தனைகளைப் பிரதிபலிப்பதற்கு எந்த மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றிச் சரியாகச் சிந்தனை செய்ய வேண்டியது அவசியம்.

"ஆங்கிலம் இந்தத் தேசத்தினுடைய ஆட்சி மொழியாக நிரந்தரமாக இருக்க வேண்டும்" என்று ஒரு திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. "இந்தத் தேசத்திலே தேசிய மொழிகள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கக்கூடிய 14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக ஆக்கப்பட வேண்டும்" என்று மற்றொரு திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரு கொள்கைகளையும் எடுத்துப் பார்த்தோமானால், இது நடைமுறையில் சாத்தியமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பதினைந்து மொழிகள் ஆட்சி மொழிகளாக இருப்பதென்றால், பார்லிமெண்டில் நிறைவேறக்கூடிய சட்டங்கள், அங்கேயிருக்கக்கூடிய இலாகாக்கள் இவையெல்லாம் எவ்வாறு செயல்பட முடியும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியது அவசியம். கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள், இந்தப் பதினைந்து மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக வந்தால் தேசத்தில் நிர்வாகத்தை எவ்வாறு நடைமுறையில் நடத்த முடியும் என்பதைப்பற்றி ஏதாவது விளக்கங்கள் கொடுப்பார்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆயினும், நம்முடைய சபைத் தலைவர், கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்ட வெளிச்சத்தை அவருடைய பேச்சிலே காண முடியவில்லை; உஷ்ணத்தைத்தான் பார்க்க முடிந்தது. அவருடைய பேச்சிலே, அடுத்த தேர்தலில் அவர்களுடைய கட்சி அதிகாரத்திற்கு வர வேண்டும் என்ற வேகம் தொனித்ததே தவிர, ஆட்சி மொழிப் பிரச்னை சம்பந்தமாக என்ன சிந்தனையோடு கூடிய ஒரு முடிவு செய்வார்கள் என்பது எனக்கு இன்னும் புலப்படவில்லை.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய தலைவர் திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் பேசியபோது குறிப்பிட்ட வாசகங்களைக் கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் தொடர்ந்து பேசியபோது குறிப்பிட்ட சில வாசகங்களையும் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்லியிருந்தாரானால் மிகவும் நலமாக இருந்திருக்கும். "இந்தத் தேசத்தினுடைய பொது மொழியாக இந்தி இருக்க வேண்டும்

[திரு. நா. மகாலிங்கம்] [31st March 1965

என்பதற்காக நான் வேலை செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன், இந்திக் காகப் பிரசாரம் செய்யவும் நான் தயாராக இருக்கிறேன்" என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் அங்கே பேசியிருக்கிறார்கள். (திரு. ப. உ. சண்முகம்: இல்லை.) கனம் அங்கத்தினர் பேசும்போது அவர்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லலாம். இந்தி இந்த தேசத்திலே பரவ வேண்டும் என்று சொன்னால், 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாக இருக்கும்போது இந்தி மொழியை மட்டும் பரப்புவதாக அவர்கள் ஏன் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்? எதிர்காலத்தில் இந்தி தேசிய மொழியாக இந்தத் தேசத்திலே வரவேண்டும் என்ற உள்கருத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்று தான் நான் கருதுகிறேன். ஆக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய தலைவர் திரு. அண்ணாதுரை அவர்களே, 'இந்தியைப் பரப்புவதற்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன்' என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அது மட்டும் அல்ல. "பேசப்படக்கூடிய இந்தியானது ஆங்கில வார்த்தைகளெல்லாம் சேர்ந்துள்ள இந்தியாக இல்லாமல் நல்ல அழகான இந்தியாக இருக்க வேண்டும்" என்றும் அவருடைய பேச்சிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆக, 14 மொழிகளை மத்திய சர்க்காரினுடைய ஆட்சி மொழியாக வைத்துக் கொண்டு அரசாங்கம் நடத்துவது என்பது மிகவும் முடியாது. உலகத்திலே எந்த நாட்டிலும் அம்மாதிரியான முயற்சி நடந்ததே கிடையாது. ஆக, அது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. ஆகவே, அவர்களுடைய உண்மையான நோக்கம், ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமாக இருக்கிறது. அதை நேரடியாகச் சொல்வதற்கு அவர்களுக்கு மனத்திலே திடமில்லாமல் 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

அந்த விஷயத்தில் கனம் சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொடுத்த திருத்தத்தில் அவர்கள், "ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இந்தத் தேசத்தினுடைய ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும்" என்று வெளிப்படையாகத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். ஆக, இரண்டு அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்தவர்களும் ஒரே நோக்கம் வைத்திருந்தாலும், அவர்களுடைய திருத்தங்கள் வெவ்வேறு மாதிரியாக இருக்கின்றன என்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இந்தத் தேசத்தினுடைய தேசிய மொழியாக இந்துஸ்தானி இருக்க வேண்டும் என்று மகாத்மா காந்தியடிகள் நீண்ட காலமாகச் சொல்லி அதற்காகப் பாடுபட்டு வந்தார்கள். அந்த இந்துஸ்தானி என்று சொல்லும்போது அவர்கள் நாகரி லிபி, உருது லிபி ஆகிய இரண்டும் உபயோகப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள்.

ஆயினும், இன்றையதினம் தேசத்திலே எல்லோரும் ஆங்கிலத்தைக் கட்டாயம் படித்தாக வேண்டும் என்பதிலே கல்வி நிபுணர்கள் மத்தியிலே அபிப்பிராயபேதமே இல்லை. உலகத்திலே இருக்கக்கூடிய சிறந்த விஞ்ஞானம், கலை இவற்றை யெல்லாம்

31st March 1965] [திரு. தா. மகாலிங்கம்]

நம்மூடைய தேச மக்கள்—படிக்கக்கூடிய மனிதர்கள்—சீக்கிரமாக நல்ல முறையில் தெரிந்துகொண்டு, உலக வளர்ச்சியோடு தொடர்பு கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்றால், ஆங்கிலம் படித்தேயாக வேண்டும் என்பதை நம்முடைய நாட்டிலே மட்டு மல்லாமல், உலகத்திலே இருக்கும் பல்வேறு நாடுகளிலும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ருஷ்யா, ஜெர்மனி, ஜப்பான் போன்ற தேசங்களில் எல்லாம் சர்வகலாசாலைகளில் ஆங்கிலம் கட்டாய மாகப் படிக்கப்பட வேண்டும் என்ற முயற்சி இப்பொழுது அதிக மாக நடந்து கொண்டு வருகிறது. ஆக, நீண்ட நாளாக நாம் படித்திருக்கக்கூடிய ஆங்கிலத்தை விட்டுவிடுவதில் பயன் இல்லை, தொடர்ந்து படித்தாக வேண்டும் என்பதை இந்தத் தேசத்திலே உள்ள கல்வி நிபுணர்களும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆங்கிலம் நாம் ஏற்கனவே ஒத்துக் கொண்ட மொழியாக இருந் தாலும், நம்முடைய தேசத்திலிருந்து உலக நாடுகள் பலவற் றிற்குச் சென்று, அங்கே நம்முடைய பிரதிநிதிகள் பேசும் போதும், நம்முடைய தேச மக்கள் வெளி நாடுகளுக்குச் செல்லும் போதும், 'உங்களுக்குத் தேசீய மொழி என்ன?' என்று அங்குள்ள வர்கள் கேட்டால், 'ஆங்கிலம் என்னுடைய தேசீய மொழி' என்று சொல்வதென்றால், அது நம்முடைய தேசத்தின் கௌர வத்திற்கு நிச்சயம் குறைவு என்பதையும் நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகையால் நம் நாட்டில் இருக்கக் கூடிய ஏதாவது ஒரு மொழியை தேசீய மொழி யாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வது என்று சொன்னால், இருப்பதற்குள் 15 கோடி மக்களுக்கு மேல் பேசக் கூடிய மொழியாக—கொஞ்சம் முன்பின்னாக இருக்கலாம்— இருப்பது இந்தி மொழி தான். பஞ்சாபில் பேசினாலும் அறிந்து கொள்வார்கள். வங்காளத்தில் பேசினாலும் அறிந்து கொள் வார்கள். மகாராஷ்டிரத்திலும், குஜராத்திலும் அறிந்து கொள் வார்கள். இப்படிப் பார்த்தால் இந்தியாவில் உள்ள மொத்த ஜனத் தொகையில் 60 சதவிகிதம் மக்களுக்கு மேலாக இந்தியைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு மொழி, இன்றைய தினம் இந்த தேசத்தின் ஆட்சி மொழியாக வராவிட்டாலும் நம்முடைய சந்ததியினர் காலத்திலாவது இந்த தேசத்தின் பொது மொழி யாகப் பயன்படுத்துகிறோம் என்று பெருமைபடக்கூடிய வகையில் வர வேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் விரும்பு கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். மகாத்மா காந்தி சொன்ன பல்வேறு பொருளாதாரக் கொள்கைகளை நாம் பின்பற்றவில்லையே, அதைப் போல அவர் சொன்ன இந்தியையும் பொதுமொழியாகப் பின்பற்றாமல் விட்டுவிட்டு, 14 மொழிகளையும் ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டு வாருங்கள் என்பதாகத் திரு. மதியழகன் அவர்கள் குறிப் பிட்டார்கள். அப்படியே விட்டிருந்தாலும்கூட இன்னும் சௌகரி யமாக இந்தி வளர்ந்திருக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். காரணம், இந்தி சாதாரண மக்கள் கூட உபயோகப் படுத்தக் கூடிய மொழியாகும்.

[திரு. நா. மகாலிங்கம்] [31st March 1965

ஆயினும் இன்றைய ஆட்சிமொழி சம்பந்தமாகப் பேசக் கூடிய நேரத்தில் இருக்கக் கூடிய சிக்கல்களை நீக்கத்தக்கவாறு, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே சிறிது திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டியது அவசியம் என்பதை வற்புறுத்துகிறேன். அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் 343-வது பிரிவில்

" The Official language of the Union shall be Hindi in Devanagari script. "

என்பதாக தேவநாகரி ஸ்க்ரிப்ட் என்று இருக்கிறது. அதை ரோமன் ஸ்க்ரிப்ட் என்று திருத்துவது மிகவும் அவசியம் என்று கூற விரும்புகிறேன். நான் அரசாங்கத்தை வேண்டிக்கொள்வது, இதை அரசாங்கத்தின் திருத்தமாகவே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஏற்கனவே இரண்டு மொழிகள் படிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. தேவநாகிரி ஸ்க்ரிப்டைக் கற்றுக்கொண்டு இந்தி படிப்பதற்குப் பதிலாக கற்றுக் கொண்டுள்ள ரோமன் ஸ்க்ரிப்டிலேயே இந்தியைக் கற்றுக் கொள்ள இது வாய்ப்பாக இருக்கும். அப்போது இந்தி பேசாத ராஜ்ய மக்களுக்கு இது சங்கடமாக இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தியை நன்றாக வளர்க்க வேண்டும் என்பதற்காக 351-வது பிரிவில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள்.

"It shall be the duty of the Union to promote the spread of the Hindi language, to develop it so that it may serve as a medium of expression for all the elements of the composite culture of India and to secure its enrichment by assimilating without interfering with its genius, the forms, style and expressions used in Hindustani and in the other languages of India specified in the Eighth Schedule and by drawing, wherever necessary or desirable, for its vocabulary, primarily on Sanskrit and secondarily on other languages."

இதிலும் சில திருத்தங்கள் அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த இந்தி மொழியை வளர்ச்சியுள்ள, வளம் பொருந்திய மொழியாகச் செய்ய வேண்டும் என்கிறபோது சமஸ்கிருதத்தில் இருந்தும் இதர மொழிகளில் இருந்தும் வார்த்தைகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று இருக்கிறதே தவிர ஆங்கிலத்தில் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பதாக இல்லை. அதற்குத் தகுந்த மாறுதலும் செய்ய வேண்டியது அவசியம். மற்ற ராஜ்ய மொழிகளில் இருந்தும் ஆங்கிலத்தில் இருந்தும் பல சொற்களையும் ஏற்றுக வேண்டும். உலக நாடுகளில் இருக்கக் கூடிய கலைச் சொற்கள், விஞ்ஞானச் சொற்கள் அவைகளை அப்படியே மொழி பெயர்க்காமல் உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். அவ்வாறு முயற்சி செய்தால்தான் இந்தி மொழி சௌகரியமாக முன்னேற முடியும். இந்தியும் சரி, ராஜ்ய மொழிகளும் சரி கல்லூரிகளில் உபயோகப்பட வேண்டுமென்றால் மொழி பெயர்ப்பின் மூலம் நடைபெற முடியாது. சர்வதேசக் கலைச் சொற்கள், விஞ்ஞானச் சொற்கள் ஆகியவற்றை எல்லாம் மொழி பெயர்ப்பது என்றால் நிச்சயமாக வளர்ச்சி அடைய முடியாது.

31st March 1965] [திரு. நா. மகாலிங்கம்]

இன்றைய தினம் நாம் நம்முடைய தாய்மொழியைப் பற்றி வெகு சிறப்பாகச் சொல்கிறோம். சிறந்த இலக்கியங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. ஆயினும் மத சம்பந்தமான கருத்துக்களை எண்ணிப் பார்த்தால்—குறிப்பாக தென்னகத்தில் பரவியுள்ள சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் எல்லாம் விளக்கம் பெறுகிறபோது சமஸ்கிருத துணை மிகுதியாக வேண்டியிருக்கிறது. சமீப காலத்தில் தோன்றிய ராமலிங்க அடிகளார் சன்மார்க்க சங்கம் என்று ஆரம்பித்தார்கள். அவர் தம்முடைய சித்தாந்தங்களை எல்லாம் அழகாகத் தமிழில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சித்தாந்தங்களை விளக்க வேண்டுமென்றாலும் வடமொழி ஞானம் இல்லாவிட்டால் முடியாது. இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் இந்தி மொழி எல்லா வகையான வளங்களையும் பெறவேண்டுமென்றால் பல்வேறு மொழிகளில் இருந்து சொற்களைத் தாராளமாகக் கடன் வாங்குவதில் தவறு கிடையாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்திய ஆட்சி மொழியாக இந்தி இன்றைக்கே வராவிட்டாலும், பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகாவது, நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகாவது வரவேண்டுமென்று சொன்னால் இந்த இரு மாறுதல்களையும் ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும். இதை மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நமது மாநில அரசாங்கம் வற்புறுத்துவதில் தவறு கிடையாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மொழிக் கொள்கை சம்பந்தமாக நாம் சிந்திக்கும்போது நம் தேசத்தின் எதிர்காலம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமே அல்லாது இன்று இருக்கக் கூடிய பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக மட்டும் தற்காலிகமாக எண்ணிப் பார்ப்பதில் பயன் இல்லை. நாம் செய்கிற முடிவு நம் தேச ஒற்றுமையைக் குலைக்காத வகையில் இருக்க வேண்டும்—அதுவும் எதிரியின் குமுறல் எல்லையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறபோது நம்முடைய தேசத்தின் ஒற்றுமையை வளர்க்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் நம் ஒற்றுமையையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு, உலக நாடுகளின் மத்தியிலும் கௌரவமாகத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய வகையில் ஒரு மொழி அமைய வேண்டும் என்றால் அது இந்தியினால்தான் முடியும். அதுவும் தான் குறிப்பிட்ட இரண்டு திருத்தங்களும் அரசாங்கத் திருத்தமாகக் கொண்டுவரப்பட்டு ஏற்றுக் கொண்டால்தான் முடியும் என்பதைக் குறிப்பிட்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI A. KUNJAN NADAR: Sir, we are dealing with a very important national problem. I request the Government not to take it as a party or political problem. It is true that we have written something in our Constitution. We have to confess it. But, we have had no time or mind to think over this important matter as we have now got. In our over enthusiasm over our newly got independence, we did many things without proper thinking. The recent disturbances have done one good thing. They have made the Nation to think.

Sir, this problem of language must be decided on a permanent basis and not on the basis that the Congress party is committed to certain things. There are certain obsessions and obstructions and we must do something to remove these. We cannot think of patching up here and there. We must have a long-range policy in tackling this very important question permanently.

Sir, while tackling this problem of official language, we have to bear in mind certain important aspects, viz., the unity of India, the progress of India and also the lessons that we have learnt from the recent disturbances.

Slighting these disturbances and telling that they were caused by unsocial elements or instigated by the D.M.K. people out of political motive to subvert the present Government and all that, are childish, silly and useless arguments. Sir, to say that students have been instigated by any other people, is the greatest insult that one can throw upon the students. It will be just like telling that our Hon. Chief Minister has been instigated by Mr. Kunjan Nadar, which would mean that the Hon. the Chief Minister has no opinion of his own, he has no backbone and he is useless. It amounts to that. The other day a student of a school was telling me, ' You fellows have done us a very great injustice. ' I asked him about the injustice done. He said : ' You fought for our Independence and won it. But you denied us the opportunity to fight for the same and win it in a better way. We would have framed a better Constitution and we would have ruled the country in a better way. Now, you blame us for having done this or that anti-national act. You cannot blame us for having born a few years later.' That was the feeling of that student. So, the students know what is best for them and that language is a thing which has affected their future and not our future. Our days have gone and we have no business to legislate for them. It is their affair. India is theirs and not ours. Of course, I do not deny that some untoward things have happened. Sir, when a flood comes, there will be all sorts of impurities mixed along with pure water. It is only natural. I do not think that there is any political motive behind the recent agitation, for no fool would think that the Government constituted in a democratic way can be subverted by burning trains and doing mischief especially when there is the Central Government and the military. The agitation was directed against Hindi and Hindi alone. The damages were caused only to post offices, trains and Hindi boards. Sir, we have to learn a very important lesson from this agitation. Whatever may be the wrong deeds done,—I do not approve of them—we have to learn lessons and safeguard the future against the repetition of such occurrences and we have to do things in a permanent way. Sir, it is true that the late Mr. Nehru gave some assurances but our recent history is a history of broken promises. If only those who were occupying responsible positions were willing to honour the pledges given by the late Mr. Nehru, these things would not have happened. Nobody believes in the promises made by the persons in Delhi. Sir, Sri Lal Bahadur Sastri spoke one thing in the meeting of the

31st March 1965] [Sri A. Kunjan Nadar]

Travancore Bar Association—I was present at that time—and he denied it in Delhi. Our Congress President spoke one thing in Kerala during the recent elections there and be denied it in Delhi. Who can believe them? So, I request the Hon. the Chief Minister to tell them point blank, 'People of Tamilnad do not believe in your promises or pledges and they want that they must be written in the Constitution and not even by way of an amendment to the Official Languages Act.' Sir, the Official Languages Act does not override the provisions of the Constitution. What does Article 344 of the Constitution say? It says that after ten years from the commencement of the Constitution, the President shall constitute a Commission. What for? Not to safeguard the interests of the people of Tamilnad or non-Hindi speaking people but to safeguard the progress of Hindi and to limit the use of English. An unsympathetic President can make the amendment of the Language Act ineffective and useless unless Article 344 is either repealed or amended. The President has no choice but to appoint a Commission. I can understand our Hon. Chief Minister pleading for Hindi out of a feeling for national unity, though it may be wrong but I cannot understand the Hindi fanatics arguing that it is against our national pride to have English. Sir, we have borrowed everything from outside. The metric system we have borrwed from France. Is not our national pride affected by that? We are going about throughout the world with a begging bowl for money. Is not our national pride affected by that? Sir, we have borrowed all our parliamentary institutions from outside our country. We have copied many things relating to jurisprudence, science and technology from elsewhere. The narrow outlook of nationalism which we had during the pre-Independence days when we were slaves, does not hold good to-day. Even the concept of nationalism has changed throughout the world. We are heading towards one World. If we have Hindi, would it satisfy our national pride? No. For translating from Hindi to English, thousands of persons have to be employed and crores of rupees are spent on that. So, the point is that they want to have their domination over the South. The Hindi fanatics tried to dominate the late Mr. Nehru but they could not do anything against him. Nehru was so dominating and unavoidable to India. If Shri Lal Bahadur Sastri does something against them tomorrow he will be thrown out. If the Congress President says something against them, he also will be thrown out from the Congress Leadership. That is why he has not opened his mouth till now. So, I want the Hon. Chief Minister—I know he is a man with a backbone and ability—to argue, not with bended backbone, the case of Tamil Nad, not in his capacity as the Congress Chief Minister but as the Chief Minister of Tamil Nad. If only he says, ' You look here, if you do not do this or that, I refuse to go to the South and I cannot go ', certainly they will yield and do the necessary thing.

About the recent agitation, I will just now read certain passage from an article by an impartial observer, an English lawyer, Mr. J. P. Eddy, who has nothing to do with our politics and language, written in the *Hindustan Times*.

12-00 noon.

"The language question is, of course, a domestic issue for India and India alone to decide. All I would seek to do is to point out how the problem has struck a friendly English lawyer who has followed with sympathetic interest for many years the constitutional development of India.

It has occurred to me that the crisis would have come long before if the people in the South had realised that Hindi became the official language of the Union on January 26, 1950—Fifteen years ago. In fact, until January 26 this year, the non-Hindi speaking areas were protected by Article 343 of the Constitution of India—for the period of fifteen years 'the English language shall continue to be used for all the official purposes of the Union . . .'. 'Then, as this protective provision was running down, the Official Languages Act, 1963, stepped in to extend the protection. But, now the word 'shall' became 'may'—'the English language may continue to be used in addition to Hindi'. The difference was enough to cause uneasiness."

Sir, the writer is one who has nothing to do with our politics. We must care for the future of our nation. English is the window through which we can look to the world. Can we look through Hindi? No dog will pay heed to our looking or thinking. English is an international language and even people in Russia, China, and Japan are studying English. It is the language of science and technology. Even Mr. Nehru has said that English must be more and more popularised and used more and more. We want English. It is only through the English language that we can progress. Small people stepping into the shoes of Mr. Nehru tell so many things and we cannot agree to that. If we want to progress as a modern nation, as a scientific nation, we must have English which can be effetively retained only by continuing it as the official language.

MR. DEPUTY SPEAKER: The hon. Member's time is up.

Sri A. KUNJAN NADAR: One point more and I will finish, Sir. There are four view points—(1) Hindi alone should be the official language; (2) Hindi and English should be the official languages; (3) All the 14 languages mentioned in the Constitution should be official languages; and (4) English alone should be the official language. Sir, if the formula of bilingualism is accepted, it will create two Secretariats and there will be two sets of Translators in Delhi. There will be so many other difficulties. Then, what about the huge cost involved in printing and stationery. Above all, a lot of time and energy will be wasted. Have we not got other things to do? English is the language of the educated intelligentia of the country. It is true that we must have a national language, a common language. But can't we wait? Why should a porter in Madras and a porter in Delhi have a common language? If it is stated that the Collector of Chingleput and the Collector of Delhi should have a common language, we can understand it. We have that common language now. We think that we are still slaves.

31st March 1965] [Sri A. Kunjan Nadar]

When we were slaves under the British Rule, all these things were raised. Now we are a free nation—as free as America or England. We can do anything of our free choice.

Then there is the question of the three-language formula. It cannot be an one way traffic. If the Hindi people are sincere about the three-language formula and about our National unity there is a test. Sir, I will suggest one formula as a compromise. I am prepared to accept Hindi. We will even write all the Central examinations and competitive tests in Hindi. But then the Hindi people must write their examinations in Tamil or one of the South Indian languages. Would they agree to it ? Under the three-language formula, they have to study a South Indian language. If they are sincere about it, let them do it for the sake of national unity. Will they agree to write their examinations in Tamil or Telugu? They won't agree. The official language must be a common language. The advantages and disadvantages must be equal to all people. It should not be said by the future generation that our Chief Minister had done a very bad thing for all of us and had betrayed the people of the State. I, therefore, strongly plead that English and English alone must be the official language. The Constitution must be amended accordingly.

With these words, I conclude my speech.

* **திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி :** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அரசாங்கம் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்தத் தீர்மானத்தின் பேரில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் எங்களுடைய தலைவர் அவர்களால் கொடுத்திருக்கிற திருத்தத்தை யொட்டி என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த அவையில் இப்படி ஒரு தீர்மானம் வரவேண்டிய அவசியம் என்ன என்றுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை இந்த நாட்டினுடைய பொது மொழியாக ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்று பல காலமாகச் சட்ட மன்றத்திலேயும், மற்ற இடங்களிலேயும் பேசி முடிவு செய்யப்பட்ட விஷயத்தை மீண்டும் மீண்டும் இந்தச் சபைக்கு நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வருகிறார்கள் என்றால் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் டில்லிக்குச் சென்று டில்லியில் இருக்கிறவர்கள் கூறுகின்ற யோசனையைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்து தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு வந்து சொல்லக்கூடிய தூதுவர்போல்தான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களே தவிர, இந்த நாட்டு மக்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள், இந்த மக்கள் எதை விரும்புகிறார்கள், இந்த மாணவர்கள் எந்த மொழி வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் அங்கே சென்று எடுத்துக் காட்டக் கூடிய நிலையிலே முதலமைச்சர் அவர்கள் இல்லை.

இந்த மாநிலச் சட்டசபையில் எற்கனவே இதைப் பற்றித் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றினேம். சட்டசபையில் மொழி பற்றிப் பலதடவை பேசினேம். இவ்வளவு பேசி, இவ்வளவு விவாதித்துப் புரியாது இப்போது இவ்வாறு ஒரு விவாதத்தைத்

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [31st March 1965

இவங்கியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய சபாநாயகர் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் 'வக்கீல்களைப் போல் வாதாட வேண்டும். தளுக் காகப் பேச வேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். தளுக்காகப் பேசுவதில் ஆட்சேபணை இல்லை. முதலமைச்சர் அவர்கள் தளுக் காகப் பேசுகிறார். ஆனால் அதற்கும் மேலாக திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் தளுக்கிலேயே காரியத்தைக் கொண்டு செல் கிறார். ஆகவே, தளுக்கினால் நம்முடைய முயற்சி வெற்றி பெறுது. நமது கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தாலே அது தெரியும். அவர்கள் தளுக்குக்கு அல்லது நியாயத்திற்கு வளைந்து கொடுத்ததாக இதுவரை சரித்திரமே இல்லை. பொட்டி ஸ்ரீராமுலு உயிர் போனதற்குப் பிறகுதான், பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் சிறைச்சாலைக்குப் போன பிறகுதான், ஆந்திரத்தில் அமளி ஏற்பட்ட பிறகுதான் பண்டித நேரு அவர்களால் நேரு அவர்கள் ஆந்திரத்தைத் தனியாகப் பிரிக்க முன் வந்தார்கள். தனியாகப் பிரிக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர், பொட்டி ஸ்ரீராமுலு செத்த அமளிகள் தொடங்கிய அடுத்த நிமிடத்தில் விசாலாந்திரா பிரித்துக் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னர். அதே போன்று பம்பாயை மகாராஷ்டிரத்தோடு சேர்க்க வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி நடந்தது. போலீசார் சுட்டார்கள், பலரைக் கைது செய்தார்கள். அப்போதெல்லாம் மனம் இளகவில்லை. பண்டித நேரு அவர்கள் பம்பாய்க்கு வந்தபோது அவருக்குப் போட்டார் களே ஒரு மாலை! அதற்குப் பிறகுதான் பம்பாய் மகாராஷ்டிரத் தைச் சேர்ந்தது என்று சொன்னர்கள்.

மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் தமிழகத்தின் மொழிக் கொள்கை இன்னும் புரியவில்லை. மனிதன் வாயிலே பேசினால் சில ஜென்மங் களுக்குப் புரியும்; கையினால் சைகை காட்டினால் சில ஜென்மங் களுக்குப் புரியும்; செயலினால் காட்டினால் சில மந்திரிகளுக்குப் புரியும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மொழிப் போராட்டத்தை எந்த நாளிலே ஆரம்பித்தது? இன்றைக்குப் புதிதாக ஆரம்பிக்கவில்லை; பல காலமாகத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டு வருகிறோம். மாநாடுகளிலே தீர்மானம் போட்டோம். தமிழகத்தில் இருக்கும் அத்தனை மக்களும் வேதனை உணர்ச்சியோடு இந்தி வேண்டாமென்று சொன்னர்கள். அரசியல் சட்டத்தில் 'இந்தி ஆட்சி மொழி' என்று இருக்கும் பகுதியைக் கொளுத்திக் காட்டினோம், புரியுமென்று கருதி. அப்போதும் புரியவில்லை. அதற்குப் பிறகுதான் தமிழகத்திலே இருக்கிற தமிழ் மக்கள் கொதிப்படைந்து தமிழக அரசாங்கம் மொழிப் பிரச்னையிலே நல்ல சீரிய முயற்சியைக் காட்டாத காரணத்தினால் கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட்டார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் பேசிய முறையைப் பாராட்டுகிறேன். பழைய காலச் சம்பிரதாயங்களை யெல்லாம் தொகுத்துச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அவருக்கு இருக்கிற நிலை எங்களுக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. நான் அவர்களுக்கு ஒரு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். என் யோசனையை அவர் எப்போதுமே கேட்கமாட்டார்கள், இருந்தா லும் யோசனை கூறுகிறேன். நீங்கள் அத்தனையிலும் தலை சிறந்தவர் களாக இருக்கலாம், ஆனால் தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்கள் என்ன

31st March 1965] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

விரும்புகிறார்கள் மொழி சம்பந்தமாக என்பதை எடுத்துக் காட்ட நீங்கள் தவறி விட்டீர்கள். உங்களால் செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே உங்களை நான் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன், தமிழர் களுக்கு வாழ்வு அளிப்பதாக இருந்தால் நீங்கள் தயவு செய்து பதவியில் இருங்கள், இல்லையென்றால் சற்று விலகியிருங்கள் வேறு யாராவது வரட்டும். இந்த யோசனை அவருக்குப் பிடிக்காது. இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் என்ன நடந்தாலும், ஆயிரம் பேர்கள் செத்தாலும் அவருக்குக் கவலையில்லை. அவர்கள் முதல் அமைச்சராக இருப்பதுதான் அவர்கள் இஷ்டம். அடுத்து, அபிஷியல் லாங்குவேஜாக 14 மொழிகளும் இருக்க வேண்டும், அவை வளரும் வரை ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்று சொல் கிறோம். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசியதை ஆங்காங்கிருந்து எடுத்து ஒட்டி வைத்துப் பேசுவது தப்பு. அவர்கள் சொன்னது 'எட்டாவது ஷெட்யூலில் 14 மொழிகள் இருக்கின்றன. அவை டெவலப் ஆவது வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும்' என்பது தான். அந்த 14 மொழிகள் என்னென்ன இருக்கிறது? ஆஸாமீஸ், பெங்காளி, குஜராத்தி, இந்தி, கன்னடம், காஷ்மீரி, மலையாளம், மராத்தி, ஒரியா, பஞ்சாபி, சம்ஸ்கிருதம், தமிழ், தெலுங்கு, உருது என்று இந்த 14 மொழிகளும் வளம் பெறும்போது இந்தியும் வளம் பெறும். இந்திக்கு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மாதிரி காவடி தூக்குகிற ஆட்கள் அல்ல நாங்கள். நாங்கள் சொல்வது ஸ்டார்ட்டல்கோ இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். சுதந்திரம் வந்து 17 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இந்த 15 ஆண்டுகளில் இந்த நாடு மொழியில் சுடுகாடாகவா போய் விட்டது? என் 15 ஆண்டுகள் என்று முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும். இன்னும் கொஞ்சம் நீட்டினால், 100 வருடங்கள், 200 வருடங்கள் என்று நீட்டினால் என்ன? திரு. மகாலிங்கம் அவர்கள் கடைசியில், 'அரசி யல் அமைப்புச் சட்டத்தை திருத்துங்கள் என்று சொன்னார்கள். அதுமாதிரி காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் விளக்கமாகப் பேசினால் நல்லது. 343-வது பிரிவைத் திருத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதை நான் பாராட்டுகிறேன். அதேபோல் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று சொல்லுங்கள். காலுக்குத் தகுந்தபடி செருப்பைப் போட்டுக் கொள்வதா? அல்லது செருப்புக்குத் தக்கபடி காலை வெட்டிக் கொள்வதா? மனிதனுக்குத் தான் கோட்டே தவிர கோட்டிற்காக மனிதன் சதையை வெட்ட மாட்டான். யாரோ ஒருவன் ஒரு கனவு கண்டானும். ஒரு ரூபாய் திடீரெனக் கிடைத்தது கனவில் என்றானும். அதை இன்னொரு வனிடம் கூறியபோது, அவன் "பயித்தியக்காரா! கனவு காண்கிற போது கூட ஏன் இந்தப் பஞ்ச புத்தி? லட்சம் ரூபாய் கிடைத்த தாகக் கனவு காணக் கூடாதா?" என்றானும். அதேபோல் அபிஷியல் லாங்குவேஜ் ஆக்டைத் திருத்தினால் போதும் என்று ஏன் சொல் கிறீர்கள்? ஏன் அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும் எனக் கூறவில்லை? அப்படி அபிஷியல் லாங்வேஜ் ஆக்டைத் திருத்தினால் போதும் என்று சொல்ல வேண்டிய நோக்கம் என்ன? இந்தி மட்டும்தான் அகில இந்திய ஆட்சி மொழி என்று சொல்கிறார்கள். அதல்லாது ஆங்கிலமும் அகில இந்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது, இரண்டு மொழிகளும்

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [31st March 1965

இருக்கவேண்டுமென்று ஏன் சொல்லக் கூடாது? இந்த சபையில் முடிவு செய்த முடிவுகளே இந்த அமைச்சரவை சரியாகச் செயல் படுத்தவில்லை, அதைச் சரியாக சொல்லவில்லை என்று நான் மீண்டும் குற்றஞ்சாட்ட விரும்புகிறேன். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை திருத்துங்கள் என்று சொன்னால் ஏன் திருத்த மாட் டேன் என்று சொல்கிறீர்கள். அரிவாளுக்கு பிடி செய்ய வேண்டு மானால் கொடுவாளுக்கு செய்யும் மரம் தேவை. காண்ஸ்டிட் யூஷனை அமெண்ட் செய்யுங்கள் என்று கேளுங்கள். அபிஷியல் லாங்குவேஜ் ஆக்டை திருத்த வேண்டுமென்று ஏன் சொல்கிறீர்கள்? எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு "மே" என்பதற்கு "ஷல்" என்று போட்டால் போதும் என்று "ஷல்" என்ற வார்த்தையை தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு ப்ளேனில் போனால் போதுமா? ஒரு டெப்டி மினிஸ்ட்டர் நேற்று பார்லிமெண்டில் சொல்கிறபோது கூறினார், அபிஷியல் லாங்வேஜ் ஆக்டை திருத்துவதா வேண்டாமா என்பது யோசனையில் இருக்கிறதாம்! இப்படிச் சொல்லியிருக் கிறார். திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி என்ன சொல்கிறார். 28-ம் தேதி அன்று சொல்கிறார்கள், தெற்கே உள்ள சகோதரர்கள் அகிலயிந்திய ஆட்சிமொழியாக இந்தியோடு ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டும், நேரு கொடுத்த உறுதிமொழியை சட்டபூர்வமாக கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள், வடக்கே இருக்கிறவர்கள் உறுதி மொழி மட்டும் போதும் சட்டத்தை திருத்த வேண்டாமென்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே இதற்கிடையில் ஏதாவது "வயா மீடியா" இருக்கிறதா என்பதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். 30-ம் தேதி சொல்கிறார்கள்,

"No decision has been taken and hence the *status quo* will continue"

என்று. "ஸ்டாட்டஸ் கோ" என்பது என்ன? காண்ஸ்டிட்யூஷன்-343 விதி பிரகாரம் 15 ஆண்டுகள் கழித்து இந்திதான் இருக்கும். சிறிது நாட்கள் பொறுத்திருந்தால், உணர்ச்சிகள் ஸ்தம்பிக் கட்டும் என்று கொஞ்ச நாட்கள் பேசாமல் இருந்தால் இந்தியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புகுத்தலாம் என்பதுதான் லால்பகதூர் நோக்கம். வேறு என்ன நோக்கமாக இருக்கக் கூடும் இதற்கு? பார்லிமெண்டில், மந்திரிகளுக்குத் தெரியாமல் சர்க்குலர்ஸ் அனுப்பக் கூடாது என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? தம் உணர்ச்சியை மதிக்கிறார்கள் என்று அர்த்தமா? எரிகிற நெருப் பில் எண்ணையை ஊற்றுவது போல் சர்க்குலர்கள் கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பின்னர் அனுப்பலாம் என்பதுதான். நாங்கள் சொல்கிறோம் காண்ஸ்டிட்யூஷனை அமெண்ட் செய்யுங்கள் என்று. பொள்ளாச்சி மகாலிங்கம் அவர்கள் கூட அதைச் சொன்னார்கள். கடைசியில் போகிற போக்கில் அப்படிச் சொல்லி விட்டுப் போனார்கள். ஆரம்பத்திலேயே அவர்கள் அம்மாதிரி சொல்லியிருந் தால் நாங்கள் ஆரவாரம் செய்திருப்போம். பதினைந்து ஆண்டு களாக ஆங்கிலம் இருப்பதினால் ஒரு கெடுதலும் வந்து விடவில்லை! அது தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும். இந்தி பேசும் பகுதிகளில் ஆங்கிலம்தான் ஆட்சிமொழி என்று சொல்ல நமக்கு உரிமையில்லை. இந்தி தெரியாத பகுதிகளில் இந்தியேதான் அகிலயிந்திய ஆட்சி மொழி என்று சொல்ல எவனுக்கும் உரிமை கிடையாது! அது

31st March 1965] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

லால்பகதூர் சாஸ்திரியாக இருந்தாலும் சரி, நந்தாவாக இருந்தாலும் சரி, வடக்கே இருக்கிற எந்த வெறியர்களாக இருந்தாலும் சரி, இந்தி பேசாத மாநிலத்தில் இந்திதான் ஆட்சிமொழி என்று சொல்வதற்கு யாருக்கும் உரிமை கிடையாது! அதைச்சொல்லுங்கள். இதை நீங்கள் சொன்னீர்களேயானால் உங்களை நான் பாராட்டுவேன். இதைச் செய்வீர்களானால் உங்களை நான் வணங்குவேன்! அதைச் செய்யவில்லை என்றால் உங்கள் கட்சியை அழிப்பதற்கு இந்தி மட்டும் போதும், வேறு ஒன்றும் தேவை இல்லை. Clarity of mind அரசாங்கத்திற்கு வேண்டும். அரசாங்கத்திற்கும் எங்களுக்கும் பல கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். ஆனால் அகில இந்திய ஆட்சி மொழி பற்றிய விஷயத்தில் இந்த மன்றத்தில் 1959-ல் திரு. சுப்ரமணியம் அவர்கள் தலைமையில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை அமல் படுத்துங்கள், அதுவே போதும். அந்தத் தீர்மானத்தில் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஆங்கிலம் என்றென்றைக்கும் தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக இருக்கும், அதற்கு ஓர் வழி செய்யமுடியவில்லை என்றால் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை திருத்துவோம், அதற்கு நானே முன் நின்று திருத்துவேன் என்று சொன்னார்கள். அதை செயல்படுத்த வேண்டும். இதேமன்றத்தில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அபிஷியல் லாங்குவேஜ் பில் பற்றி பேசும்போது சொன்னார்கள், இன்றைக்கு ஒரு சட்டம் போட்டால் வடக்கே உள்ளவர்களால் அதைத் திருத்த முடியாதா என்று கேட்டார்கள். உண்மை. உத்திரப் பிரதேச, மத்திய பிரதேச மாநிலங்களில் இருப்பவர்கள் சேர்ந்தால் எந்தச் சட்டத்தையும் பார்லிமெண்டில் திருத்த முடியும்; ஏனெனில் பார்லிமெண்டில் மெஜாரிட்டியாக உள்ள இரண்டு மூன்று மாநிலங்கள் சேர்ந்தால் போதும். நான் சொல்வது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும். அப்படி திருத்தப்பட்ட அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலும் கூட இந்தி பேசாத மாநில சட்ட சபைகளைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் அதைத் திருத்த முடியாது என்ற நிலைக்கு திருத்த வேண்டும். இதை வலியுறுத்துங்கள் என்று தான் நான் அரசாங்கத்திற்கு யோசனை கூறுகிறேன். இந்த யோசனைகளை நம் அரசாங்கம் செயல்படுத்தி சீரான முறையில் செயல் படுத்தும் என்று கருதுகிறேன். அப்படி உங்களால் செயல்படுத்த முடியவில்லை என்றால் மாணவர்கள் நினைவாக, இறந்தவர் பலருக்காக நீங்கள் அளிக்கிற அனுதாபக் கண்ணீராக தயவு செய்து நீங்கள் பதவியில் இருந்து விலகுங்கள் என்று கூறி என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. ஏ. எஸ். தஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்: சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே,

"பிறந்து மொழி பயின்ற பின் எல்லாம் காதல்
சிறந்து நின் சேவடியே சேர்ந்தேன்—நிறம் திகழும்
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்வது இடர்"

என்று காரைக்கால் அம்மையார் சொன்ன மனப்பான்மை ஒத்தும்,

[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்] [31st March 1965

"உற்றுரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்
வேண்டேன்
கற்றுரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றுலத்து அமர்ந்துஉ றையும் கூத்தாஉன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே".

என்று மணிவாசகர் சொல்லிய மனப்பாங்கை ஒத்தும்,

"இதந்தரு மனையின் நீங்கி இடர்மிகு சிறைப்பட்டாலும்
பதந்திரு இரண்டும் மாறிப் பழிமிகுத்து இழிவுற்றாலும்
விதந்தரு கோடி இன்னல் விளைந்தெனை அழித்திட்டாலும்
சுதந்திர தேவி! நின்னைத் தொழுதிடல் மறக்கிலேனே"

என்ற பாரதியின் மனப் பாங்கை ஒத்தும் நாட்டுப் பற்று, தங்களுடைய மனதை ஈர்க்க, பேருணர்வு மனதில் நிரம்பி வழிய அந்த முறையில் நின்று செயலாற்றிய உத்தமர்களைக் கொண்டதும், மதிப்பும், பண்பும் கொண்டதும் நம்முடைய பாரத நாடு. அந்த மரபில் ஒருவராக வந்த நம்முடைய மாநிலத்தின் முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆட்சி மொழி பற்றி தொடக்கவுரை ஆற்றிய நேற்றைய பிரசங்கத்தில் முக்கியமாகக் கூறியது சுதந்திரத்தத்தைத்தான். அந்த சுதந்திரம், நாட்டு விடுதலைதான் நம்முடைய ஆட்சிமொழி சர்ச்சைக்கு கருவூலமாக அமைந்த தொன்று என்று கருத்துரை தெரிவித்தார்கள். இதற்காக தமிழ் மக்களின் சார்பாக அவர்கள் கருத்தை நன்றி கலந்த உணர்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன். காரணம் தமிழகத்தில் தாய் மொழியாகிய தமிழ் அரியாசனத்தில் வீற்றிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதற்குக் காரணம் இந்த நாட்டினுடைய சுதந்திரம் தான். இதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. ஒரு புலவர் பாடினார் :—

"வெள்ளைக்கலை உடுத்து வெள்ளைப் பனிபூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்—வெள்ளை
அரியாசனத்தில் அரசோடு என்னைச்
சரியாசனத்தில் வைத்த தாய்..."

என்று.

அதாவது நம்முடைய தாய்மொழியாகிய தமிழ் அரியாசனத்தில் அமர்ந்து அரசு செலுத்துகிறது என்றால் இந்த நாட்டினுடைய விடுதலை, சுதந்திரம் இவைதான் காரணமாகும். இதைத்தான் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். விடுதலை தான் நம்முடைய மொழி வளர்ச்சிக்கு கருவூலமாக அமைந்தது என்று கூறினார்கள்.

நம்முடைய பாரதி நன்றி உணர்வோடு சொன்னான், காந்தியடிகள் நம்முடைய நாட்டின் சுதந்திரத்திற்குத் தலைவராக இருந்தார், ஒப்பற்ற தந்தையாக இருந்தார், அவர் வாழ்க என்று கூறுகிறான்.

31st March 1965] [திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்]

" வாழ்க நீ ! எம்மான், இந்த
வையத்து நாட்டி லெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலே தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர்
பாரத தேசந் தன்னே
வாழ்விக்க வந்த காந்தி
மகாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க! "

என்று பல்லாண்டு கூறுகிறுன். காரணம் என்ன, இந்த நாட்டி னுடைய சுதந்திரத்திற்காக, இந்த நாட்டினுடைய விடுதலேக்காக பணியாற்றி அரும்பெரும் தியாகங்களே செய்த தலேவர்களே எல்லாம் வாழ்த்துகிறுன். அப்போர்ப்பட்ட சுதந்திரத்தை நாம் பெற்றதினுல் தான் இன்றையதினம் தமிழகத்தில் தமிழ்நாட்டின் தாய்மொழியாகிய தமிழ் அரியாசனத்தில் வீற்றிருக்கிறது, என்று சொன்னுல் அது மிகையல்ல. இதை யாரும் மறுக்கவும் முடியாது. காங்கிரலாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாக இருந்தாலும் சரி, இப்போர்ப்பட்ட சுதந்திரத்தை வாங்கிக்கொடுத்ததற்காக, தமிழக மக்களாகிய நாம் நன்றிக் கடன் பட்டவர்களாக இருக்கிறேம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதற்குப் பிறகு ஆட்சிமொழி விஷயத்தைப்பற்றி ஆராயப் போவோமேயானுல் நம்முடைய தமிழக அரசானது எப்போதும் மும்மொழிக் கொள்கை என்ற ஒரு கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது மாணவர்களுடைய கிளர்ச்சிக்குப் பின்னுல் ஏற்பட்டதல்ல. மூன்னுலேயே வகுத்துக்கொண்டது. நம்முடைய மாநிலத்தின் தாய் மொழி தமிழ். இந்தியாவின் ஜன நாயகப் பண்பையொட்டி வருகிற ஒரு மொழி இந்தி, அதற் கடுத்தாற்போல், நம்முடைய அறிவாற்றலேப் பெருக்கிக்கொள்ளக் கூடிய வகையில், உலக தொடர்பு மொழியாக இருக்கின்ற ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்றையும் படித்துக்கொள்கின்ற வகையில் மும்மொழிக் கொள்கை என்று நாம் மாணவர்கள் படித்துக்கொள்வதற்காக வைத்திருக்கிறேம். ஆனுல் கண்டிப்பாக எதையும் நாம் வைக்க வில்லே. அதே நேரத்தில் இந்தி எதற்கு என்று கேட்கலாம். தயவு செய்து இதைப்பற்றி எல்லோரும் யோசிக்கவேண்டும். இதை யோசித்துப் பார்க்கின்ற நேரத்தில் சற்று தேசிய உணர்ச்சியை நாம் வாவழைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்த வகையில் நாட்டுப் பற்றை வரவழைத்துக்கொண்டு பார்த்தோமேயானுல் இதிலுள்ள உண்மை நமக்கு புலப்படும். பாரதி சொன்னுன் . . .

" திறமிக்க நல்வயிரச் சீர் திகழும் மேனி
அறமிக்க சிந்தை அறிவு—பிறநலங்கள்
எண்ணற்றன பெறுவார் ' இந்தியா ' என்ற நின்
கண்ணெத்த பேருரைத்தக்கால் . . "

என்றும்.

[திரு. எ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்] [31st March 1965

" தேனுர் மொழிக்கிள்ளாய்! தேவியெனக் கானந்த
மானுள் பொன் னுட்டை யறிவிப்பாய்--வானுடு
பேரிமய வெற்புமுதற் பெண்குமரி யீருகும்
ஆரிய நாடென்றே யறி . . ."

என்றும் பாரதி சொல்லுகின்றுன். நம்முடைய நாட்டின் எல்லையைச் சொல்லுகின்ற பாரதி வடக்கே இமயமலையும் தெற்கே குமரியும், மேற்கே மேற்கடலும், கிழக்கே கீழ்கடலும் இருக்கின்ற நாடு என்று சொல்லுகிறுர். புறநானூற்றில் கூட சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. . . .

" வடாது பனிபடு இமயத்தின் வடக்கும்
தெனுது உருகெழு குமரியின் தெற்கும் "

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவகையில் பார்ப்போமே யானுல், இந்த இந்திய நாட்டின், இந்த பாரத தேசத்தின் மக்கள் செந்நாவில் நின்று ஒலித்த ஒரு மொழியை இந்த நாட்டின் மத்திய ஆட்சிமொழியாக ஆக்குவதற்கு நமக்கு வக்கில்லையா? நமக்கு அந்தத் தன்மான உணர்ச்சி கிடையாதா? இதை நாம் யோசிக்க வேண்டும். இந்த பாரத தேசத்தின் மொழிக்குள் ஒன்ருகிய இந்தியை நாம் ஏற்றுக் கொண்டோம் என்ருல் உடனே பிற மொழிகள் எல்லாம் அழிந்து போய்விடும் என்று நாம் நினைக்க வேண்டிய தேவையில்லை. இந்த நாட்டினுள்ள 18 மொழிகளும் வாழத்தான் செய்யும். எத்தனை மொழிகள் இருந்தாலும் நாம் ஒன்று என்ற உணர்ச்சி இருக்கவேண்டும். பாரதி சொல்கிறுன் . .

" மூப்பது கோடி முகமுடை யாளுயிர்
மொய்ம்புற வொன்றுடையாள்—இவள்
செப்பு மொழி பதி னெட்டுடையாள், எனிற்
சிந்தனை யொன்றுடையாள் . . "

என்று கூறுகிறுன் பாரதி. அந்த வகையில் பார்க்கின்ற போது, நம்முடைய நாடு ஒன்று என்ற நம்பிக்கையில் சிறந்தோங்கியிருக் கின்ற நாடு. மற்ற நாட்டு மக்களெல்லாம் மரவுரி தரித்துக் கொண்டு வாழ்ந்த நேரத்தில் நம்முடைய நாட்டுமக்கள் நூல் கொண்ட நெய்த துணியை அணிந்து கொண்டிருந்த மக்கள் கொண்ட நாடு நம்முடைய நாடு. அப்பேர்ப்பட்ட நாட்டின் செந் நாவில் முதலாவது தோன்றி உலாவிய ஒரு மொழியை நம்முடைய ஆட்சிமொழியாக ஆக்குவதற்கு நமக்கு வக்கு இல்லை என்று சொன்னுல் அந்த இடத்தில் நமக்கு தன்மான உணர்ச்சி இல்லை என்ற பழிதான் ஏற்படும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்பு கிறேன். ஆகையினுல் இந்திய நாட்டினுடைய ஒருமைப்பாட்டை காப்பாற்ற இந்த நாடு முழுவதும் ஒன்று, என்ற எண்ணத்தை நாம் ஏற்படுத்தவேண்டும். அதன்றியும் ஜனநாயகப் பண்பை நாம் ஒத்துக்கொள்வோமானுல் இந்தியை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். ஆகவே நம்முடைய மாநில மொழியாக தாய் மொழி தமிழ், அகில இந்திய மொழியாக இந்தி, அறிவு பெருக்கத்திற்காக, உலகத் தொடர்பு மொழியாக இருக்கின்ற ஆங்கிலம், இவ்வாறு மூன்று மொழிகளையும் சேர்த்து, மும்மொழிக்

31st March 1965] *[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்]*

கொள்கை என்று தமிழக அரசாங்கம் எப்போதும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது மாணவர்களுடைய கிளர்ச்சிக்குப் பின்னல் ஏற்பட்டதல்ல.

மற்றொன்றையும் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தி வருவதினால் தமிழுக்கு பாதகம் ஏற்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது, இதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நம்முடைய தமிழில் தண்டமிழ், வண்டமிழ், முதுதமிழ், கன்னித் தமிழ், நற்றமிழ், தீந்தமிழ், ஒண்தமிழ் என்று பல துறைகள் உள்ளன. இவைகளில் எத்துறையில் போய் ஒளிந்து கொண்டாய் என்று பாடுகிறார் மாணிக்கவாசகம் திருக்கோவையில்,

> "ஒண் தமிழின் துறைவாய் நுழைத்தனையோ
> எழிசைச் சூழல்புக்கோ"

என்று பாடுகிறார். பல துறைகள் இருக்கின்றனவே, இதில் எதில் போய் நுழைந்து கொண்டாய் என்று கேட்கின்ற முறையில் சொல்லியிருக்கிறார். 12 உயிர் எழுத்துக்களும், 18 மெய் எழுத்துக்களையும், 216 உயிர் மெய்யெழுத்துக்களையும், ஆய்தம் ஒன்று, ஆக 247 எழுத்துக்களையும் கொண்ட ஒரு மொழி, எப்படி இந்தியினால் அழிந்துவிடும் என்பது தெரியவில்லை. நம்முடைய தமிழ் மொழியில் இருக்கின்ற 'ழ' கர ஒற்று ஒன்றே போதும், உலகத்திலுள்ள எல்லா மொழிகளையும் வெல்வதற்கு. எந்த மொழியிலும் 'ழ' என்ற சிறப்பான எழுத்து கிடையாது. நம்முடைய அந்த அழகான எழுத்தின் மூலம் தான் 'மாம்பழம்' என்றெல்லாம் அழகாக சொல்லுகிறோம், மற்றவர்கள் 'மாம்பயம்' என்று தான் சொல்ல முடியும். (குறுக்கீடு.) நம்முடைய மொழிக்கு இருக்கின்ற சிறப்பைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்காக சொல்லுகிறேன். இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையில் எந்த மொழி வந்தாலும் நிச்சயமாக நம்முடைய மொழிக்கு பாதகம் வராது. சமஸ்கிருதம் வரவில்லையா, அதனால் நம்முடைய தமிழ் மொழிக்கு என்ன ஏற்பட்டுவிட்டது என்று கேட்கிறேன் . . . திசைச் சொல் என்று சொல்வார்கள் அந்த முறையில் . . . (குறுக்கீடு)

கனம் உதவி சபாநாயகர்: கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள், சபையிலுள்ள மற்ற அங்கத்தினர்களைப் பதில் சொல்லுமாறு கேட்கின்ற வகையில் பேசக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் ஒன்றிரண்டு நிமிடங்களில் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பேச்சை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்: நான் இன்னும் விஷயத்திற்கு வரவில்லையே, இனிமேல் தான் விஷயம் இருக்கிறது (சிரிப்பு). ஆகவே எந்தவகையிலும் இந்தி வருவதினால் தமிழுக்கு ஆபத்து வந்துவிடப்போவதில்லை. இந்தியில் சில சொற்கள் தமிழில் வந்து சேரும். அப்போது ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது மணிப்பிரவாள நடை என்று முன்பு இருந்தது. இப்போது இல்லை. மணிப்பிரவாளம் என்று சொன்னால் வருகின்ற ஒரு மொழியிலுள்ள சில சொற்களை அப்படியே பிற மொழியில் கையாள்வது—வேண்டுமென்றே

[திரு. ஏ. எஸ். தணிஞ்மூர்த்தி கவண்டர்] [31st March 1965

கையாள்வது. அந்த வகையில் இல்லாமல் திசைச் சொல் என்ற வகையில் மாற்றி அமைத்து விட்டால், தமிழ் மொழிக்கு எந்தவித மான பாதகமும் ஏற்படாது, ஆகவே தமிழ் மொழிக்கு இந்தியினால் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்வதற் கில்லை. தமிழ் இன்று நேற்று தோன்றிய மொழியல்ல ; பழங்காலத் திலிருந்தே, வேரூன்றிய மொழி தமிழ் மொழி ; ஐந்து இலக்கணங் களைக் கொண்ட மொழி. இதிலுள்ள நன்னூல் ஒன்றை மட்டும் படித்தால், இலக்கியத்தைப் படிப்பது போல் இருக்கும். உதார ணத்திற்கு நான் ஒரு சூத்திரத்தை மட்டும் குறிப்பிடுகிறேன் . . . சூத்திரத்தைப்பற்றிய இலக்கணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது . . .

"சில்வகை எழுத்தில் பல்வகைப் பொருளே
செவ்வன் ஆடியிற் செறித்து இனிது விளக்கித்
திட்ப நுட்பம் சிறந்தன சூத்திரம்" . . .

12-30 p.m. இலக்கியம் படிக்கிற மாதிரி இருக்கிறதா, இலக்கணம் படிக்கிற மாதிரியா இருக்கிறது ? (திரு. சா. கணேசன் குறுக்கீடு) நன் னூலில் யாப்பு, அணி இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆக, 14 மொழிகளை யும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னால் அதையும் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழி என்று சொல்லி, தமிழையும் டில்லியில் காரியாலயத்தில் வைத்துக்கொண்டு இயங்குவதால் தமிழ் மொழிக்கு வளப்பம் வந்து விடும் என்று நான் வாஸ்தவத்தில் எண்ணவில்லை. இரண்டாவது, ஒன்றிரண்டு மொழிகளை வைத்துக் கொண்டே தாமதத்தைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. எனக்கு ஒரு கதை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. தெனாலிராமன் காளியை நோக்கித் தவம் பண்ணினானும். காளி பிரசன்னம் ஆனாள். தெனாலிராமன் காளியைப் பார்த்தான். காளிக்கு தலைகள் அதிகம், கைகள் குறைவு. இவன் பார்த்தான்—காளியின் பயங்கரமான கோலத்தைப் பார்த்து கேட்டான் : 'எனம்மா எனக்கு ஒரு தலை இருக்கிறது, ஒரு மூக்கு இருக்கிறது, இரண்டு கைகள் இருக் கின்றன. எனக்குச் சளி பிடித்தால் என் இரண்டு கைகளைக் கொண்டு ஒரு மூக்கைச் சிந்துவதே கஷ்டமாக இருக்கிறதே உனக்குச் சளி பிடித்தால், உன்னுடைய மூக்குகளையெல்லாம் இவ்வளவு குறைந்த எண்ணிக்கை உள்ள கைகளைக் கொண்டு எப்படிச் சிந்துவாய் ?'—என்று கேட்டானும். ஒன்றிரண்டு மொழிகளை வைத்துக்கொண்டாலே நிர்வாகம் ஸ்தம்பிக்கிறது. இந்த நிலையில் 14 மொழிகளையும் வைத்துக் கொண்டு சூழப்பினால், ஒரு விண்ணப்பம் அனுப்பினால் எப்போது அதற்கு பதில் வருவது. ஆகவே, 14 மொழிகளையும் வைத்துக்கொள்ளுவது காரிய சாத்தியம் அல்ல. நிர்வாகத்தில் குழப்பம் ஏற்படுமே தவிர, அது காரிய சாத்தியம் ஆகாது. அதனால் தமிழுக்கு நிச்சயமாகப் பலன் ஏற்படும் என்றும் நான் நம்பவில்லை.

இன்னொன்று, நாம் ஆங்கிலம் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். பெரும்பாலான மாநிலங்கள் இந்தி வேண்டுமென்று சொல்லு கின்றன. பிரத்தியட்ச நிலையிலே பார்த்தாலும் கூட, இந்தியை மறுத்தால் அவர்களுக்குக் கோபம். ஆங்கிலத்தை மறுத்தால் நமக்குக் கோபம் ; வேறு என்ன மாற்று வழி வைத்திருக்கிறார்கள்

31st March 1965] [திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்]

என்று எனக்குப் புலப்படவில்லை. இந்த நாடு ஒன்றுக இருக்க வேண்டும். ஒருமைப்பாடு இந்த நாட்டிலே உருவாகவேண்டும், இப்போது நடக்கின்ற ஆட்சி முறை நீடித்து நடக்கவேண்டு மென்று கருதினால்—ஆஸ்ட்ரேலியாவிலிருந்து ஒன்பது லட்சம் டன் தான்யம் சும்மாக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், நம்முடைய ஐக்கியத்தைப் பார்த்துத்தான் கொடுக்கிறார்கள்; சீனக்காரன் படையெடுத்து வந்தபோது உலகெல்லாம் மூன் வந்து கட்டிக் கார்த்து நிற்கக் காரணம் என்ன? நாட்டின் ஐக்கிய உணர்வும் ஒருமைப்பாடுதான் காரணம்—அந்த முறையில் பிரத்தியட்சக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்தாலும் கூட மும்மொழித் திட்டத்தைத் தவிர வேறு ஒரு வழியும் இல்லை என்று நன்றுகப் புலன் ஆகின்றது. ஆகையால் தான் இந்தச் சட்ட மன்றத்தின் வாயிலாகச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினருக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மும்மொழித் திட்டத்தைத் தவிர வேறு எந்த மார்க்கமும் கிடையாது. நிச்சயமாக இந்தி வருவதால் தமிழுக்கு பாதகமும் கிடையாது. ஆகையால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதை எற்க வேண்டும் என்று கோருகின்றேன். வருங்கால மாணவர்கள் இந்தி படித்தால்தான் சிறப்பாக இருப்பார்கள். தமிழை படிக்கவேண்டும், இந்தியைப் படிக்கவேண்டும், அதோடு உலகத் தொடர்புக்காகவும், அறிவுப் பெருக்கத்திற்காகவும் ஆங்கிலத்தைப் படிக்கவேண்டும். ஆக, மும்மொழித் திட்டத்தை வரவேற்று, அன்பான முதல் அமைச்சர் அவர்கள் ஆட்சி மொழி பற்றிச் சொன்ன வியாக்யானத்தைத் தமிழக மக்கள் சார்பாக, மாணவர்கள் சார்பாக, வருங்கால வளப்பத்தை நோக்கி, ஆதரித்து அமர்கிறேன்.

திரு. ப. உ. சண்முகம்: சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆட்சி மொழிக் கொள்கையைப் பற்றிச் சர்க்கார் பிரேரேபித்த கொள்கையின் மீது எங்கள் கட்சித் தலைவர் அளித்திருக்கிற திருத்தத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன்.

இதுகாறும் நண்பர் தட்சிணமூர்த்தி கவுண்டர் அவர்கள் சிறந்த தமிழில், தெள்ளு தமிழில், அழகான பாடல்களையெல்லாம் சொல்லி, இதற்கென்று இருக்கிற சிறப்புகளையெல்லாம் சொல்லி இப்படிப்பட்ட தமிழ் மொழியை அழிக்க யாராலும் முடியாது, இப்படிப்பட்ட பழம் பெரும் தமிழுக்கு இவ்வளவு இலக்கியங்கள் இருக்கிறது பார்த்தீர்களா என்றெல்லாம் வாஞ்சையாவப் புகழ்ந்து விட்டு, அது வேண்டாம் என்று சொல்லும்போது, 'மயில் அழகாக ஆடும், ஆனால் அது கூடாது, வான்கோழி தான் வேண்டும்' என்று சொல்வதை மாதிரி இருக்கிறது. நான் உள்ளபடியே வருத்தப் படுகிறேன், இவ்வளவு சிறப்பு மிக்க தமிழில், தெள்ளு தமிழ் பேசுகிற திரு. தட்சிணமூர்த்தி கவுண்டர் அவர்கள் பேசும்போது. இன்னும் கொஞ்சம் பேச மாட்டாரா, பேச மாட்டாரா என்று நான் கூடக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்; திரு. தட்சிணமூர்த்தி கவுண்டர் அவர்களுக்கு நான் சொல்லிக் கொள்வேன், 'தயவு செய்து இந்தியில் பேசி விடாதீர்கள், அது அபத்தமாக இருக்கும்'

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [31st March 1965

தமிழை ஆட்சி பீடத்தில் ஏற்றி வைத்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பாடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறது. அந்த முறையில்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவர் அண்ணு அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் பேசும்போது, தமிழை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கிப் பார்க்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறினார்கள் என்று நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆங்கிலத்தை நீடிப்பது குறித்தும், ஆங்கிலத்தை எவ்வளவு காலம் நீடிப்பது என்பது குறித்தும் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில், இந்திய அரசாங்கத்திற்கு மூன்று மொழிகளும், மாநில அரசாங்கத்திற்கு ஆட்சிக்கு இரண்டு மொழிகளும், படிப்புக்கு மூன்று மொழிகளும், மாநில ஆட்சிக்கு இரண்டு மொழிகளும், தமிழக ஆட்சிக்கு ஒரு மொழியும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று இப்படி மூன்று--இரண்டு--ஒன்று என்று வைத்துக்கொள்வதை விட, பதிநான்கு மொழிகளையும் வைத்துக் கொள்ளுவதால் ஏற்படும் சிக்கல்களை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அருள் கூர்ந்து விளக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் '14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக இருக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள், 14 மொழிகளில் சமஸ்கிருதமும் ஒன்றாக இருக்கிறது, சமஸ்கிருதத்தை எப்படி ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்துவது; தெரியாத்தனமாகச் சொல்லுகிறார்கள்' என்று, அமைச்சர் அவர்களைத் திருப்பிக் கேட்க நேரம் பிடிக்காது, நான் கேட்பதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் சற்று மன்னிக்கவேண்டும்—பேச முடியாத மொழியை தேசிய மொழியாக வைத்திருப்பது குற்றம். இது காங்கிரஸ் கட்சி செய்திருக்கிற குற்றமே தவிர . . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: 'தேசிய மொழி என்றால் பேசுவதற்கு உபயோகப்படுத்தியாகவேண்டும் என்பதல்ல. அந்த மொழியில் ஒப்புயர்வற்ற பொக்கிஷம் இருக்கிறது. ஆகையால் தான் அதைத் தேசிய மொழியாக வைத்திருக்கிறது.

திரு. ப. உ. சண்முகம்: 'தேசிய மொழி என்றால் பேசுவதற்கு உபயோகப்படுத்தியாகவேண்டும் என்பதல்ல, அந்த மொழியில் ஒப்புயர்வற்ற பொக்கிஷம் இருக்கிறது, ஆகையால் தான் அது தேசிய மொழியாக இருக்கிறது' என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வளவு சிறந்த பொக்கிஷம் ஒரு ஆட்சி மொழியாக வருவதைப் ஏன் தடுக்கிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அதன் மேல் அவ்வளவு பற்று இருக்குமானால் அதையும் ஒரு ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டுவர முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளலாம். இன்னும் சில கோடி ரூபாய்கள் செலவிட்டுப் பார்க்கலாம்; தாராளமாகச் செய்யலாம்; வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை.

இந்தியைத் திணித்தது முதன் முதலாக 1938-ம் ஆண்டு என்றால், இதை எதிர்த்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் செய்திருக்கிறதாகம், சாதாரணதாகம் அல்ல. தமிழ் நாட்டு மக்கள் செய்திருக்கிற உயிர் தியாகம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல, தாளமுத்து நடராஜன், திருச்சியில் சின்னசாமி, சென்னையில் சிவலிங்கம்

31st March 1965] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

போன்ற நண்பர்கள் தமிழைக் காக்க, வருகிற இந்திக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து—திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை—தமிழகத்து மக்களுடைய உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் வகையில் உயிர்த் தியாகங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் செய்திருக்கிற உயிர்த் தியாகங்கள் வீண் போகக் கூடாது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுவது, இதனை ஒரு கட்சிப் பிரச்னையாக ஆக்கி, கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு காணவேண்டாம்; திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்களே என்று தவருகக் கருதி எங்கள் வாதத்தைத் தூக்கி எறியவேண்டாம். எது நியாய வாதம் என்று அருள் கூர்ந்து முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். 14 மொழிகளும் வளரும் வரையில் ஆங்கிலத்தை நீடிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதில் தவறு என்ன? ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொண்டால் இந்திக் காரர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்களா என்று இங்கே முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மெத்த வருத்தப்படுகிறார்கள். இந்திக்காரர்களுக்காக இவ்வளவு அக்கறை எடுத்து வாதாடுகிற முதல் அமைச்சருக்கு நான் அக்கறையோடு எடுத்துச் சொல்லுவேன், 'தமிழக முதல் அமைச்சர், தமிழ் மக்களுக்காகக் கொஞ்சம் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள், எடுத்துக்கொள்ளுகிற அக்கறை கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தால் கூட, இப்போது இருப்பதை விடக் கொஞ்சம்அதிகமாக எடுத்துக் கொண்டு, தமிழக மக்களின் நிலையை எண்ணிப்பாருங்கள்' என்று. இந்தியால் தமிழ் கெடுமா, கெடாதா என்ற வாதத்திற்குக் கூட நான் வரவில்லை. தென்னக மக்களுடைய உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்தும் வகையில், அவர்கள் கவலைகொள்ளும் வகையில் வடநாட்டுக்காரர்களுடைய சமீப கால நடவடிக்கைகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. டில்லியிலே உள்ள பாராளுமன்றத்தில் கொடுக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு பதிலையும் நினைக்கும் போது வேடிக்கையாக இருக்கிறது, வேதனையாகவும் இருக்கிறது. இந்த மன்றத்தில் பேசிய நண்பர் மகாலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்திக்கு ரோமன் ஸ்கிரிப்ட் இருக்கவேண்டும், தேவநாகரி எழுத்து பயன்படவில்லை, ஆங்கில எழுத்து இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நண்பர் மகாலிங்கம் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கும், மத்திய கல்வி மந்திரி சாக்ளா அவர்கள் கூறுத்துக்கும் நிறைய முரண்பாடு இருக்கிறது. மந்திரி திரு. சாக்ளா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இனிமேல் இந்தியாவில் இருக்கிற எல்லா மொழிகளுக்கும் தேவநாகரி ஸ்கிரிப்ட், இந்தி எழுத்துக்களாக இருக்கவேண்டும் என்று. அந்தக் கருத்தை அவர்கள் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த பயங்கரத்தில், நான் இருக்க பயம் இல்லை என்று சாயிபாபா வரம் கொடுப்பது போலச் சொல்லி கொண்டிருந்தால், நாடு எத்தனை காலம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்? வரம் கொடுத்தவரோ சென்று விட்டார். அவரும் சென்ற பிறகு அவர் கொடுத்த வாக்குறுதியோ காற்றில் பறந்து கொண்டிருக்கிறது. திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களையும் மீறி இந்திய நிர்வாகத்தினுலும், மந்திரிகளாலும், எங்கள் கட்சி நண்பர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டிய மாதிரி, பழைய மாதிரியே நடவடிக்கைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [31st March 1965

ஒன்று சொல்லுவேன், நேற்றைய தினம் ராஜ்ய சபையில் நடந்த சம்பவம். ராஜ்ய சபை அங்கத்தினர் ஒருவருக்கு ஆந்திராவில் கொடுக்கப்பட்ட ரெயில்வே டிக்கெட்டில் இந்தி எழுத்து மட்டும் இருக்கிறது என்று பார்த்த உடனே திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது என்று பத்திரிகையில் செய்தி வருகிறது. நான் என்ன குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் எவ்வளவு தான் பதவியில் உள்ள முதல் அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி மொழி கொடுத்தாலும், அந்த உறுதிமொழியை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்படுவதில்லை, தூக்கி எறிகிறார்கள், கேவலப்படுத்து கிறார்கள், மதிப்பதில்லை, வாக்குறுதி இருக்கிறது போதும் வாக்குறுதி இருக்கிறது போதும், அரசியல் சட்டத்தை திருத்த வேண்டியதில்லை' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்பொழுது ஒன்று சொன்னார் கள். மொழிப் பிரச்னையில் அவசரப்படக்கூடாது என்று எங்களுக்கு நீதாபதேசம் கூறுகிறார்கள். நான் அவர்களைப் பணி வோடு கேட்க விரும்புகிறேன், மொழிப் பிரச்னையில் அவசரம் காட்டியது யார்? வடக்கே இருந்தவர்கள் தான் ஜனவரி 26-ம் தேதியன்று இந்தியை ஆட்சி மொழியாக கொடு பிடத்தில் ஏற்றிப் பார்க்கவேண்டும் என்று அவசரப்பட்டார்கள். இவர்கள் சொல்லி யிருக்கவேண்டும். 'நான் சொன்னேன், கேட்கவில்லை' என்று இவர்கள் சொன்னார்களா? இவர்கள் சொல்லி அவர்கள் கேட்க வில்லை என்றால், தமிழ் மக்களிடத்திலே உடனே திரும்பிப் பார்த்து 'அவசரப்படாதே' என்று தெரிவிப்பதா? 'நான் சொன்னேன், கேட்கவில்லை, தமிழ் மக்களுடைய உரிமைக்கு நியாயம் வழங்கப் படவில்லை, தமிழ் மக்கள் என்ன தீர்ப்பு வழங்குகிறார்கள்' என்று கேட்டிருக்கவேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு 'நான் சொன்னேன், கேட்கவில்லை, நீங்கள் அவசரப்படாதீர்கள்' என்று சொல்லுவது ஆட்சி மொழிப் பிரச்னைக்கு பரிகாரம் காணுவது ஆகாது. நேற்றைய முன் தினம் ஒரு அமைச்சர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆட்சி மொழிச் சட்டத்திற்கு திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதே இன்னும் மத்திய சர்க்காரால் முடிவு செய்யப்படவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். வெட்கமாக இருக் கிறது கேட்பதற்கு. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பாஷையில் சொல்லவேண்டுமானால், இவ்வளவு நரபலிகள் கொடுத்த பிறகும் கூட, ரத்த ஆறு ஓடிய பிறகும் கூட, உயிர்ச் சேதம் ஏற்பட்ட பிறகும் கூட, அரசியலில் எங்கும் காணுத கொந்தளிப் பும், தீயும் ஏற்பட்ட பிறகும் கூட, உஷ்ணத்தின் தீட்சண்யம் தணிந்த பிறகும் கூட, இப்பொழுது கூட கொண்டு வரவேண்டுமா, கொண்டு வரவேண்டாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று பொறுப்பு உள்ள அமைச்சர் அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் பதில் அளித்திருக்கிறார்கள். வெட்கமாக இருக்கிறது கேட்பதற்கு. நம்முடைய தமிழகத்து அமைச்சர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அங்கே இருக்கிற திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரியிடம் கேட்டுக்கொள் வார்கள் "தயவுசெய்து மந்திரிகளிடம் சொல்லுங்கள், அறிக்கை விடவேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள், பேசாமல் இருக்கச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொள்வார்கள். அவர்கள்

31st March 1965] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

வாயை மூடி வைப்பதினால், வருகிற ஆபத்திற்கு ஒரு பரிகாரம் இருப்பதற்கு நியாயமில்லே. ஆபத்துக்கு பரிகாரம் தேடவேண்டும், அதைத் தான் நமது முதல் அமைச்சர் அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கிறேன். வடக்கே இருக்கிற அமைச்சர் பொறுப்பற்ற முறையில் பதில் சொல்லுகிறார். வடக்கே இருக்கிறவர்கள் ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை திருத்தப்போகிறார்களோ, இல்லேயோ, தமிழ் மக்களுடைய ஏகோபித்த முடிவாக இருக்க வேண்டும், ஏகோபித்த குரலாக இருக்கவேண்டும். ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை திருத்துவதா, வேண்டாமா என்பது ஒருபுறம் இருக்க, நண்பர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அவ்வாறே வற்புறுத்தியிருக்கலாம். ஆனால், ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தையாவது திருத்துவார்களா, இல்லேயா என்றால், அது கூட இப்போதைக்கு இல்லே, இன்னும் கொஞ்ச நாட்களாகும் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களேயும், மற்றவர்களேயும் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை திருத்துவதற்கு அருள் கூர்ந்து நீங்கள் அவசரப்பட்டாகிலும் நாட்டு மக்களுடைய உணர்ச்சியை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். 'பொறுங்கள்' என்று எங்களைப் பார்த்துச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது எந்தவகையிலும் நியாயம் இல்லே. வடக்கே இருப்பவர்கள் தமிழ் மக்களுடைய உணர்ச்சியை மதிக்க வேண்டும். இந்தி இந்த நாட்டில் எந்த ரூபத்தில் திணிக்கப்பட்டாலும், தமிழகம் அதை தாங்காது, எதிர்த்தே நிரும், நிச்சயமாக எதிர்த்தே நிரும். தமிழகம் என்ன விலே கொடுத்தாகிலும் எதிர்த்தே நிரும், தடுத்தே நிரும். இதனேத் தெளிவாக தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன். திராவிட முன்னேற்ற கழகம் தமிழைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்ன தியாகம் வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறது, அதற்காக என்ன விலே முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கேட்டாலும், கொடுப்பதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்று இந்த நேரத்தில் வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்து உணர்ச்சியை, தமிழ் மக்களுடைய உணர்ச்சியை அலட்சியப்படுத்தி விடாதீர்கள், தமிழக மக்களுடைய உணர்ச்சியை கேவலப்படுத்தி விடாதீர்கள். வடக்கே நடந்த முதல் மந்திரிகள் மகாநாட்டில் நம்முடைய முதல் மந்திரி என்ன பேசினார் என்று நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லே. பேசினேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். வடக்கே உள்ள மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள் 'உங்கள் முதல் அமைச்சர் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், எனவே நாங்கள் சட்டம் செய்கிறோம்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அருள் கூர்ந்து தமிழகத்து முதல் அமைச்சர் தமிழ் மக்களுடைய உள்ளக் கிடக்கையை, மனக் கொதிப்பை, நெஞ்சில் இருக்கின்ற எண்ணங்களே அப்படியே அப்பட்டமாக எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும். அச்சம், தயை, தாட்சண்யத்திற்கு இடமில்லாமல் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். மொழிப் பிரச்னே வருங்காலத்தில் சந்ததிகளுக்கு விட்டுவிடுகிற பிரச்னே இல்லே. நம்முடைய ஆயுள் காலத்திற்குள்ளேயே வற்புறுத்தி, அதற்குப் பரிகாரம் தேடி,

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [31st March 1965

நிரந்தரமான முடிவு தேடி வைக்க வேண்டும் என்று நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களே வேண்டிக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

* திரு. எ. பி. லி. வீரபாகு : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த நாட்டினுடைய அரசியல் மொழியைப்பற்றி தமிழ் நாட்டில் ஒரு சீரான மாற்று யோசனை கொடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இன்றைய விவாதத்திலும் கூட இல்லை என்பது புலனுகிறது. இங்கே மாற்று யோசனையை கூறுகிற அங்கத்தினர்கள் நம்முடைய மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும், அல்லது ஆங்கிலமே தொடர்ந்து இந்தியாவினுடைய ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிற நேரத்தில், இந்தியை ஆட்சேபிக் கிறவர்களுடைய மத்தியில் ஒரு ஒற்றுமையைப் பார்க்க முடிய வில்லை. அதிலிருந்து மொழிப் பிரச்னை மிகுந்த குழப்பத்திற்கு உள்ளாகியிருக்கிறது என்பது புலனுகிறது. அதற்கு உணர்ச்சி காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது தமிழ் அபிமானம் காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது, இந்தியினுல் தமிழ் நாட்டிற்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து வந்து விடுமோ என்ற பயம் காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது, அரசியல் காரணமும் இருக்கலாம். ஆனுல், நாம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டிலே ஒரு உறுதியான கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கவேண்டும். உறுதியான கொள்கை என்று சொல்லும்பொழுது, பிறர்களுடைய எண்ணங்களை அலட்சியப்படுத்தியோ, அல்லது அவர்களுடைய உணர்ச்சியைப் பற்றி கவலைப்படாமலோ நாம் ஒரு கொள்கை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய கொள்கையை நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. பிறருடைய பயத்தையும், அச்சத்தையும் போக்கக்கூடிய கொள்கையை நாம் உருவாக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அந்த முறையில் தான் இப்பொழுது அகில இந்திய தலைவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் நாட்டி னுடைய உணர்ச்சிக்கு கௌரவம் கொடுத்து, இதை மறு பரிசீலனை செய்து வருகிறார்கள். அப்படி மறுபரிசீலனை செய்கிற நேரத்தில் நாம் இந்த மொழிக்கொள்கையை விவாதிக்கிறோம். இதற்கு மாற்று யோசனையாக நாம் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது பெரும்பாலானவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது 'பை லிங்கு-விஸம்' தான். ஆங்கிலமும், இந்தியும் தொடர்ந்து இந்த நாட்டி னுடைய ஆட்சி மொழியாக இருப்பதற்கு வகை செய்வது, அந்த நிலைமை இந்தி மொழி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற காலம் வரை யிலும் என்கிற முறையிலே ஆலோசனை செய்யப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு உரு கொடுப்பதற்கு அரசியல் சட்டத்தை திருத்த வேண்டுமா, அல்லது ஆட்சிமொழி சட்டத்தை திருத்தவேண்டுமா என்கிற வரையிலே விவாதம் இருந்தால், பயனுள்ளதாக இருந் திருக்கும். அதைவிட்டுவிட்டு, இந்தி இந்த தேசத்தினுடைய பொது மொழியாக ஆவதற்கு தகுதி வாய்ந்த மொழியா, என்றுவது அது பொது மொழியாக வர முடியுமா, எந்தெந்த மொழிகளெல் லாம் இந்த தேசத்தின் பொது மொழியாக ஆவதற்கு அருகதை உள்ளதாக இருக்கின்றன, ஆங்கிலத்திற்கு அவசியம் இருக்கிறதா,

31st March 1965] *[திரு. எ. பி. லி. வீரபாகு]*

இல்லேயா, ஆங்கிலம் பெரிய மொழியா, அல்லவா, அந்த எல்லா மொழிகளேயும் விட தமிழ் மொழி மிகப்பெரிய மொழி அல்லவா என்றெல்லாம் விவாதிப்பது, நம்மை எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்னைக்கு தீர்வு காண்பதற்கு எவ்வளவு உதவியாக இருக்க முடியும் என்பது புரியவில்லே. தமிழ் முக்கியமான மொழியாக இருக்கலாம், அதற்கு மிகுந்த ஆற்றல் இருக்கலாம், அது மிகச் செறிவு உள்ள மொழியாக இருக்கலாம், நாமும் அதன் மேல் அதிக மாக பற்று உள்ளவர்களாக இருக்கலாம். அதனுல், இந்தியாவில் உள்ள எல்லோரும் அதை பொது மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் எப்படி வற்புறுத்துவது என்று தெரிய வில்லே. அதே மாதிரியாக ஆங்கிலம் இதுவரையிலும் உதவி வந்திருக்கலாம், இன்னும் உதவக்கூடிய மொழியாக இருக்கலாம், விஞ்ஞானத்திற்கும் நுணுக்க அறிவுக்கும் அதையே பயன்படுத்த வேண்டிய காலம் இன்னும் கொஞ்சம் அல்லது அதிக காலமாக இருக்கலாம், அல்லது நிரந்தரமாகவும் அமையலாம். அதனுல் ஆங்கிலம் இந்த நாட்டினுடைய அரசாங்க மொழியாக எப்படி இருக்க முடியும் என்பது புரியவில்லே. நாட்டினுடைய பொது மொழிக்கு தகுதியான மொழி என்றால், அது மக்கள் எவ்வளவு தூரம் அந்த மொழியை புரிந்துகொள்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்து இருக்கிறது. மொழிக்கு எவ்வளவு ஆற்றல் இருக்கிறது என்று மொழியினுடைய வரலாற்றில் புகுந்து சர்ச்சை செய்யாமல், பெரும்பாலான மக்கள் உணர்ந்துகொள்ளும், தெரிந்து கொள்ளும், அவர்களுடைய வாழ்க்கையை செம்மைப்படுத்து வதற்கு நடத்துகிற நிர்வாகத்தையும், மக்களேயும் தொடர்பற்ற நிலேயில் செய்யக்கூடிய வகையில் இல்லாமல், இரண்டையும் இணேத்து, செயலாற்றக்கூடிய முறையில் இருக்கிற, மக்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய மொழியை நாட்டு நிர்வாக மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

ஆற்றலுக்குள்ளே போகாது, வரலாற்றினுள்ளே போகாது அறிவு எந்தத் துறையில் எந்த மொழியின் மூலம் பெறவேண்டும் என்பதினுள் போகாது, நாட்டிலே பெருவாரியான மக்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய மொழி என்கிற காரணத்தினுல், இந்தியைப் பொதுமொழியாக ஆக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். 16 கோடி மக்கள் இந்தியைப் பேசுகிறார்கள் என்று இவர்களே சொல்லுகிறார்கள். சிலர் 13 கோடி என்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றவர்கள் வேறு மொழிகள் பேசுகிறார்கள் என்று சொல்லு கிறார்கள். ஆக 16 கோடி மக்கள் ஹிந்தியைப் பேசுகிறார்களே தவிர, பாக்கி 28 கோடிப் பேர் ஹிந்தி மொழியே வேண்டாம் என்று சொல்லுவதாக உள்ள வாதத்தை எப்படி எடுத்துக் கொள்வது என்று புரியவில்லே. 1965-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 26-ம் தேதி முதல் இந்தி வேண்டாம் என்பதற்காக பலாக்காரச் செயல்கள் தமிழ் நாட்டில் தான் நடந்தன. ஆக பாக்கி 28 கோடிப் பேர்களில், 3 கோடி தமிழர்கள் போக பாக்கி 25 கோடிப் பேர்கள் கிளர்ச்சி செய்யவில்லே. அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எத்தனே கோடிப் பேர்கள் பேசுகிறார்கள் என்பதல்ல

[திரு. எ· பி. லி. வீரபாகு] [31st March 1965

முக்கியம். எவ்வளவு பேர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கொள்ள வேண்டும். நாம் சம்பந்தப்பட்ட வரை, இந்தியைப் புகுத்துகிறார்களா, திணிக்கிறார்களா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதைப் பற்றிச் சொன்னலும் சிலர் புண்பட்டு விடுகிறார்கள். மாணவ சமுதாயம் அச்சம் கொண்டிருக்கிறது. இந்தியைத் திணிக்க மத்திய சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கிறதா? இல்லையே. ஆகவே, நாடு பூராவும் அந்த மொழி இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது, இந்தி வேண்டாம் என்கிற கிளர்ச்சி எவ்வளவு தூரம் தர்க்கத்திற்கும், வாதத்திற்கும் பொருந்தும் என்று புரியவில்லை. பெருவாரியான மக்கள் இந்தி பேசுகிறார்கள்; இந்தி பெருவாரியான மக்களுக்குப் புரிகிறது. அவர்கள் நாட்டின் நிர்வாகம் இந்தியில் ஆக்கப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலையில் மத்திய சர்க்கார் செயல்படும் போது, நமக்கு இடைஞ்சல்கள், இடையூறுகள் ஏற்படும் என்றால், அதற்குப் பரிகாரங்கள் தேவை. அந்தத் துறையில் நம்முடைய ஆராய்ச்சி இருக்க வேண்டுமே தவிர, அதற்குப் புறம்பான மற்ற கருத்துக்களைச் சபையில் மொழிக்கொள்கையை விவாதிக்கும் போது எடுத்து உரைப்பது பொருத்தமானது அல்ல என்பதைகளைம் அங்கத்தினர்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்று தங்கள் மூலம் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த நாட்டின் பொது மொழி, நிர்வாக மொழி—பொது மொழி என்று கூடச் சொல்ல மாட்டேன்—மக்களுக்கு புரியும் மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்றால் என்ன தவறு? இன்றைக்கு நாம் தமிழ் நாட்டிலே தமிழிலே நிர்வாகம் நடைபெறவேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். ஆங்கிலத்தில் நடந்து வந்தது. சொம்பக் காலமாக அப்படி நடந்து வந்தது. ஆங்கிலமே நிரந்தரமாக தமிழ்நாட்டில் ஆட்சி மொழியாக இருக்க முடியுமா? இன்றைக்கு ஆங்கிலமே நிரந்தரமாக இருக்க வேண்டும், நம் மாணவர்கள் படிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். ஏன் நிர்வாகம் தமிழில் நடக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்? அப்படிச் சொல்லும் நாம், மற்றவர்கள் அவரவர் களுடைய பிராந்திய மொழியில் நிர்வாகம் நடத்தக் கூடாது என்று சொல்ல என்ன உரிமை? சரி. பெருவாரியான மாநிலங்கள் இந்தியில் நடத்துவதாக இருந்தால், தொடர்பு கொள்ளுகிறவர்கள் இந்தியா பூராவும், மாநிலங்களில் இருக்கக்கூடியவர்கள் யூனியனுடன் தொடர்பு கொள்ள இந்தி இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். ஏற்கனவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிராந்தியமொழி கொள்கையை வற்புறுத்தினால், அதில் என்ன தவறு? நாம் அவர்களுக்குள் ஆங்கிலத்தில்தான் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்ல உரிமை இல்லை. நாம் இங்கே நம்முடைய பிராந்திய மொழியாகிய தமிழ் மொழி எல்லா அம்சங்களிலும் வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். கல்லூரிகளில் போதனை மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்றும் விரும்புகிறோம். அந்த வகையில் நம் பிராந்திய மொழி வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். அதே போல மற்றவர்கள், மற்ற பிராந்தியக்காரர்கள், இந்தியில் வேண்டும் என்று விரும்பினால், அதைத் தடுக்க நமக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? பெரு

31st March 1965] [திரு. ஸ. பி. லி. வீரபாகு]

வாரியான மக்கள், பிரதேசங்கள், அது தேசிய மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பும்போது, அது தானுகவே மலர் கிறது. அது நம்மீது திணிக்கப்படுகிறதா என்றுதான் நாம் பார்க்கவேண்டும். அந்த அந்த பிராந்திய மக்கள், அந்த அந்தப் பகுதி மக்கள், தங்கள் தங்கள் மொழி பற்றி அக்கறை கொள்வது இயல்பே. அதை ஒத்துக்கொள்ளும் போது, பெருவாரியான மக்கள் இந்தி மொழி வேண்டும் என்ருல், அதை எப்படித் தடை செய்ய முடியும்? 16 கோடி மக்கள் அந்த மொழியைப் பேசு கிறார்கள் என்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதன் பிறகு, பஞ்சாபில், பீகாரில், மகாராஷ்ட்ராவில், இந்தியை ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களெல்லாம் ஒத்துக் கொண்டு, இந்தியா வின் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று, அது சீக்கிர மாகப் பரவவேண்டும் என்று விரும்பும்போது, நாம் யார் அதைப் பரவக்கூடாது என்று சொல்ல? அந்த உரிமை நமக்குக் கிடையாது.

இன்னெரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது, எத்தனை பேர்கள் தமிழ் நாட்டில் இந்தி படிக்கிறார்கள் என்று? இந்தியைத் தமிழ் நாட்டில் படிக்கவில்லே என்று சொன்னர்கள். வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒரு லட்சம் பேர்கள் படித்துப் பட்டம் பெறுகிறார்கள். நாம் விரும்பாமல் இருக்கலாம்; ஆனல் விரும்புகிறவர்கள் இருக் கிறார்கள். வருங்கால சமுதாயம் அதைக் கற்றுக் கொள்வதில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. அதை மறுக்க முடியாது.

இங்கே கொடுத்திருக்கிற மாற்றுக் கட்சி அன்பர்களுடைய வாதங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். "இந்தி ஆட்சி மொழியாவதால் இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர் களுக்கெல்லாம் வேலே வாய்ப்பு போன்ற வாழ்க்கை நிலே பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறது" என்பது ஒன்று. அது இன்றைக்கு சிந்தனே யில் இருக்கிறது. வேலே வாய்ப்பு குறையும் என்ருல், அதற்கு வழி 'கோட்டா சிஸ்டத்தை' ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் வேண்டுகிற ஆங்கில பாஷையில் தான் அகில இந்தியத் தேர்வுகள் நடத்த வேண்டும், நாங்கள் வெற்றி பெற்றுக் கொண்டு போகி ரோம், என்று சொல்வதானல், அது எப்படிப் பொருத்தமும்? பிராந்திய மொழியில் யு.பி.எஸ்.ஸி. தேர்வுகள் இருக்க வேண்டுமே என்பதை ஒத்துக் கொண்டால், எவ்வளவு வேலே வாய்ப்பு கொடுக்க முடியும்? அதற்குத்தான் பாபுலேஷன் பேஸிஸில் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். வேலே வாய்ப்புப் பெற வேண்டும் என்ருல், கோட்டா சிஸ்டத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். 'கோட்டா சிஸ்டத்தை' வற்புறுத்துகிறார்கள். என்? மொழிச் கொள்கையால் வேலே வாய்ப்பு போகிறது என்று நாம் சொன்னல், அவர்கள் அதை, மாருமல் இருந்தால் தங்கள் வேலே வாய்ப்பு குறைகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருந்தால், எங்களுக்கு வேலேவாய்ப்பு பாதிக்கிறது என்று வடநாட்டினர் சொல்லுகிறார்கள். நாம் ஆங்கிலம் போனல் வேலே வாய்ப்பு பாதிக்கப்படுகிறது என்று சொன்னல், ஆங்கிலம் இருப்பதால் அதிக வேலே வாய்ப்பு கிடைக்கிறது என்றுதானே

[திரு. எ. பி. லி. வீரபாகு] [31st March 1965

அர்த்தம்? எதிர்க்கட்சிகள் அதை சொல்ல வேண்டாம். அந்த ஆர்குமெண்டைச் சொல்லி, வேலே வாய்ப்பு பாதிக்கிறது என்று சொன்னல், இன்றைக்கு அதிக வேலே வாய்ப்பு இருக்கிறது, அது போகிறது என்றுதானே அர்த்தம். யாரையும் பாதிக்காத முறையில் எல்லோருக்கும் கோட்டா சிஸ்டம் என்கிறார்கள். கோட்டா சிஸ்டத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் யாரும் பேசவில்லே.

அடுத்து, "இந்தி ஆழ்ந்த, முதிர்ந்த, தெளிந்த பொருள் நிறைந்த, சொல்வளம் அற்ற மொழியாகவும், பழம்பெரும் இலக்கியங்கள் அற்ற மொழியாகவும், எக்காலத்திலும், எப்பகுதியிலும், எவர் ஆண்டபோதும் ஆட்சிமொழியாக விளங்காத ஒரு மொழி" என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காரணங்களால் இந்தி மொழி எப்படிப் பொது மொழியாக இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லத்தக்க ஆர்குமெண்டாக ஆகும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லே. பல மக்கள் பேசக் கூடிய மொழி அது, பல பகுதி மக்களுக்குப் புரியக் கூடிய மொழி அது. இன்றைக்கு ஆங்கிலத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆங்கிலம் மைனஸ் லாக்ஸன், ஆங்கிலம் மைனஸ் டேனிஷ், ஆங்கிலம் மைனஸ் லாடின், ஆங்கிலம் மைனஸ் அதர் லாங்க் வேஜஸ் (other languages) என்ன ஆகும்? ஆகவே, ஒரு மொழி வளப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னல், அது மற்ற மொழிகளிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வளரக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இன்றைக்கு இங்கிலீஷ் லிடரேச்சர் ஹிஸ்டரியை எடுத்துப் பார்த்தால், அவ்வளவு மொழிகளையும் சேர்த்துக் கொண்ட மொழி அது. இங்கே என்ன பார்க்கிறோம்? நாம் சிறப்பு, 'ழ' கரத் தமிழாக இருக்க வேண்டும் என்கிறோம். (சுறுக்கீடு) இங்கே தமிழ்ச் சங்கமே நடக்குமோ என்று பார்த்தேன். ஆக, சிறப்புத் தமிழ், தனித் தமிழ்தான் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். மறைமலே அடிகள் அவர்களால் அப்படிப்பட்ட தனித் தமிழ் இயக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட சிறந்த செறிவுள்ள பாஷை பிற மொழிகளே ஏற்றுக் கொள்ளாத மொழியாக இருக்கிறது. எதைக் காரணம் காட்டி இந்தி பொது மொழி ஆகக் கூடாது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்களோ, அந்தக் காரணத்தைக் காட்டியே இந்தி பொது மொழி ஆக வேண்டும் என்று நான் சொல்கிறேன். பிற மொழிகளே ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய பாஷையாக ஆங்கிலம் இருப்பதால்தான் அது சிறந்த மொழியாக இருக்கிறது. அதே போன்று, பிற மொழிகளே ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய, பிற கலாச்சாரச் சொற்களே ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வளமுள்ள பாஷையாக வாக்கூடிய வாய்ப்பு இந்தி மொழிக்கு அதிகமாக இருப்பதால் இந்தி மொழியானது நம் தேசத்தின் பொது மொழியாக இருக்கலாம் என்று நான் சொல்கிறேன்.

1-00 p.m.

அடுத்து, "அகில உலகமொழியாக விளங்கும் ஆங்கிலமே தொடர்ந்து நம் ஆட்சி மொழியாக இருக்குமானல் இந்திய அளவில் மட்டுமின்றி உலக அளவிலும் பயன் விளேவிக்கக்

31st March 1965] [திரு. ஏ. பி. லி. வீரபாகு]

கூடும் . . .” என்ற வகையிலும் திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலம் தொடர்ந்து நமக்கு ‘கன்வீனியென்ட்’ ஆக இருக்கலாம். நமக்கு அதில் விருப்பமும் இருக்கலாம். ஆங்கில மோகம் நமக்கு இருக்கலாம். அதைத் தப்பு என்று நான் சொல்ல வில்லை. ஆனாலும், பிற நாடுகளில், ஆங்கிலத்தின் மூலமாக அல்லாமலேயே சயன்ஸ், டெக்னலஜி போன்றவற்றைப் படித்து, சிறந்த நிலையை அடைந்திருப்பதையும் நாம் பார்க்கத்தான் செய்கிறோம். ஜப்பானிலும், ருஷ்யாவிலும் அந்தந்த தேசத்தின் மொழிகளிலேயே சயன்ஸ், டெக்னலஜி போன்றவற்றைப் படிக்கிறார்கள். அவர்கள்கூட ஆங்கிலம் படிக்கிறார்கள் என்றால், ஆங்கிலத்தையும், ஒரு பாஷையாக எடுத்துக்கொண்டு படிக்கலாம். ஆனால், ஆங்கிலத்தின் மூலமாகப் படித்துத்தான் விஞ்ஞானம், டெக்னலஜி போன்ற துறைகளில் அவர்கள் முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. என்னைக் கேட்டால், ‘originality’ இல்லாமற் போனதற்குக் காரணமே ஆங்கிலத்தின் பிராதான்யம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். “நம்மவர்களுக்கு ஏன் ஒரிஜினலிடி இல்லை?” என்று கேட்டால், “நம்முடைய சொந்த மொழியில் விஞ்ஞானப் பொறியியல் நூல்களைப் படிக்காததன் காரணமாகத்தான் ‘ஒரிஜினலிடி’ இல்லை” என்று மொழி வல்லுநர்கள் (Language Experts) அத்தனை பேரும் சொல்கிறார்கள். அதற்கு நான் வரவில்லை. நமக்கு ஆங்கில மோகம் அதிகமாக இருக்கிறது என்பது தான் இந்தத் திருத்தத்திலிருந்து தெரிகிறது. ஆகவே, தொடர்ந்து ஆங்கிலமே இந்த தேசத்தின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று ஒரு சிலர் சொல்கிறார்கள்.

MR. DEPUTY SPEAKER : The hon Member's time is up.

SRI A. P. C. VEERABAHU : Sir, I will finish my speech in a minute.

“பதினைந்து மொழிகளும் தேசிய மொழியாக இருக்க வேண்டும்” என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பதினைந்து மொழிகளும் தேசிய மொழி ஆகப் போவதில்லை. ஆங்கிலமே நிரந்தரமாக தேசிய மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்கிற கருத்துக்கு indirect support கொடுப்பதாகத்தான் அந்த வாதம் இருக்கிறது. ஆங்கிலம் நிரந்தரமாகக்கூட தமிழ்நாட்டில் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வதற்கு உரிமை உண்டு. ஆனால், இந்தியா முழுமைக்கும் ஆங்கிலம் தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை என்பதை அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

*திரு. கே. எஸ் அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய இந்த மொழிக் கொள்கையைப்பற்றி நான் என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்]

நம்முடைய மாகாணத்தில் சென்ற மாதத்தில் 9, 10, 11, 12 தேதிகளில் நடந்த கிளர்ச்சியைப்பற்றிச் சிந்திக்கும்போது, உண்மையிலேயே மிகவும் வருத்தப்படக்கூடிய நிலைமையில் தான் இருந்தது. 12-ம் தேதியில் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தம்முடைய மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய கிளர்ச்சியை நல்ல முறையில் அடக்கியிருக்கின்றார்கள் என்றால், ஏன் அதை முதலாவதாகவே செய்திருக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் எனக்கு நீண்ட நாட்களாக இருந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது இன்று இந்தப் பிரச்னையைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய களம் அங்கத்தினர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களைப் பார்த்தால், உண்மையிலேயே முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மொழிக் கொள்கையை பொறுத்த வரையிலும் நன்றாகச் சிந்தித்து, நம்முடைய நாட்டிலே அந்தப் பிரச்னையைப் பொறுத்த வரையிலும் எந்த விதத்திலே நடைபெறுகிறது என்று யோசித்துச் செய்திருக்கின்றார்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

மதிப்பிற்குரிய எதிர்க் கட்சியிலிருக்கும் அங்கத்தினர் அவர்கள் நம்முடைய நாட்டின் தேசீய பாஷையாக 14 மொழிகளையும் கொண்டுவர வேண்டும் என்று அவர்களுடைய திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நான் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த சபையிலே இன்று நடக்கக்கூடிய விவாதத்தைப் பல கோடிக் கணக்கான மக்கள் நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. ஏனென்றால், 1952-ம் ஆண்டிலே நாம் இந்தப் பிரச்னையைப்பற்றிப் பேசும்போது, நம்முடைய மாகாணத்தில் கிட்டத்தட்ட ஏழு சத விகிதத்தினர்தான்—மாணவர்கள்—படித்தவர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால், தற்போது இந்தப் பிரச்னையிலே பின்னிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடிய மாணவர்கள்—65 சத விகிதத்தினர்—படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. அவர்களுடைய பிற்கால வாழ்க்கை நல்ல முறையில் நடக்க வேண்டும் என்றால், இந்த மொழிப் பிரச்னையைப் பொறுத்த வரையில், இங்கிருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும், குறிப்பாக நம்முடைய மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையிலும், நல்ல விதத்தில் இந்தப் பிரச்னை தீரவேண்டும் என்றால், இந்தச் சபையிலே இன்று விவாதிக்கக்கூடிய விஷயத்தில் ஏகமனதாக இருந்தால்தான் நன்றாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், மொழிப் பிரச்னையைப் பொறுத்த வரையிலும், மத்திய சர்க்காரிலே இன்னும் முடிவுக்கு வரவில்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம் இந்த சட்டசபையிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் என்றுதான் நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நம்முடைய மாகாணத்தினுடைய மொழிப் பிரச்னையைப் பொறுத்தும், தேசத்தினுடைய மொழிப் பிரச்னையைப் பொறுத்தும் நன்றாக அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எடுத்துச் சொன்னலும்கூட, அந்தப் பிரச்னைக்கு இப்போதே இந்தச் சபையிலிருக்கும் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் மூன்று விதமாகத்

31st March 1965] [திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்]

திருத்தங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், இம்மாதிரி நம்முடைய மாகாணத்திலேயே, அதுவும் குறிப்பாக ஹிந்தியைப் பொறுத்த வரையில், நாம் மூன்று விதமான கொள்கையை வைத்துக்கொண்டிருந்தோமானால், உண்மையிலேயே மத்திய சர்க்காரிலே அத்தப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கு முடியாமற் போகலாம். ஆகவே, உடனடியாக இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்க்காமல் காலதாமதம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் நம்மிடையே உள்ள ஒற்றுமையின்மை என்றுதான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மொழிப் பிரச்னையைப் பொறுத்த வரையிலும், மதிப்பிற்குரிய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதைப் போல் மும்மொழிக் கொள்கைத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால்தான் நன்றாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். எதிர்க் கட்சியில் இருக்கக் கூடியவர்கள், 14 மொழிகளையும் ஆட்சி மொழியாக ஆக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு மொழியைப் படிக்கவே இவ்வளவு கஷ்டம் இருக்கிறதென்றால், மத்திய சர்க்காரில் வேலை வாய்ப்பு பெறவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள் 14 மொழிகளையும் கற்று அங்கே போய் அவர்கள் நிர்வாகத்தை வகிக்க முடியுமா என்பதைத்தான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர் திரு. கணேசன் அவர்கள் ஆங்கிலமே நீடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே நாம் நன்றாக யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாம் எப்படித் தமிழ் வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்று நினைக்கிறோமோ அதே மாதிரி ஹிந்தியைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள் என்ன யோசிப்பார்கள் என்பதைத்தான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதை எதற்காக சொல்கிறேன் என்றால், உடனடியாக இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றால், நம் தலைவர்கள் எல்லோரையும் கொண்ட ஒரு கமிட்டியாவது போட்டு, இந்த சபையிலே ஏகமனதாக ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அனுப்பினால்தான், கூடிய வரையில் இந்த மொழிப் பிரச்சினையை தீர்க்க நல்ல வாய்ப்பு இருக்கும். அதை விட்டுவிட்டு, ஏதோ வாதப் பிரதிவாதம் செய்து கொண்டு, தங்கள் தங்கள் கட்சிப் பொறுப்புக்கு வரவேண்டும் என்பதற்கான திட்டம் இருக்கிறதா என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தோமானால் உண்மையிலேயே நமக்குப் பின்னால் இருக்கும் சந்ததிகளுக்கு நாம் பாதகம் செய்து விடுகிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது என்றுதான் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக, முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மும்மொழித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டம் இங்கே ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்படவில்லையென்றால், மத்திய சர்க்காரிலே இது சம்பந்தமாக மேலும் கால தாமதம் ஆகும் என்பதிலே எனக்குச் சந்தேகம் கிடையாது. ஆனால், ஒன்று சொல்கிறேன். கூடிய விரைவில் ஏதாவது கால வரம்பு வைத்து, அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு முதல் அமைச்சர் அவர்கள்

[திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்] [31st March 1965

அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படி காலத்தை நீண்ட நாட்களுக்கு நீட்டிக் கொண்டே சென்றோமானால், உண்மையிலேயே நம்முடைய தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும், இன்னும் கிளர்ச்சிகள் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பதையும் நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால், எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் நம்முடைய பிற்கால சந்ததியினராகிய மாணவர்களுடைய எதிர் காலத்தை நினைக்காமல் ஏதோ 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக வரவேண்டும் என்ற வகையில் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்களென்றால், மாணவர்களுக்கு அது எந்த வகையிலாவது நன்மை பயக்கக்கூடியதாக இருக்குமா என்பதை அவர்கள் நன்றாக உணர்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மாணவர்கள் ஹிந்தியை ஆட்சேபிக்கிறார்கள் என்றால், அதைப் படிப்பதிலே இருக்கும் கஷ்டங்களை உணர்ந்து, நீண்ட காலத்திற்கு ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவர்களுடைய கருத்தாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த நிலையில் இன்னும் 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக சட்டத்திலே இடம் பெறவேண்டும் என்று சொன்னால், அது எந்த வகையில் அவர்களைப் பாதிக்கும் என்பதை மாணவர்கள் நன்கு உணர்வார்கள் என்பதிலே கொஞ்சம்கூட சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. ஒரு புதிய பாஷையைக் கற்றுக் கொள்வதென்றால் மாணவர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. பல மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ள முடியுமா என்பதிலே அவர்களுக்கு ஐயப்பாடு இருக்கிறது. அதற்காகத் தான் ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கருதிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய நேரத்தில், இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதில் நாம் வேறுபட்ட கருத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தோமானால், உண்மையிலேயே நம்முடைய தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்குக் குந்தகம் வரும் என்பதிலே சந்தேகமே கிடையாது. பல கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள், டில்லியில் ஒவ்வொரு அமைச்சரும் ஒவ்வொரு விதமான எண்ணத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று. நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்—கூடிய விரைவில் நம்முடைய திட்டத்தை நல்ல முறையில் நிறைவேற்றினால்தான் இந்தப் பிரச்னைக்கே இடமில்லாமலிருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சென்ற பட்ஜெட் விவாதத்திற்குப் பதிலளிக்கக்கூடிய சமயத்தில், 'மதிப்பிற்குரிய திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ராஜினாமா செய்தது அவ்வளவு நல்லது அல்ல' என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்—உண்மையிலேயே அமைச்சர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கோயமுத்தூர் வந்தபோது நான் அவர்களைச் சந்திப்பதற்காகச் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கிருந்த மாணவர்களைச் சந்தித்துப் பேசும்போது, உண்மையிலேயே எனக்கெல்லாம் மிகவும் ஆச்சரியப்படுகின்ற முறையிலே ஒரு உணர்ச்சி வாஸ்தவமாகவே ஏற்பட்டது. யாராயிருந்தாலும், அந்தச் சமயத்தில் அந்த உணர்ச்சிதான் ஏற்பட்டிருக்கும்.

31st March 1965] [திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்]

மதிப்பிற்குரிய திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ராஜினாமா செய்திருக்கவில்லையென்றால், அன்று அங்கிருந்த அந்த மாணவர்களைச் சந்தித்துப் பேசியிருக்கவே முடியாது. இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், நம்முடைய தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் கலவரங்கள் அடங்கினதற்குக் காரணம் மதிப்பிற்குரிய திரு சுப்பிரமணியம் என்பதை நாம் என்றும் மறக்கவே முடியாது. இன்று மத்திய சர்க்காரிலே ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று நினைக்கின்றார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம் மதிப்பிற்குரிய திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், திரு. அளகேசன் அவர்களும் என்பதை நாம் என்றும் மறக்க முடியாத அளவிலே அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இன்னும் அந்தச் சட்டத்தை அதி விரைவில் திருத்த வேண்டுமென்றால் அவர் போன்றவர்களுக்கு அதிக உற்சாகத்தைக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். அந்த நேரத்தில் தமிழகத்தின் பெருமையை இந்தியாவிலேயே நிலை நாட்டக்கூடிய வகையில் தைரியமாக அந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே தமிழ் மக்களுக்கு மட்டும் அல்ல, இந்தியாவின் ஒற்றுமையை வளர்ப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். அவர்கள் அப்படிச் செய்ததன் காரணத்தினால்தான் மத்திய சர்க்காரிலே அந்தச் சட்டத்தைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய நிலை வந்திருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

இன்னும் ஒன்று கூடச் சொல்கிறேன். கூடிய சீக்கிரத்தில் மத்திய சர்க்கார் ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தைத் திருத்தாமல் தட்டிக் கழிப்பார்கள் என்றால் இந்தச் சபையில் உள்ள அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் இந்தச் சபையை விட்டு வெளியேறக்கூடிய நிலைமை வரும். கூடிய விரைவில் அவர்கள் ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைத் திருத்தத் தவறுவார்களேயானால் இந்தச் சபையைவிட்டு வெளியேற எல்லோரும் தயாராக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம் : மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அரசாங்கச் சார்பில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிற தீர்மானத்தின்மீது எங்கள் கட்சித் தலைவர் கொடுத்திருக்கிற திருத்தத்தையொட்டி இந்த மாமன்றத்தில் ஒருசில கருத்துக்களை எடுத்துவைக்க ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் என்றாலும் மத்திய சர்க்கார் ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை விரைவில் திருத்துவதற்குத் தவறுவார்களேயானால் இந்தச் சபையில் உள்ள அத்தனை பேர்களும் வெளியேற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். வெளியேற வேண்டும் என்று சொன்னது ராஜிநாமாச் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தில்தான் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதற்காக என்னுடைய பாராட்டுதல்களையும் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்] [31st March 1965

இந்த அவையில், இந்தி வந்தால் தமிழ் கெடாது என்ற கருத்து எடுத்துக் கூறப்பட்டது. நிச்சயமாக நான் இந்தச் சமயத்தில் ஒன்று தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தி வந்தால் தமிழ் கெடாது என்கிறார்களே, கேரளத்தில் ஒரு காலத்தில் தமிழ் தானே இருந்தது; சம்ஸ்கிருதம் வந்த பிறகு அங்கே தமிழ் கெடவில்லையா? ஆந்திராவில் முதலில் தமிழ் தானே இருந்தது; சம்ஸ்கிருத கலப்புடைய தெலுங்கு வந்தவுடனே அங்கு தமிழ் கெடவில்லையா? இந்தி வந்தால் நம் மொழி எந்த மொழியாகுமோ தெரியாது. ஒரு மொழியின் ஆதிக்கத்தினால் இன்னொரு மொழி மாறுது, கெடாது என்று சொல்கிற வாதம் சிறந்த வாதமாக இருக்கமுடியாது.

அதே சந்தர்ப்பத்தில் இந்தி ஏன் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்குச் சில காரணங்கள் இந்த மாமன்றத்தில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்காக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அடுத்து காந்தியார் இந்தியாவின் பொதுமொழியாக இந்தி இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னார், ஆகவே இருக்கவேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லப் படுகிறது. நான் கேட்கிறேன், காந்தியார் இயந்திரத் தொழில்கள் கூடாது, கனரகத் தொழில்கள் கூடாது என்று சொன்னார்களே, இன்றைக்கு இந்தியாவில் அத்தனையும் குடிசைத் தொழில்களாகத் தான் இருக்கின்றனவா? கனரகத் தொழில்கள், இயந்திரத் தொழில்கள் ஏற்படுத்தப்படவில்லையா? குடிசைத்தொழில்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை அவரது அறிவுரைகளை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளாது புறக்கணித்துவிடவில்லையா? அப்படி இருக்க, 'அவர் சொன்னார், ஆகவே இந்தி பொதுமொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்' என்ற வாதத்தை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பயன் இல்லை. ஆகவே அந்த வாதம் சற்றும் பொருந்தாது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

எந்த மொழி பேசுகின்றவர்களாக இருந்தாலும் அவரவர் களுக்கு அவரவர்களுடைய மொழி இந்தியப் பொதுமொழியாக வரவேண்டும், அகில இந்திய இணைப்பு மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் எழுவது இயற்கை. அந்த எண்ணத்தில் வடக்கே உள்ளவர்கள் இந்திதான் இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். என்னைக் கேட்டால் நான் நிச்சயமாகச் சொல்வேன், இந்த மன்றத்தில் புலவர்கள் இருக் கிறார்கள்—இரண்டு கட்சியிலும் இருக்கிறார்கள்—தமிழ் மொழியின் தொன்மையைப் பற்றி, இலக்கணச் செறிவைப் பற்றி, இலக்கிய வளங்களைப் பற்றி பலமுறை எடுத்தும் சொல்லியிருக் கிறார்கள். அப்படி தொன்மையானதாகவும், இலக்கிய, இலக்கண வளம் உடையதாகவும் இருக்கிற நம்முடைய தமிழ் மொழியை ஏன் அகில இந்தியப் பொதுமொழியாக வைக்கக் கூடாது? இந்திக்காரர்களுக்கு ஆசை இருப்பதுபோல நமக்கு அத்தகைய ஆசை ஏன் இருக்கக்கூடாது? இதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க

31st March 1965] [திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்]

வேண்டும். எல்லாப் பிரதேச மொழிகளும் வளர்ச்சி அடைந்தாக வேண்டும், ஏற்றம் அடைய வேண்டும். ஆகவே அதுவரைதான் ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் இருக்கட்டும். பதினஞ்சு மொழிகளுமே ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டும் என்கிற கருத்தை நாங்கள் சொல்கிறோம். ராஜ்ய சபையில் இந்த மாபெரும் கருத்தைத்தான் எங்கள் தலைவர் எடுத்துச் சொன்னார். அதை ஒரு சிலர் அறிந்தும் அறியாதவர்கள் போல, புரிந்தும் புரியாதவர்கள் போல—சாரத்தை விட்டுவிட்டு சக்கையைப் பற்றிக் கொண்டு, தும்பைவிட்டுவிட்டு வாலைப் பற்றிக் கொண்டு—இந்திப் பிரசார சபையில் மாலை போடுவார்களா என்று எதிர்பார்த்து அண்ணாத்துரை இந்திப் பிரசாரம் செய்ய இறங்குகிறார் என்று கேலி செய்வது சரியல்ல. சாரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், சக்கையைப் பற்றாதீர்கள்; தும்பைப் பிடியுங்கள், வாலைப் பிடிக்காதீர்கள் என்பதாக அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, திரு. அண்ணாதுரை டெல்லியில் சொன்னது, "இந்தியைத் திணிப்பதை தமிழ் மக்கள் சார்ப்பாக எதிர்க்கிறேன், இந்தியைத் திணிப்பது இல்லை என்று சொல்லுங்கள், திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தினர்களே இந்திப் பிரசாரம் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள்" என்பதுதான். இந்தி வருவதால் தமிழ் கெடும் என்றால் இப்படி இந்திப் பிரசாரம் செய்ய இவர்கள் முன் வந்தால் மட்டும் தமிழ் கெடாதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் உறுப்பினர் இப்படிக் குறுக்கிட்டு கேள்வி கேட்பதால் ஒன்றும் பிரச்னை தீராது. இது பேசித் தீர்க்கக்கூடியதாக இல்லை. இதற்கெல்லாம் கேள்விக்கு மேல் கேள்வி போட்டால் ஓரளவு குழப்பம்தான் ஏற்படும். ஆகவே கனம் தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர் அவர்கள் கேள்வி போடுவதால் ஒன்றும் பயன் இல்லை என்று சொல்கிறேன். அவையில் மாக காலத்தை கனம் உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, வட நாட்டில் உள்ளவர்கள் தென்னாட்டில் உள்ள தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் அல்லது கன்னடம் ஆகிய மொழியைச் சரளமாகப் பேச, எழுதக் கற்றுக் கொண்டால் தென்னாட்டில் உள்ளவர்களும் இந்தி மொழியைச் சரளமாகப் பேச, எழுதப் பயிலலாம். அப்படியின்றி ஒரு மொழியை மற்ற மொழிகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த அனுமதிப்பது என்பது கூடாது. மொழிகளை அதனதன் போக்கில் வளர்ச்சி அடைய விடவேண்டும், ஒரு மொழி இன்னொரு மொழி மீது ஆட்சி செலுத்தக் கூடாது என்பதைத்தான் எங்கள் தலைவர் திட்டவட்டமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். அதுதான் சாரம், அதுதான் தும்பு என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்] [31st March 1965

அதே சந்தர்ப்பத்தில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பேசுகின்ற போது மொழிக் கிளர்ச்சிகளின் காரணமாக, மொழிப் போராட்டத்தின் காரணமாக, தமிழகத்தில் விழுந்த பிணங்களால் மட்டும் முதல் அமைச்சர்கள் மகாநாடு கூடவில்லை, ஏற்கனவேயே கூடுவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தோம், அதன்படி கூடினோம் என்பதாகச் சொன்னார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன், முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இரு மொழிக் கொள்கைத் திட்டத்தை வற்புறுத்தப் போவதாக டெல்லி சலோ, டெல்லி சலோ என்று சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினார்களே அந்த இருமொழிக் கொள்கையைப் பதினைந்து நாட்களுக்கு முன் சொல்லியிருந்தால், இத்தனை அமளிகள் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்க இடம் இருந்திருக்காது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: முதலில் இருந்தே அதுபற்றித் தான் நான் சொன்னேன். டெல்லியிலும் அதைப்பற்றிப் பேசினேம் என்று சொன்னேன். வேறு ஒன்றும் வித்தியாசமாகச் சொல்லவில்லை.

திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்: ஆங்கிலம் தொடர்ந்து நீடித்து இருக்கவேண்டும். இந்தி மொழியோடு ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து எத்தனை காலம் வரையில் இருக்கவேண்டும் என்று ஒரு ராஜ்யம் விரும்புகிறதோ அதுவரையில் இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதாகப் போராட்டங்களுக்குப் பின்னல் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்ததற்குப் பதிலாகப் போராட்டங்களுக்கு முன்னல் அறிவித்திருந்தால் . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்: இந்த இரு மொழிக் கொள்கையையே போராட்டத்திற்குப் பின்னல் வலியுறுத்தினார்களே தவிர முதலில் எல்லாம் மும்மொழிக் கொள்கையைத்தான் வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: படிப்பதற்கு—கல்வியைப் பொறுத்தவரையில்தான் மும்மொழிக் கொள்கை. நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் இரு மொழிக் கொள்கைதான். அதில் ஒன்றும் வித்தியாசம் இல்லை.

திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்: இந்தி பேசாத, இந்தி பேசுகின்ற, இந்தியாவில் உள்ள எல்லா மாநிலங்களும் ஆங்கிலம் வேண்டாம் என்று தீர்மானிக்கின்ற வரையில் ஆங்கிலமே தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டுமென்றும், ஒரு மாநிலம் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும். இந்தி ஆட்சி மொழியாகக் கூடாது என்றால் ஆங்கிலமே தொடர்ந்த நீடிக்க வேண்டுமென்றும் நமது முதல் அமைச்சர் சொல்லவில்லை. கிளர்ச்சிக்குப்பின் தான் இந்த கருத்தை வெளியிட்டார்கள். மூன்று மொழிக்கொள்கையைத்தான் வற்புறுத்திக்

31st March 1965] *[திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்]*

கொண்டு வந்தார்கள். இந்தக் கிளர்ச்சிக்குப் பின்னல்தான் நிரந்தர இருமொழிக் கொள்கை என்பதை விளக்கமாக வெளியிட்டார்கள் என்பதை நான் அழுத்தந் திருத்தமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆட்சிமொழிச் சட்டப் பிரிவின் கருத்துக்களை நான் இந்த மன்றத்தின் முன்னல் எடுத்துவைக்க ஆசைப்படுகிறேன். 3-வது பிரிவிலே 'இந்தியுடன் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து 15 ஆண்டுகள் இருக்கலாம்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குப் பின்னல் 10 ஆண்டுகள் கழித்து பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலும் தீர்மானமொன்று கொண்டுவரப்படும், குழுவொன்று அதற்காக நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்று 4-வது பிரிவிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானம் உடனடியாக ராஜ்ய சபையிலோ அல்லது மக்கள் சபையிலோ கொண்டுவர முடியுமா என்று கேட்டால் முடியாது என்று தான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்றால் ஜனாதிபதியினுடைய முன் அங்கீகாரம், 'பிரீவியஸ் சாங்ஷன் ஆப் தி பிரெஸிடெண்ட்' வேண்டும். ஜனாதிபதியினுடைய அனுமதி கிடைக்கவில்லையென்றால் ராஜ்ய சபையோ அல்லது மக்கள் சபையோ ஆட்சிமொழிக் குழு வொன்றை அமைப்பதற்கு அதிகாரம் இல்லை. ஆகவே, ஜனாதிபதி இந்தி பேசுகின்ற பகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்ற நிலையில் இருந்தால் அந்த நிலைகூட வந்திருக்காது என்று கருதுகிறேன். ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் கூறிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தின் 7-வது பிரிவு ஹைகோர்ட் தீர்ப்புகள், உத்திரவுகள் எல்லாம் பிராந்திய மொழிகளிலே இருக்கலாம் என்று கூறுகிறது. ஆனல் அந்த மாநிலத்தினுடைய கவர்னர் விரும்பினல், ஜனாதிபதியினுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்று இந்தியிலும் ஹைகோர்ட்டுகள் தீர்ப்புகள், உத்திரவுகள் வழங்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. மாநில சர்க்கார் இருக்கும் பொழுது கவர்னர் அவர்கள் இந்தியில் ஹைகோர்ட்டுகள் நடவடிக்கைகள் எடுக்க, மற்றக் கட்டளைகள் போட, ஜட்ஜ்மெண்ட் கொடுக்க ஜனாதிபதியினுடைய முன் அங்கீகாரத்துடன் செய்யலாம் என்கின்ற அளவுக்கு . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: ஜனநாயகத்திலே நடைமுறையிலே அந்த மாநில ஆட்சி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் கவர்னர் எந்த வகையிலும் சிபாரிசு செய்ய முடியாது.

திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்: அது சம்பிரதாயமேயொழிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அந்த மாதிரி கிடையாது. வேண்டுமானல் அண்மையிலே கேரளாவில் என்ன நடந்தது என்பதைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மொழி ஒரு சிக்கலான விஷயம். அதிகமான சிக்கலை நம்முடைய தென்னகத்திலே அது கொண்டுவந்து விட்டது.

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [31st March 1965

நாட்டுக்கு ஒரு பொது மொழி, அதாவது, இந்தி வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பிரச்னைதான் பிரதானமானது. இன்றைக்கு அதைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது, நாட்டிலேயுள்ள 14 மொழிகளும் நன்கு வளரவேண்டும், அப்படி வளரும்வரை ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு சாரார் சொல்கிறார்கள். இன்னொரு சாரார் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும், இந்த நாட்டிலே வளமற்ற, வரலாறற்ற இந்திமொழி இருக்கக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். இதையெல்லாம் நாம் சிந்தித்துப் பார்த்து முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

கிளர்ச்சி நடந்த காலத்தில், அது தமிழைக் காப்பாற்ற நடந்ததா அல்லது இந்தியினுல் வரக்கூடியக் கெடுதல்களை அகற்றுவதற்காக நடந்ததா என்பதையெல்லாம் முதலிலே நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும். தமிழைக் காப்பதற்கென்று இந்தி எதிர்ப்பு நடக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தமிழ் நன்முக வளர்ந்து விட்டது. இனி அது வளரவேண்டுமென்பதில்லை. தமிழின்மேல் உள்ள ஆர்வத்தால் தமிழ் நன்முக வளர்ந்துவிட்டது. வாழையானது நன்முக முற்றிக் குலை தள்ளிக் காய்ந்துவிடுவதுபோல, தமிழும் பூரண வளர்ச்சியடைந்து இப்பொழுது சற்று நிலை குலைந்து வருகிறது என்பது புலப்படும். புலவர்கள் தமிழின் சிறப்பைப் பலவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். 'ழ' என்ற எழுத்து மிகவும் விசேஷமான எழுத்து. பல்லைத் தொட்டால் 'ல' என்றும், மூக்குடைத் தொட்டால் 'ள' என்றும், சற்று வளைந்துகொடுத்தால் 'ழ' என்றும் தமிழிலே இருக்கும் இந்த மூன்று உச்சரிப்புகளும் தமிழுக்கே உரித்தானது என்பதை அறிவோம். எதிர்க்கட்சித் தலைவராவர்கள் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு அகராதியை எழுதப் புறப்படுவார்களானுல், உலகம் என்ற சொல்லைக் கொடுத்து அதற்கு முன்னுல் உளகம் என்று சொல்லப்பட்ட பொருள் நிலப் பரப்பு என்று எழுதவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விடும். ஆகவே, தமிழை வளர்ப்பதற்கு இந்தி எவ்விதத்திலும் இடை யூருக இருக்காதென்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். 14 மொழி களையும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும், பின்பு அவைகளில் எந்த மொழி நல்லமொழியாக இருக்கிறதோ அதை ஆட்சிமொழியாக்க வேண்டுமென்று சொல்வது நடைமுறைக்கு அப்பாற்பட்டது. தமிழானது சுலபமாக எல்லோராலும் படிக்கக்கூடிய ஒரு மொழி யல்ல. நம்முடைய தமிழ் மொழியிலிருந்து பிரிந்த கன்னடமும், களிதெலுங்கும், கவின் மலையாளமும் இப்பொழுது இருக்கின்ற நிலையைப் பார்த்தால் அவையெல்லாம் தமிழ் மொழியிலிருந்து பிரிந்துபோன மொழிகள்தானு என்று சந்தேகப்படக்கூடிய நிலை யிருக்கிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு மொழியும் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்ற நிலை இருக்கும்பொழுது, தமிழைப்பற்றி நாம் கவலைப் பட வேண்டியதில்லை. இந்திக்கு எதிராக மக்களைத் தூண்டுகிற காலத்திலே, இந்தியினுல் உத்தியோக விஷயங்கள் பாதிக்கப்படும் என்று உண்மையைச் சொன்னுல் அது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்ற நியாயமான வாதமாக இருக்கும். அப்படியில்லாமல் இந்தியே கூடாது என்று சொல்வது ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதுதானு

31st March 1965] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். விஜயவாடாவுக்கு வடக்கே போகப்போக உள்ள இடங்களில் எல்லாம் இந்தி தான் பேசப்படுகின்றது. இந்தியைத் தவிர வேறெந்த பாஷையும் பேசப் படுவதில்லை. தமிழ்மொழியைத் தவிர, மற்ற மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழியையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. நமது நாட்டில் உள்ள பெரும்பாலான மொழிகள் எல்லாம் சமஸ்கிருத லிபியிலேயே இருக்கின்ற காரணத்தால் இந்தியைப் படிக்கும் பொழுது சுலபமாக அதைக் கற்றுக்கொள்ளமுடியும். அப்பொழுது நாட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் எல்லோரும் சுலபமாக இந்தியைக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டால் நாம் மட்டும் மிகமிகப் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்போம் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இப்பொழுது இந்தி ஆட்சிமொழியாக இருக்கிறது. அது ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டு இருக்கிறோம். ஆகவே, உண்மையை மறைத்துப் பேசுவதினால் எந்தவிதமான உபயோகமும் இல்லை. இந்தி ஆட்சிமொழியாக வந்ததற்குப் பிறகு அதன்மூலமாக அது பரீட்சாகர மொழியாக வந்துவிட்டால் அதனால் தமிழ்நாட்டில் உள்ள இந்தி தெரியாத மக்களுக்கு உத்தியோக விஷயத்தில் பாதகமேற்படுமென்றால் அதை வேண்டுமானால் சொல்லலாமே ஒழிய உண்மையையே மறைத்துப் பேசக்கூடாது. கட்சித் தலைவர்கள் எல்லாம் நாட்டுமக்களுக்கு உண்மையைத்தான் எடுத்துச்சொல்லவேண்டும். நாட்டில் இந்தி வந்துவிட்டது, வந்துவிட்டது என்று ஒரு ஆவேசத்தை நாட்டு மக்களிடையே எழுப்பிக்கொண்டிருப்பது முறைதானா என்பதைத் தலைவர்கள் சிந்தித்து பார்க்கவேண்டும். இந்தி ஆட்சிமொழியாக வரப்போகிறது. மற்ற மொழிகள் வளரும்வரைதான் ஆங்கிலம் இருக்கப்போகிறது. எப்படியோ மறைமுகமாக இந்தி வரப் போகிறது என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்து ஒப்புக்கொள்ளத் தான் செய்கிறார்கள் என்பது நமக்குப் புலப்படுகிறது. ஆனால், நாட்டிலே அதை எல்லோரும் படிக்கவேண்டுமென்பதற்காக 20 அல்லது 30 வருஷங்கள் வரையறை வைத்து அந்தக் காலத்திற்குள் இந்தியை ஆட்சிமொழியாக்கி அதன் மூலம் உத்தியோக விஷயங்கள் கவனிக்கப்படும் என்று முறையில்லாமல் இருந்தால் அதைப்பற்றிச் சொன்னால் அதில் நேர்மை இருக்கிறது. நேர்மையான முறையில்தான் நம்முடைய வாதத்தைக் கொண்டுபோக வேண்டுமே தவிர, இந்தி வந்துவிடும் என்று நமக்குத் தோன்றியும் கூட இந்தி வராது என்று மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் எந்தவிதமான பலனும், பிரயோஜனமும் இல்லை. ஆகவே செய்ய வேண்டிய முதற்கடமை என்னவென்றால் இந்தி ஆட்சிமொழியாக வரத்தான் போகிறது, நீங்கள் எல்லோரும் இந்தியைப் படித்து தயாராகும் வரையில் உங்களுக்கு பாதகம் ஒன்றுமில்லை என்று உள்ளதைச் சொல்லி, உள்ளதைச் சொல்வதைப் போலவே எழுத்தும் பேச்சும் இருந்தால் மாணவர்களுக்குச் சமாதானம் ஏற்படும், ஐயப்பாடும் நீங்கும். அப்படியில்லாமல், இந்தியை எதிர்த்துப்பேசி, ஆங்கிலமே நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, ஒரு பக்கம் உள்ளத்திலே இந்தி வரத்தானே போகிறது, ஆனால் கூடுமானவரை

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [31st March 1965

தள்ளிவிடலாம் என்று ஒப்புக்காகப் பேசிக்கொண்டிருக்கலாம் என்ற நிலையை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அது மாணவர்களை ஏமாற்றுவது ஆகும். ஆனல் அப்படி வெகுநாட்களுக்கு ஏமாற்றிக்கொண்டு செல்லமுடியாது என்பதையும் நிச்சயமாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தி நிச்சயமாக வரப்போகிறது. நம்முடைய நாட்டிலே கட்டாயப்பாடமாகப் படிக்கவேண்டுமென்ற நிலைமை இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் பிரச்சினை. நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் மும்மொழித் திட்டத்தை வைக்கும்போது இந்தியை இஷ்டப்பாடமாகப் படிக்க வேண்டுமென்று சொன்னர்கள். மற்றவர்கள் இந்தியைக் கட்டாயமாக வைக்கக்கூடாது என்ற காரணத்தால்தான் இந்தியைக் கட்டாயமாக வைக்கவில்லை. இல்லாவிட்டால் இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக வைத்திருக்கலாம். தமிழகத்தில் லட்சோப லட்சம் மக்கள் இந்தி படித்து வருகிறார்கள். இந்தியிலே பண்டிதர்களாகக் கூட இருக்கிறார்கள் என்பதையும் மறந்து விடுகிறேம். தமிழுக்கு ஆபத்து வந்து விடும் எந்த நிலைமையும் இல்லை என்பதைப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தி வரத்தான் போகிறது, இந்தியை வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

1-30 p.m.

VII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A.—Statutory Rules and Orders

* 176. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 89, *Rural Development and Local Administration, dated* 12*th January* 1965, *appointing certain persons to be the Members of the Courtallam Township Committee for a period of three years with effect from the date of publication of this notification in the* Fort St. George Gazette. [*Laid on the Table of the House under section* 4 (3) *of the Courtallam Township Act,* 1964 (*Madras Act XVI of* 1964).]

177. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3983, *Home, dated* 22*nd December* 1964, *directing the tax payable in respect of the Tata Mercedes-Benz van belonging to Messrs. Tata Engineering and Locomotive Company, Limited, Madras, be reduced by* 50 *per cent so long as the said vehicle is used for the purpose of demonstration only.* [*Laid on the Table of the House under section* 11 (2) *of the Madras Motor Vehicles Taxation Act,* 1931 (*Madras Act III of* 1931).]

178. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3720, *Home, dated* 30*th November* 1964, *exempting from payment of tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act,* 1931, *to the vehicle bearing registration number MDR* 4376, *belong-*

* Circulated to Members on 29th March 1965.